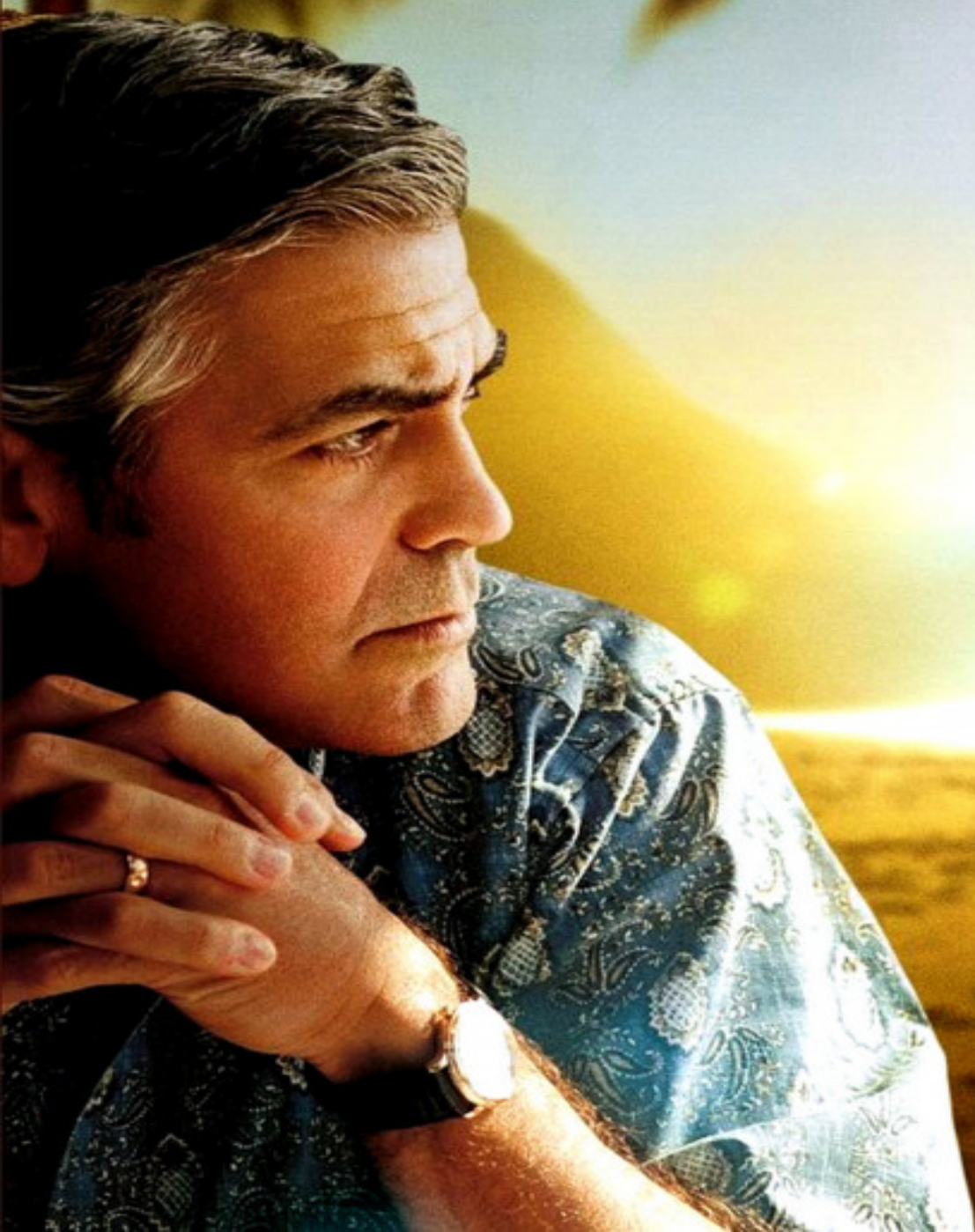

КАУИ ХАРТ ХЕМИНГС

Потомците

ОБСИДИАН

КАУИ ХАРТ ХЕМИНГС ПОТОМЦИТЕ

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Бестселърът, по който е създаден филм с 42 награди, сред които „Златен глобус“ 2012 за най-добра драма и „Оскар“ 2012 за най-добър сценарий.

Адвокатът Мат Кинг е потомък на хавайски кралски род и американски мисионери. От прадедите си е наследил апетитни за строителните предприемачи земи на един от Хавайските острови. Но преди да ги продаде и да забогатее, животът му се преобръща наопаки. След фатален инцидент съпругата му изпада в кома. Поради страстта си към екстремните спортове тя е оставила завещание, в което изразява волята си в случай на злополука. Не желае да поддържат изкуствено живота ѝ, ако няма шансове за подобрение. А шансове няма. Мат трябва да превъзмогне вцепенението си от загубата на жена си и от нейната изневяра, за която току-що е научил. Доскоро живял в свой изолиран свят, той се опитва да се справи със страданието и ревността си, както и с грижите за децата, които са се отчуждили от него. Голямата му дъщеря е озлобена от авантюрата на майка си бивша наркоманка, а малката — влизаща в пубертета особнячка. Мат търси път към сърцата на двете своенравни момичета, защото вече е натоварен с отговорността за всичко и за всички. Разкъсван между гняв и великодушие, той издирва мъжа, когото съпругата му е обичала, за да му даде възможност да се сбoguва с нея.

Кауи Хемингс описва с деликатно чувство за хумор житейската драма на един съпруг и баща.

Роман за любовта и ревността, раздялата и прошката, и сложните емоционални връзки с предците и потомците ни.

На Анди

ПЪРВА ЧАСТ МАЛКИ ВОЙНИ

Слънцето грее, скорците цвърчат, палмите се полюляват и всичко си е уж както преди. В болницата съм, но на мен ми няма нищо. Сърцето ми бие нормално. Съзнанието ми не е замъглено, мисълта ми тече ясно. Жена ми обаче лежи на повдигнато болнично легло, все едно спи в самолет — с вдървено тяло и наклонена настрани глава. Ръцете ѝ са отпуснати в скута.

— Не можем ли да я свалим? — питам аз.

— Почакай малко — казва дъщеря ми Скоти.

Тя снима майка си с полароид. После започва да си вее със снимката като с ветрило, а аз натискам копчето отстрани на леглото, за да наведе до хоризонтално положение тялото на жена ми.

Джоуни е в кома от двайсет и три дни и през следващите няколко ще трябва да взема решение въз основа на заключението на лекаря. Всъщност просто трябва да чуя какво ще каже той за състоянието ѝ. Няма да се наложи да решавам, тъй като Джоуни има медицинско завещание, в което е изразена волята ѝ относно подобни случаи. Както винаги, тя се разпорежда с живота си.

Днес е понеделник. Доктор Джонстън каза, че ще говорим във вторник, което ме изнервя, сякаш ми предстои романтична среща. Не знам как да се държа, какво да кажа, с какво да се облека. Репетирам отговорите и реакциите си, но съм измислил само такива, които съответстват на благоприятни сценарии. Не съм репетирал план Б.

— Виж — казва Скоти.

Това не е галеното, а истинското ѝ име. Джоуни реши, че ще е страхотно да я нарече на баща си Скот. Аз имах възражения.

Поглеждам снимката, която прилича на онези шегаджийски фотографии, които правим на спящи хора. Не знам защо ги смятаме за смешни. *Много работи могат да ти се случат, докато спиш* — това май е подтекстът. *Виж колко си уязвим и безпомощен.* И все пак на тази снимка си личи, че Джоуни не е просто една спяща жена. Тя е на системи и в устата ѝ има ендотрахеална тръба, свързана с апарат, който ѝ помага да диша. Храни се през маркучи и ѝ вливат толкова

лекарства, колкото биха стигнали за цяло туземско село на островите Фиджи. Скоти документира живота ни за своите часове по социални науки. На тази снимка Джоуни е в Кралската болница през четвъртата си седмица в кома, която е десета степен по скалата „Глазгоу“ и трета по скалата „Ранчо Лос Амигос“. Беше участвала в състезание с моторни лодки и бе изхвърчала от своя скутер катамаран, който летял с осемдесет мили в час, но мисля, че ще се оправи.

— Реагира инстинктивно на външни стимули по произволен начин, но понякога реакциите ѝ са специфични, макар и непоследователни. — Това ми казва невроложката, млада жена с лек тремор на лявото око, която говори толкова бързо, че ми е трудно да ѝ задавам въпроси. — Рефлексите ѝ са ограничени и често едни и същи при различни стимули — продължава тя.

Нищо от казаното не ми звучи добре, но аз съм убеден, че Джоуни няма да се предаде. Чувствам, че ще се оправи и един ден ще може да живее нормално. Обикновено не греша.

— Защо се е състезавала? — пита невроложката.

Въпросът ѝ ме обърква.

— Предполагам, че за да победи. Да стигне първа на финала.

* * *

— Махни го! — казвам на Скоти.

Тя залепа снимката в албума си и изключва телевизора с дистанционното.

— Не, ето това — посочвам към прозореца аз, към слънцето и дърветата, и птичките по тревата, които подскачат от трохичка на трохичка. Туристите и разни откачени жени им хвърлят храна. — Скрый го. Ужасно ме дразни.

На тропиците е трудно, когато изпаднеш в униние. Обзалагам се, че в големите градове можеш да си вървиш по улиците намръщен и никой няма да те пита какво ти е или да те окуражава да се усмихнеш, но тук всеки смята, че е голям късмет да живееш на Хаваите, рая на Земята. По дяволите раят!

— Да, отвратително — казва Скоти и закрива гледката с плътните щори.

Не се досеща, надявам се, че я преценявам и съм страшно притеснен от това, което виждам. Раздразнителна е, държи се странно. Тя е на десет. Какво правят денем десетгодишните? Скоти прокарва пръсти по прозореца и промърморва: „Само като ги гледам, мога да хвана птичи грип“, след което свива длан на фуния пред устата си и издава звуци на тромпет. Наистина е странна. Кой знае какво става в тази нейна малка глава. Като казвам глава, се сещам, че няма да е зле да се подстриже или поне да се срещи. Сплъстената ѝ коса стърчи във всички посоки. Къде ли се подстригва, питам се. Стъпвала ли е изобщо във фризьорски салон? Скоти чеше скалпа си и после оглежда ноктите си. На тениската ѝ пише: „Не съм от лошите момичета. Но мога да бъда!“ Доволен съм, че не е много красива, макар да си давам сметка, че тепърва може да се разхубави.

Поглеждам часовника си. Джоуни ми го подари.

— Стрелките светят, а циферблатът е седефен — каза гордо тя.

— Колко струваше? — попитах аз.

— Знаех си, че това ще е първата ти реакция.

Видях, че е засегната, след като е вложила усилия да избере нещо, което да ми хареса. Тя обича да прави подаръци и се старее да купува такива, които ще подсказват на хората, че им е обръщала внимание, заслушвала се е в думите им и е преценявала желанията им. Поне така изглежда. Не биваше да питам за цената. Тя просто искаше да покаже, че ме познава.

— Колко е часът? — пита Скоти.

— Десет и половина.

— Рано е още.

— Знам — казвам.

Чудя се какво да правим. Тук сме не само за да видим Джоуни с надеждата, че през нощта е отбелязала прогрес и реагира на светлина, звуци и болезнено убождане, но и защото няма къде другаде да отидем. Скоти е на училище по цял ден, а после Естер я прибира къщи, но тази седмица я спрях от занятия. Почувствах, че трябва да е по-дълго тук с мен.

— Какво искаш да правим сега? — питам аз.

Тя отваря албума си, който ѝ е единственото занимание.

— Не знам. Да ядем?

— Какво правиш по това време на деня?

— На училище съм.

— А в събота? Тогава с какво си запълваш времето?

— Ходя на плажа.

Мъча се да си спомня последния път, когато съм я гледал сам, и какво сме правили заедно. Мисля, че тогава тя беше на година и половина. Джоуни трябваше да лети до Мауи да се снима за фотосесия и не можа да намери бавачка, а родителите ѝ бяха заети точно в този момент. Адвокат съм и бях по средата на един съдебен процес, но си останах вкъщи. Налагаше се обаче да свърша незабавно някаква работа и сложих Скоти във ваната. Пуснах вътре един сапун и изчаках да видя какво ще се случи. Тя започна да разплисква водата и се опита да я пие, но после видя сапуна и се помъчи да го улови. Той ѝ се изплъзна от ръчичката и тя посегна отново със смаяно изражение на малкото си личице. Измъкнах се незабелязано от банята и седнах да работя в хола с бебелефона до мен. Чувах я как се смее, което значеше, че не се дави. Питам се дали това би проработило и сега — да я сложа във вана с хлъзгав сапун.

— Можем да отидем на плажа — казвам аз. — Мама щеше ли да те заведе в клуба?

— Ами естествено. Къде другаде?

— Значи имаме план. След като ѝ поговориш малко и се срещнем със сестрата, ще отскочим до вкъщи и после отиваме.

Скоти изважда една снимка от албума си, смачква я и я хвърля на пода. Чудя се коя е — дали тази на майка ѝ в това легло, защото тя може би не е най-хубавата семейна реликва.

— Иска ми се... — започва дъщеря ми. — Какво ми се иска?

Това е една от игрите ни. От време на време тя назовава някакво място, където желае да се намираме точно в този момент от живота ни.

— Иска ми се да сме на зъболекар — решава Скоти.

— И на мен. Да ни снимат устата на рентген.

— И мама да си избелва зъбите — добавя тя.

Наистина ми се ще да бяхме в кабинета на д-р Бранч, и тримата еуфорични от райския газ, който е сковал устните ни. Дори умъртвяването на зъб е песен в сравнение с тази ситуация. Но най-много ми се иска да съм си у дома и да работя. Трябва да реша кой да купи земята, която семейството ми притежава от 1840 г. Тази продажба ще ме освободи от всички имоти, на които съм съсобственик с

роднините ми. Налага се незабавно да проуча фактите, преди да се срещна с братовчедите ми след шест дни. Това е крайният срок. В два часа в дома на братовчеда, известен с прякора Бирата. Тогава трябва да одобрим купувача. Безотговорно е от моя страна, че толкова дълго отлагах да мисля за сделката, но, изглежда, всички в рода се разтакаваме и не решаваме нищо от доста време. Загърбили сме семейното наследство, чакайки някой да се появи изневиделица и да поеме бремето на имотите ни и задълженията ни.

Боя се, че ще се наложи Естер да заведе Скоти на плажа, и се каня да го кажа. Замълчавам в последния момент, обзет от срам. Жена ми е в болница, дъщеря ми има нужда от родители, а аз искам да се отърва от нея и да работя. Пак ли ще я оставя сама във ваната?

Виждам, че се е взряла в майка си. Опряла е гръб на стената и мачка с ръка края на тениската си.

— Скоти, ако няма да ѝ говориш, тогава да тръгваме.

— Добре, да тръгваме.

— Не искаш ли да споделиш с майка си какво става в училище?

— Тя никога не се е интересувала какво става там.

— В такъв случай ѝ разкажи за извънкласните си занимания. Графикът ти е по-натоварен и от на президента. Покажи ѝ албума си. Или каквото си направила в курса по стъklarство.

— Бонг.

Поглеждам я внимателно, преди да реагирам. Няма вид на дете, което съзнава, че е хвърлило бомба. Никога не разбирам дали знае какво говори.

— Интересно — казвам. — И какво е бонг?

Тя свива рамене.

— Едно момче от горните класове ме научи как се прави. Каза, че става за чипс и доматен сос, и всякаква храна, за която си помислиш. Нещо като купичка е.

— Пазиш ли го този... бонг?

— Донякъде. Но мистър Ларсън предложи да го направя на ваза, да сложа в него цветя и да ѝ го подаря — казва Скоти и посочва майка си.

— Страхотна идея!

Тя ми хвърля скептичен поглед.

— Не ме бъркай с някоя скаутка, която си умира да носи радост на болните.

— Извинявай — казвам аз.

Облягам се на стола и разглеждам всяка дупка на тавана. Не знам защо не съм притеснен, но наистина не съм. Сигурен съм, че Джоуни ще излезе от комата, защото при нея нещата винаги се оправят рано или късно. Ще се събуди и Скоти ще има майка, ще можем да поговорим за брака ни и аз да разсея подозренията си. Ще продам земите и ще купя на жена си яхта — нещо, което да я смае, да я накара да отметне назад глава и да се разсмее.

— Предишния път ти беше на легло — казва Скоти.

— Аха.

— И тогава ме излъга.

— Знаем, Скоти. Прости ми.

Говори за престома ми в болницата. Претърпях лека злополука на мотопистата. Ударих се в друг мотоциклет, изхвърчах над кормилото и се стоварих върху купчина червена сгурия. Когато се прибрах, разказах на Джоуни и Скоти какво се е случило, но ги уверих, че съм добре и няма да отида в болницата. Скоти ме подложи на малки тестове, за да демонстрира, че не може да ми се вярва. И Джоуни се включи — играеха на лошото и още по-лошото ченге.

— Колко пръста виждаш? — попита дъщеря ми, вдигнала според мен палец и кутре.

— Това са глупости! — запротестирах. Не исках да ме подлагат на такава проверка.

— Отговори й! — настоя Джоуни.

— Два?

— Добре — каза внимателно Скоти. — Затвори си очите и си пипни върха на носа и застани на един крак.

— Пълни глупости, Скоти! Няма да го направя за нищо на света. Не се дръж с мен като с пиян шофьор.

— Прави каквото ти казва — изкрещя Джоуни.

Тя винаги ми крещи, не само когато е ядосана, просто така разговаря с мен. Крясъците й ме карат да се чувствам глупав, но обичан.

— Докосни с пръст носа си и застани на един крак.

Не помръднах в знак на протест. Знаех, че нещо не ми е наред, но не желяех да влизам в болница. Исках да оставя тялото ми да се справи само с проблема. Чудех се какво ми има. Трудно ми беше да вдигна глава.

— Добре съм.

— Искаш да минеш евтино — каза Джоуни.

Позна, разбира се.

— Права си — казах аз и си представих какво ще стане.

„Имате контузия“, ще каже докторът и ще ми вземе най-малко хиляда долара за някакви ненужни манипулации и съмнителни, много предпазливи съвети да не стигам до съд, после ще трябва да се разправам със застрахователните компании, които нарочно ще загубят някой документ, за да не платят, а болницата ще ме даде на фирма за събиране на вземания и има да се разправам по телефона с хора, които нямат и средно образование.

И за престоя на жена ми съм скептичен. Бъбривата невроложка и неврохирургът казват, че трябва просто да поддържат нивото на кислород и да контролират мозъчния оток. Звучи ми лесно: за подаването на кислород не е нужен хирург.

— Погледни се! — каза тогава Джоуни.

Взирах се в една картина на умряла риба, окачена на стената ни, и се напрягах да си спомня откъде я имаме. Помъчих се да разчета името на художника. Брейди Чъркел? Чърчил?

— Дори не виждаш — каза тя.

— Ами тогава какво да се поглеждам?

— Млъкни, Мат! Пригответяй се и се качвай в колата.

Така и направих.

Оказа се, че ми беше засегнат четвъртият нерв, който свързва очите с мозъка. Това обясняваше защо нещата се размазваха пред очите ми.

— Можеше да умреш — казва сега Скоти.

— В никакъв случай. От четвъртия нерв? На кого му е притрябвал?

— Ти излъга. Каза, че си добре. Каза, че виждаш пръстите ми.

— Не излъгах. Просто налучках верния отговор. А и не беше лошо, че те виждам двойна — все едно си имах близначки.

Тя присвива очи, преценявайки закачката ми.

Спомням си, че когато бях в болницата, Джоуни ми сипа водка в плодовото желе. После си сложи превръзката ми за очи, пъхна се в леглото и подремнахме заедно. Беше хубаво. Последното истински хубаво нещо, което сме правили заедно.

Гложди ме подозрение, че е или е била влюбена в друг мъж. Когато я приеха в болницата, прерових портмонето ѝ, за да намеря застрахователната ѝ карта, и открих бележка, написана на малко синьо листче, което сякаш беше предназначено за тайни писъмца. В бележката се казваше: *Мисля за теб. Ще се видим в „Индиго“*.

Можеше да е от години. Тя пази избелели сметки и разписки от отдавнашни ваканции, визитки на фирми, които вече не съществуват, билети от прожекциите на „Воден свят“ и „Величие“. Бележката можеше да е и от някоя колежка лесбийка. Фотомоделите постоянно си разменят глупави нежности, а и цветът на листчето беше женски — онзи нюанс на синьото, наречен „Тифани“. Тогава пропъдих подозренията си и се опитах да игнорирам бележката, макар че напоследък се улавям как мисля за уклончивостта и кокетството на Джоуни, за напиванията ѝ и многото вечери, в които излизаше с приятелки. Ако погледна нещата по този начин, една авантюра ми се струва възможна, ако не и неизбежна. Забравям, че Джоуни е със седем години по-млада от мен. Забравям, че се нуждае от постоянно възхищение и забавления. Тя има нужда да се чувства желана, а аз често съм твърде зает, за да ѝ се възхищавам, да я развличам или да я желая. И все пак не мога да си представя, че има любовна връзка. Познаваме се от двайсет и повече години, свикнали сме един с друг. Това, което имаме, ми харесва и знам, че и на нея ѝ харесва. Подозренията ми са неуместни точно сега.

Скоти продължава да ме гледа с присвити очи.

— Можеше да те няма вече — казва тя.

Чудя се защо се е захванала с моето произшествие. Напоследък ми изтъква всички грешки, трикове и шеги. Сякаш съм на прослушване за участие в някакъв филм. Аз съм резервният кандидат. Аз съм таткото. Тя и Естер се опитват да ме подготвят за главната роля, струва ми се, но искам да им кажа, че всичко е наред. Аз съм дубльорът, а звездата ще се завърне скоро.

— Какво друго искаш? — питам аз.

Скоти седи на пода, подпряла брадичка на седалката на един стол.

— Обяд — оживява се тя. — Умирам от глад. И кока-кола.

— Искаше ми се да ѝ поговориш — казвам аз. — Направи го, преди да тръгнем. Мога да ти донеса кока-кола. Ще ви оставя насаме. Няма да слушам какво ѝ разказваш.

Ставам, вдигам ръце над главата си и се протягам. Домъчнява ми, като поглеждам Джоуни. Тя не може да помръдне.

— Диетична ли?

— Мислиш, че съм дебела?

— Не, не си дебела, но Естер те тъпче със захар и боклуци и затова ще те подложи на лека детоксикация, ако нямаш нищо против. Някои неща трябва да се променят.

— Какво значи „детоксикация“?

Тя вдига тънките си ръце над главата и се протяга. От известно време забелязвам, че копира нещата, които правя.

— Това трябваше да го върши сестра ти — промърморвам. — Ей сега се връщам. Не мърдай от стаята. Говори ѝ.

Излизам в притихналия коридор. На гишето в централното фоайе има сестри и рецепционистки, както и посетители, които чакат сестрите и рецепционистките да вдигнат очи и да ги забележат. Всеки път, когато минавам покрай стаите на другите пациенти, си казвам да не поглеждам натам, но не мога да се въздържа. Надничам в стаята до тази на Джоуни. Там лежи популярна личност и обикновено вътре е пълно с роднини, приятели, балони, гирлянди от живи цветя и букети, сякаш боледуването е някакво постижение. Днес той е сам. Излиза от банята бос и придържа с две ръце разтворената отзад нощница. Личи си, че извън болницата е силен и твърд човек, но в това облекло изглежда слаб и крехък. Прочита някаква картичка на масата, оставя я и се затътря до леглото. Мразя картичките с пожелания за бързо оздравяване. Приличат на пожеланията за безопасен полет. Вярно, че и в двата случая близките и приятелите няма какво друго да направят.

Продължавам към рецепцията и виждам насреща си Джой и още една сестра. Джой оправдава името си, защото наистина излъчва радост.

— Как сте днес, мистър Кинг? — пита тя.

— Добре съм, Джой, а ти?

— И аз.

— Е, хубаво.

— Днес ви видях във вестника — казва тя. — Взехте ли решение? Всички чакат.

— Джой! — сръчква я възмутено другата сестра.

— Какво? Ние с мистър Кинг сме ей така. — Тя премята средния си пръст върху показалеца.

Продължавам към магазинчето. *Не се бъркай където не ти е работа, момиче.* Опитвам се да изглеждам безгрижен, но ми става неприятно. Толкова много непознати смятат, че знаят всичко за мен, толкова много хора, особено братовчедите ми, чакат да видят какво ще направя. Едва ли подозират колко малко съм обмислял решението си. След като Върховният съд потвърди разпределението на дяловете и ме

обяви за собственика с решаващ глас, поисках да се скрия някъде. Това е твърде голяма отговорност, а и може би се чувствам неловко, че имам такава власт. Защо аз? Защо трябва да съм отговорен за сделката? И какво са направили хората преди мен, за да притежавам толкова земя? Може би трябва да се съглася с идеята, че зад всяко голямо богатство стои голямо престъпление. Нали така беше изразът?

— Чао, мистър Кинг. Ще ви уведомя, ако в утрешния вестник пише нещо за вас.

— Чудесно, Джой! Благодаря ти.

Сигурен съм, че пациентите са се заинтригували от игрилата ни размяна на реплики. Защо е този интерес към мен? Може би завистта им се усилва, когато чуят „мистър Кинг“. Все едно аз съм поискал в Кралската болница да се обръщат към мен с кралското ми име, за да се знае кой, кой е. Пациентите се дразнят от това, без да съзнават, че не искаш да си важна персона в една болница. Предпочиташ да си никой — да влезеш, да излезеш и да забравят за теб.

Магазинчето е отрупано с неща, които подсказват загриженост: бонбони, цветя, плюшени играчки. С тях болните се чувстват обичани. Отивам до хладилника в дъното да взема диетични коли. Гордея се с правилото си: никаква захар. Досега не съм изисквал от децата си да спазват конкретни правила. Най-много да съм им казвал: „Не, това не може“.

Преди да платя, се заглеждам в стелаж с картичките. Може би има някоя, която Скоти да подари на майка си и която да говори вместо нея. *Оздравявай! Събуди се! Обичам те! Не ме оставяй повече с татко.*

Има и картички с изгледи от Хаваите: лава, бликнала от скалите на Големия остров, сърфисти, изскачащи от гигантските вълни на Банзай Пайплайн, фонтан, изригващ от гърлото на кит край бреговете на Мауи, огън, бълващ от устата на танцьор в Полинезийския културен център.

Завъртам стелаж и ето я: Александра. Виждал съм тази картичка. Озъртам се, като че ли върша нещо нередно. Зад мен минава някакъв човек и аз заставам така, че да скрия снимката на дъщеря ми. Когато Александра беше на петнайсет, участва във фотосесия за една фирма, произвеждаща картички. Надписите бяха от рода на „Животът е адски горещ плаж“. Целият бански бе станал на бански от две части,

бикините бяха станали на прашки, а прашките бяха изтънели като конец за зъби. Тя и майка ѝ ми казаха за снимките чак след като бяха отпечатани и аз моментално прекратих начеващата ѝ кариера на модел, но от време на време попадам на някоя от онези картички в дрогериите. Има ги най-вече в Уайкики, където не ходи никой от познатите ми, така че обикновено забравям, че тялото на дъщеря ми се продава и се изпраща на хора от места като Оклахома или Айова; от едната страна е *Иска ми се и ти да си тук*, от другата Алекс, която изпраща въздушни целувки или се пече на плажа в неправдоподобни пози.

Оглеждам се за продавачката и не я виждам. Търся още картички с дъщеря ми, но има само пет бройки от една и съща. Алекс е с бял бански от две части върху дъска за сърф, а някой извън кадър я пръска с вода и тя е разперила ръце да се предпази. Устата ѝ е широко отворена, смее се. Отметнала е глава назад. Тялото ѝ блести от капчиците.

Всъщност тази снимка ми е любимата, ако трябва да избирам, защото поне се смее и прави нещо, което връстниците ѝ биха правили. На другите изглежда възрастна, сексапилна и раздразнена. Създава впечатление, че знае всичко за мъжете и затова е отегчена, макар че гледа съблазнително. Изражение, което един баща не би искал да види на лицето на дъщеря си.

Когато попитах Джоуни защо ѝ е позволила да се снима, тя каза:

— Защото това е моята професия. Искам да уважава работата ми.

— Ти се снимаш за каталози и реклами, което не е срамно.

Веднага разбрах, че не съм казал най-подходящото нещо.

В магазинчето влиза китайка и застава зад касата.

— Вие готов? — пита тя.

Носи пъстро муму върху син полиестерен панталон. Прилича на избягала от лудницата.

— Защо продавате тези картички? Тук трябва да има само такива с пожелания за оздравяване. А тези не са от тях.

Китайката ги взема и ги преглежда.

— Всички еднаква картичка. Иска купи еднаква?

— Не. Питам ви защо ги продавате в болница?

Знам, че нищо няма да излезе от този разговор. Ще бъде едно объркано, мъчително и безсмислено бръщолевене.

— Вие не харесва момичета?

— Харесвам жени, а не малолетни. — Вдигам една картичка, на която пише: *Дядо, искам да си здрав!* — Ето, такива са подходящи за тук. — Вдигам дъщеря си. — А не такива.

— Това мой магазин. В болница не само местни. Хора прави пътуване, разболява, оздравява и иска нещо за спомен.

— Искат спомени от пътуването си до болницата? Добре, тяхна си работа.

Тя взема картичките и тръгва да ги връща на стелаж.

— Не — казвам. — Купувам ги. Всичките. И тези две коли.

Жената спира. Изглежда объркана, сякаш си е представяла друг край на разговора ни. Не казва и дума, нито ме поглежда, докато маркира покупките ми. Взема парите, връща ми рестото.

— Трябва ми торбичка, моля. — Тя ми подава найлоново пликче, в което скривам дъщеря си. — Благодаря.

Жената кимва, но не вдига поглед. Прави се на заета с касовия апарат. Изглежда, винаги влизам в пререкания със стари китайки.

Връщам се в стая 612 при другата ми дъщеря особнячка. Странно ми е, че държа в ръка копия на Алекс. Само като си помисля, че е била държана тук през всичкото време, а аз чак сега я освободих.

Алекс и майка ѝ имат някакви разногласия. Така се изразява Джоуни, когато я попитам какво става помежду им. „Детинщини, ще ѝ мине“, казва тя, но аз винаги съм мислел, че и самата Джоуни понякога проявява детинщини. По-рано правеха всичко заедно. Представям си, че е забавно да имаш майка, която е млада, хубава и модерна, но някъде след като Алекс престана да се снима, близостта им изчезна. Тя се затвори в себе си. Джоуни се отдаде на тренировки за състезанията. Алекс започна да бяга от къщи. После започна да се друса. Идеята да я пратим в училище с пансион за една година беше на майка ѝ, но през януари предстоеше да се върне у дома и да си учи в старата гимназия. По Коледа обаче стана нещо, скараха се с майка ѝ и тя изведнъж реши, че харесва пансиона. Върна се там по своя инициатива. Питам и двете заради какво е конфликтът и защо Алекс заминава. Така и не получих ясен отговор. Но тъй като винаги жена ми е вземала решенията относно всичко, свързано с дъщерите ни, не се намесих.

— Така ще стане по-самостоятелна — каза Джоуни. — Нека отива.

— Това е положението — заяви Алекс. — Майка ми се е побъркала. Не искам да имам нищо общо с нея, а ти си направи изводите.

Да, положението беше драматично и напрегнато. Мъчно ми е, че стана така, Алекс ми липсва. Понякога си мисля, че ако Джоуни умре, двамата ще се погаждаме добре. Пак ще станем близки. Ще си вярваме и ще се обичаме както преди. Тя ще се върне у дома и няма да прави сцени. Разбира се, не смятам, че така животът ни ще е по-хубав — ужасно е да си го помисля дори, — а и се съмнявам, че Джоуни е причината за всички проблеми на Алекс. И аз имам вина. Не бях най-грижовният баща, който винаги е насреща. Живеех си в свой свят, но се опитвам да се променя. Мисля, че добре се справям.

Заставам пред стаята на жена ми и виждам, че Скоти играе на дама. Маркировката върху линолеума е от дървени шпатули за гърло.

— Гладна съм — казва тя. — Може ли да тръгваме? Взе ли ми кола?

— Поговори ли й?

— Да? — казва тя и разбирам, че ме лъже, защото в такива случаи винаги използва въпросителна интонация.

— Добре. Първо ще минем през къщи.

Скоти тръгва към вратата, без изобщо да погледне майка си. Грабва шишето от ръката ми.

— Можем да дойдем пак по-късно — обещавам ненужно аз.

Поглеждам жена си. На лицето й има лека усмивка, сякаш знае нещо, което не ми е известно. Сещам се за синята бележка. Трудно е да я изтрия от съзнанието си.

— Кажете довиждане на мама.

Скоти спира за миг и пак тръгва.

— Скоти!

— Чао! — крясва тя.

Сграбчвам я за лакътя. И на мен ми идва да се разкреця, но не го правя. Тя отскубва ръката си. Поглеждам в двете посоки дали някой не ни наблюдава, защото в днешно време не бива да се държиш агресивно с децата. Дните на шамарите, заплахите и захарта отминаха. Сега има терапия, антидепресанти и подсладители. Виждам в дъното на коридора д-р Джонстън, който спира да говори с другите лекари и ми прави знак да го изчакам. Лицето му подсказва, че държи да говори с

мен, но на него няма усмивка. Поглеждам в другата посока, после пак към него. Той ускорява крачка, а аз примижавам, все едно не мога да го разпозная. През това време си мисля: *Ами ако греша? Ами ако Джоуни не успее да се събуди?*

— Скоти, насам сме. — Поемам в обратната посока, а тя се обръща и тръгва след мен. — По-бързо! — казвам.

— Защо?

— Това е игра. Хайде да се гоним. Тичай.

Скоти хуква и раничката подскача на гърба ѝ, а аз я следвам с бърз ход, после също се затичвам. Д-р Джонстън е баща на мой приятел и приятел на покойния ми баща, затова имам чувството, че съм на четиринайсет и бягам от възрастните.

Спомням си как замеряхме с яйца къщата на д-р Джонстън, за да се пошегуваме със сина му Скип. Бяхме трима и побягнахме, но д-р Джонстън се качи в пикапа си и ни настигна. В паниката се завряхме в една сляпа уличка, а той излезе от колата и ни приближи с тежка стъпка. Притисна ни до стената. Държеше в ръце найлонова торба и каза, че има два избора: или да се обади на родителите ни, или да се освободи от тофуто, което жена му е приготвила за вечеря. Избрахме второто, той бръкна в торбата и ни приложи нашия номер с яйцата. Тръгнахме си целите в разкашкано тофу, по косите, в ушите, навсякъде. Оттогава ни нарича „соевите момчета“, смее се истерично и крещи: „На ви, на“, което още ме кара да подскачам от ужас. Но напоследък не го е правил.

Тичам по коридора с дъщеря ми с чувството, че съм в непозната страна. Наоколо говорят на хавайски английски и ни зяпат, като че ли сме изкрейзили бели глупаци, макар че сме си хавайци. Но не приличаме на истински хавайци и не се смятаме за такива, защото не говорим като местните хора.

Д-р Джонстън каза вторник. За тогава насрочихме разговора и тогава ще се появя при него. Сега не искам да научавам нищо. В момента си имам други грижи. Оглеждам се внимателно. От двайсет и три дни това е моят свят — пълен с хора, които се изучават един друг, за да отгатнат защо са тук, и списания със статии за най-здравите хора и дълголетниците. Побягвам от диагнозата. Утре ще съм готов за нея.

3

Предупреждавам Естер да не готви толкова мазно. Няма нужда да слага свинска мас в ориза, пилето или боба на Скоти. Така е, като не чете блоговете. Аз ги чета и знам какво е здравословно за едно десетгодишно дете.

Започнах да се ориентирам в битовите неща. Помагам за поддържане на домакинството и участвам в решенията какво да яде Скоти, кога да си ляга, какво ѝ е позволено да гледа и да прави, как да се облича. Улавям се понякога да казвам „млъкни и ме слушай“, „кръгом и в леглото“ или „бегом при Вратата на честта“. Последното го измислих аз — окачвам на вратата на хола седмичните ѝ задължения. Обяснил съм ѝ, че е въпрос на чест да ги изпълнява, и мисля, че Джоуни ще бъде много впечатлена.

— Мазно хубаво — противи се Естер. — Тя кльоца. Мазно хубаво нещо.

— Не — казвам аз. — Някои мазнини са полезни, но не и тези. — Посочвам ѝ бялата топка в тигана, която се топи бавно като восък.

От сайтовете със съвети за родители научих, че царевичният сироп, нитратите и наситените мазнини са вредни, докато соята е полезна, както и органичните храни и пълнозърнестият хляб. Научих също, че Скоти се нуждае от периодична ваксина против магарешка кашлица и менингит и че има ваксина против HPV инфекциите, които предизвиквали генитални брадавици и можели да доведат до рак на маточната шийка. Препоръчвала се като превантивна мярка за деца в пубертета, преди да започнат полов живот. Когато прочетох това, ми настръхна косата и се включих в онлайн дискусия за ваксините, където майката на някоя си Тейлър ме смъмри жестоко. *Защо да не ги предпазим, доколкото ни е възможно? Да, драги Татко на Скоти, бих ги ваксинирала и против самота и сърдечна мъка, ДНДГ. За тях ваксина няма, но гениталните брадавици не са емоции. Те са си брадавици и ние можем да ги премахнем.*

Трябваше да попитам Скоти какво значи ДНДГ, защото сега, когато следя отблизо нейните занимания, забелязвам, че постоянно си

разменя есемеси със своите приятелки, или поне се надявам да е с приятелки, а не с някой педофил по халат.

— Значи „Да не дава Господ“ — каза Скоти.

Потиснах се от факта, че не съм отгатнал сам. Побъркващо е, че от днешните татковци се очаква да знаят толкова много неща. Аз съм израснал във време, когато отсъствието на бащата се приемаше за даденост. Сега всички мъже сменят памперси и разхождат бебетата си в кенгура. Спомням си, че когато аз бях млад баща, ми беше малко досадно с моите бебета. Ядосвах се, че всички тичат да им угаждат. Дразнех се понякога, че Алекс не стои мирно в лятната си количка — премяташе краче върху предпазния борд и се смъкваше ниско на седалката. Джоуни ѝ даваше нещо за ядене, а тя въртеше глава; носеше ѝ друго и друго и така, докато Алекс не си харесаше някое лакомство, което грабваше от ръцете на майка си. Гледах я как яде доволно и си мислех, че имам насреща си голям човек, който нарочно ни разиграва. А пък Скоти посочваше нещо и започваше да мрънка или да пици. Имах чувството, че живея с капризни принцеси. Казах на Джоуни, че ще почакам да станат големи, за да общувам с тях, и те пораснаха зад гърба ми.

* * *

Както винаги, Естер си тананика. Кухнята ни е прилично голяма, но ми се струва тясна, когато сме вътре двамата. Тя е ниска и топчеста и няма усещане за тялото си — блъска се в мен или отърква корема си в бедрата ми. Режа моркови и целина за салатата на дъщеря ми. Осъзнавам, че с Естер водим своего рода кухненска битка, воюваме ожесточено за... обяда на Скоти.

— Говори ли вече със семейството си?

— Още не — казва тя.

Преди седмица казах на Естер, че вече нямаме нужда от нея, макар да се чувствам ужасно. Обясни ми, че роднините ѝ са извън Сан Диего и тя няма ключ от къщата.

— Не са ли се прибрали вече? — питам аз.

— Не.

— В Джърси Шор ли каза, че са?

— Да, там.

— Прекрасно.

Навеждам се да вдигна две-три паднали на пода резенчета и усещам как коремът ѝ се отрива в задника ми.

— Ти и без туй не готов — казва тя. — Много неща не казала ти още.

Естер се възползва от дългогодишния си опит със Скоти да ме работи, поднася ми инструкциите лъжичка по лъжичка, за да удължи престоя си у нас. Позволявам ѝ го, защото — не мога да си кривя душата — действително върши много работа и е привързана към Скоти. Номерът ѝ е брилянтен — наистина трябва да ме научи на още много неща, преди да си тръгне. Имам чувството, че пак ми предстои изпитът за адвокатска правоспособност — тъпча си главата с правила, уча логиката и езика на хлапетата. Естер ме информира за любимите неща и занимания на Скоти: ексбокс, танци, списание „Смарт“, бадемово масло, хамбургери, рапъра Джей Зи, Джак Джонстън, правене на плейлисти на айпод, писане на есемеси. Казвам си, че трябва да ги запомня, в случай че Джоуни е извън строя за известно време, че не се възстанови бързо психически или физически, но никога не си казвам, че трябва да изуча навиците на това човече, защото Джоуни може да умре.

— Ще продължаваме ли? — питам аз.

Естер въздъхва, сякаш уроците я изморяват, но знам, че всъщност ѝ харесват. Учителка е на работодателя си, трябва да му представи момичето, което тя познава толкова добре, и да сътвори момичето, което иска Скоти да бъде.

— Харесва чете „Джейн“ и слуша музика — казва Естер, докато препържва боба в маста. Призлява ми от миризмата. — Преди обичала *MySpace*, но сега гледа си само албум. Харесва сериал „Стъпка по стъпка“. Обича масаж на гръб.

— Масаж на гърба?

— Да, кога била бебе, аз ѝ разтрива гръбче да заспи. И сега така прави, ако тя сънува кошмар и буди се. — Продължава да бърка яденето с дървена лъжица.

— Кошмари ли? Какви кошмари сънува?

Въпросът ми е глупав. Не е изключено майка ѝ да умре, в кома от десета степен е, но аз не искам да приема, че това се отразява сериозно

на психиката на Скоти.

— Не знам. Още не казвала ти за детски кошмари. Това нещо често при деца. Другата седмица обяснява за кошмари.

Харесвам Естер и не искам да си ходи. Просто идеята да имаме бавачка не ми допада. Никога не съм смятал, че Скоти се нуждае от бавачка, след като Джоуни на практика не работи. Не искам да харча пари чужд човек да се грижи за детето ми. Освен това се чувствам като някакъв колонизатор с мексиканска прислужница. Особено сега, когато поех родителската си роля и Естер предимно чисти и готви. Откакто прекарваме повече време заедно, тя започна да ми прави забележки и да ме иронизира, така че заприлича на дръзките всезнаещи мексикански бавачки от ситкомите. Трябва обаче да мисля кое е най-добро за моето семейство, а не как ме възприемат другите. Цял живот се чувствам гузен и искам да докажа, че самият аз съм нещо, а не просто потомък на успели хора.

Принадлежа към един от онези хавайски родове, чиито пари се дължат на късмет и далновидни предци. Прабаба ми е била принцеса. Една малка монархия е решила кои земи са техни и на нея се паднали много от тях. От своя страна прадядо ми, който бил хаоле — бял заселник, — въртял успешен бизнес. Знаел кога да купува и продава земя и бил добър банкер. Всичките им потомци, както и потомците на мисионерите, на захарните плантатори и тъй нататък все още се облагодетелстват от тези стари сделки. Седим и гледаме как миналото изсипва милиони в скутовете ни. Дядо ми и баща ми не докосваха парите от наследството. Аз също. Не ми е приятно, че публично се знае колко са те. Адвокат съм и харча само парите, които изкарвам, а не наследените. Баща ми винаги казваше, че така е редно, и в крайна сметка ще оставя след себе си повече, отколкото съм получил. Но както и да е, не обичам наследствата. Мисля, че всеки трябва да започне от нулата.

Сецам се за Джой и нейната многозначителна усмивка. Може би трябва да си купя днешния вестник. Предполагам, че там са публикувани имената на наследниците, площта на имота и догадките относно решението, което ще вземем след седмица, или по-скоро което аз ще взема, тъй като моят глас е решаващ. Получавам 1/8 от наследството, а останалите — по 1/24. Сигурен съм, че са щастливи и с толкова.

— Добре — казвам на Естер. — Кошмарите можем да ги отложим, но да продължим с другото.

Планирам да понауча още нещо за дъщеря ми, докато готвим обяда, а следобед да се заема с портфолиото на фамилия Кинг. Ще избира един купувач и ще приключи с този въпрос.

— Харесва чантички и дънки под талия.

Тя сипва от ориза, боба и пилето върху горещата тортиля и я прегъва надве. Аз подреждам зеленчуците около сандвич с пуешко месо. Ограждам платото с три купички — млечен сос, пюре от манго и бадемово масло. Естер поглежда бадемовото масло така, сякаш си е вкарала автогол.

— И? — казвам аз.

— И... не знам. Има да учи толкова работи. Тя обича много неща, ама ти също трябва да знае какво не обича. Трябва месеци да обясни. Дори ако твоя жена се върне, тя не знае много.

Чуваме стъпките на Скоти и Естер снишава глас.

— Обича да чета на нея бебешки стихчета.

— Бебешки?

— Да, много. Радва се. Понякога чета едно стихче пак и пак. Щастие голямо. Смее се силно и весело.

Питам се дали Скоти не регресира, щом харесва бебешки стихчета, които я връщат в по-щастливо и безгрижно време.

— Тя трябва да чете романи за тийнейджъри — прошепвам аз.

— Чете какво иска.

— Не. Мисля, че има нужда от книги с морални послания и уроци как да се справи с бъдещето, а не от бебешки измишльотини.

Скоти влиза и ние млъкваме. Естер слага своята чиния с енчилада на бара. Аз също слагам моето плато. Скоти сяда на високото столче и започва да оглежда храната. Отрязва си парче от енчиладата, без да спира да пише есемеси с другата си ръка.

Естер ме поглежда и се усмихва.

— Обича мазничко.

Когато тръгвам към кабинета си да поработя, Естер се сеща да ми каже, че се е обадила мисис Хигинс, която искала да ѝ позвъня веднага. Бърше печката и, пъшкайки, стърже с нокът някакво загоряло петно. Обзалагам се, че пъшка, за да я съжалявам.

— Коя е мисис Хигинс?

— Майката на Лани.

— А Лани коя е?

— Приятелка на Скоти може би. Обади се веднага. — Отпива глътка вода и въздиша шумно.

— Можеш ли да ѝ се обадиш вместо мен? Знаеш, че имам работа.

— Вече говорила с нея. Тя искала да приказва с мисис Кинг.

— Какво ѝ каза?

— Че мисис Кинг е болна. И тогава помолила да говори с теб.

— Страхотно.

Ще поиска от мен да ѝ помогна за благотворителна разпродажба на сладкиши или да съм родителска охрана на някой детски купон. Винаги се получава така в момент на криза. Жена ми е в кома, но това не спира живота, той си тече. Трябва да се оправям с училището на Скоти, да се занимавам с адвокатската си работа и продажбата на земята.

Естер напуска кухнята с парцали и почистващи препарати, а аз звъня на мисис Хигинс. Всички чинии от обяда са прибрани. Големият тиган е подпрян върху сушилнята за съдове. Подът блести, мокър и хлъзгав. Мога да се огледам в алуминиевия плот на бара.

Чувам женски глас, който буквално изпява: „Ало, да?“. Обичам хората да отговарят така по телефона. Или поне жените.

— Мисис Хигинс ли е?

— Да — казва тя.

Сигурно е любимка на компаниите за телемаркетинг.

— Здравейте, Мат Кинг е, бащата на Скоти. Помолили сте да ви се обадя. Всъщност аз дори не знам дали дъщеря ви е съученичка на

моята. Но реших, че...

— Да, Лани и Скоти са в един клас — казва тя, вече не толкова мило и напевно.

— Съжалявам, но жена ми е болна и няма как да говори с вас. Мога ли да бъда полезен с нещо?

— Ами... — казва тя. — Откъде да започна?

Решавам, че това е риторичен въпрос, но тя май изчаква отговора ми.

— Мисля, че отначало.

— Окей, ето го началото. Дъщеря ви пише на Лани обидни есемеси, много гадни неща и аз искам да престане.

— Ооо! Какви неща?

— Нарича я Лани Грух и Лани Му.

Лани Му е рекламната крава на една местна фирма за млечни продукти.

— Виж ти! Много съжалявам — казвам аз. — Но децата понякога използват такива обръщения като израз на симпатия. — Поглеждам часовника си, подарък от Джоуни.

— Пише й „Готина риза“ или „Готини панталонки“.

— Звучи мило.

— Това е кибер тормоз! — изкрещява тя и аз отдръпвам слушалката от ухото си не от страх, че гласът ѝ ще ми спуга тъпанчето, а защото е дрезгав и свиреп като на майка вълчица.

— Може би не е въъ... кибер тормоз, а комплимент.

— Напротив, завършва с КТ, което значи именно това. Нарича я още Лана-Дебелана.

Не казвам нищо и дори се усмихвам, защото звучи остроумно.

— Освен това дъщеря ви пише, че не иска да играе с Лани на прескочикобила, за да не се разчекне.

— Ужасно! — казвам аз.

— Ето, да ви прочета последното ѝ произведение. „Всички знаем, че това лято са ти пораснали срамни косми. Срамота!“ Това е. Такива неща ѝ праща съвсем безпричинно. Дъщеря ми не я провокира по никакъв начин.

Сещам се за обяда на Скоти и се чудя дали есемесите, които пишеше, не са били до Лани.

— Ужасно! — повтарям аз. — Не мога да повярвам. Скоти е толкова мила. Може би това е реакция на болестта на майка ѝ. Може би така се справя със ситуацията.

— Не ме интересува семейната ви история, по дяволите.

— Уау!

— Знам само, че дъщеря ми се връща от училище разплакана. Да, наистина не се облича от магазините за детски дрехи както Скоти и, да, наистина е развита преждевременно и е много чувствителна на тази тема.

— Разбирам, разбирам — казвам. — Наистина много съжалявам.

Не съм чел никакви блогове за обидните имена, с които се замерят децата, а и Естер не ме е подготвила за всичко това. Скоти ми играе номера. *Коя си ти всъщност?* — искам да я попитам.

— И Скоти трябва да съжалява. Искам да дойде и да се извини и вие да ѝ се скарате сериозно.

— Ще говоря с нея — казвам аз. — Ще ѝ поискам обяснение. Но се боя, че и двамата сме много заети тази седмица с тъж... семейната ни история. Съжалявам и обещавам веднага да говоря със Скоти.

— Това е добро начало. Но искам тя да се извини на Лани. Не с есемес обаче.

— Тя може да пише и мили есемеси.

— Не, искам още днес да дойде и да се извини лично, иначе ще отнеса въпроса до директора на училището. Няма да ви се размине.

— Моля? За какво говорите?

— Изборът е ваш, мистър Кинг. Да кажа ли на Лани, че идвате веднага, или предпочитате дъщеря ви да се обяснява с директора?

Записвам адреса. Давам обещания. Животът продължава да тече.

По пътя към дома на семейство Хигинс, които живеят в близкото градче Кайлуа, инструктирам Скоти. Трябва да приключим с визитата колкото се може по-бързо.

— Държа да се извиниш, и то искрено. Имам работа и не искам да се размотаваме.

Скоти мълчи. Прибрал съм телефона ѝ и тя седи вяло, отпуснала ръце в скута си.

— Защо я наричаш така? Как можеш да бъдеш толкова жестока? Какви са тези думи, които ѝ пишеш?

— Не знам — казва тя раздражено.

— Разплакваш я. Защо искаш да страда?

— Не знаех, че е толкова обидчива. Понякога ми отговаря с МС и реших, че не ѝ пука.

— Какво е МС?

— Много смешно!

— Сама ли ги пишеш тези есемеси?

Не ми отговаря. Минаваме покрай антикварни магазинчета и автопарк, пълен с огромни камиони. Докато приближаваме към новите магазини, виждаме скейтбордистите, които правят лупинги под гигантското баняново дърво. Винаги се заглеждаме в тях, както може би и всеки, който минава по Кайлуа Роуд.

— Значи сядаш, пишеш гадни неща и продължаваш с обичайните си занимания?

— Не.

— А какво тогава?

— Пиша ги с Рейна. Те я размиват и после ги показва на Рейчъл, Брук и другите.

— Знаех си, че Рейна има пръст в това. Знаех си.

Рейна Бърк, дванайсетгодишна. Разхожда се в клуба по бански с прашки и с червило. Има нахакан вид, който не подхожда на възрастта ѝ. Напомня ми за Алекс — красива и забързана, готова да зареже детството си като лош навик.

— Отсега нататък няма да се движиш с нея.

— Ама, татко, ние вече имаме план за вторник с нея и майка ѝ.

— Аз пък имам план да стоиш при майка ти.

— Тя не може дори да си отвори очите! Никога няма да се събуди.

— Разбира се, че ще се събуди. Какво ти става? — Вторачила се е в пътя и не помръдва. — Трябва да си с твоята майка, а не с нечия друга.

— Може ли Рейна да дойде в болницата? Не се виждам с никого, като не ходя на училище.

Изненадан съм, че иска да заведе приятелка в болницата, но си мисля, че ако Рейна е там, Скоти може би ще поговори на Джоуни.

— Добре — казвам. — Извини се на това момиче, бъди добра с нея утре и всеки следващ ден и Рейна може да дойде във вторник.

— Окей, трябва ми блекбърито да ѝ кажа да се държи мило с Лани Грух.

— Можеш да ѝ се обадиш от къщи. И престани да наричаш така Лани.

Пресичаме Кайлуа. Напоследък търговският център е така обновен, че може да се мери с тези в най-луксозните предградия на Америка. Туристите са навсякъде, докато в нашето градче все още не е така. Знам, че като продам земята, купувачът ще я превърне в нещо такова. Не че не харесвам как изглежда този център, а и Джоуни го обича. Тя си пада по лъскавите места.

— Можем ли да си вземем плодов мус?

— Не.

— А хамбургери?

— Не.

— Божичко, само не ми казвай, че искаш зеленчуков фреш.

— Ти току-що яде, Скоти.

— Добре, само един шейк с фъстъчено масло.

Устата ми се пълни със слюнка.

— Престани, Скоти. Казах „не“.

Трафикът се забавя и едва пълзим към кръстовището. Едно семейство се разхожда по тревата отстрани. Бащата носи жълт пластмасов каяк над главата си. И децата, и родителите, и други двама

възрастни са облечени в лилави тениски с надпис „СЕМЕЙНА СРЕЩА НА ФИШЪР“.

— Тъпащи! — казва Скоти.

Задминаваме ги, после спираме и те ни задминават. Светофарът светва зелено. Когато се изравняваме със семейството, Скоти се навежда през прозореца и изкрещява:

— Лилави тъпащи!

— Скоти! — виквам аз. — Какво ти става?

— Помислих си, че ще те разсмея.

Поглеждам към семейство Фишър в огледалото за обратно виждане. Бащата е оставил каяка и ръкомаха гневно към по-големия си син, който си сваля тениската и я хвърля на земята. Главата ми започва да пулсира.

— Пристигнахме — казва след малко Скоти.

— Знаеш къде живее?

— А ти как мислиш? Нали всяка година ме кани на рождения си ден.

— Престани да ми говориш така, сякаш съм длъжен да знам всичко.

— Ето тук е.

Спирам до бордюра и оглеждам къщата, която прилича на всички други в Кайлуа: входна врата, която никой не използва, и врата с комарник до гаража, която е отворена и пред нея има чехли и обувки върху гумена изтривалка. Излизаме от колата и докато вървим по алеята, питам:

— Значи с Лани сте били приятелки?

— Да, до миналия ѝ рожден ден, когато заключи вратата и ме остави навън. Трябваше цял ден да стоя ей тук, а всички вътре се смееха. — Тя посочва масата в гаража. Това е друга типична черта на обитателите на този край. Никой не използва гаражите за коли, а като външни трапезарии с допълнителни хладилници. — Мислеше се за много велика, но после започнаха да харесват мен, а на нея ѝ биха шути и картинката се промени.

Мисис Хигинс застава зад комарника. Отваря го и ние влизаме. Ръкуваме се, казвам „здравейте“, но тя не помръдва от коридора. Толкова сме близо един до друг, че или ще се целунем, или ще се хванем за косите.

— Благодаря, че дойдохте — казва тя с хладно благоволение.

— Ето ни — смотолевям аз и ми се иска да добавя „въпреки че жена ми е в кома“, но от самото начало се зарекох да не използвам това като извинение или средство за манипулация.

Мисис Хигинс поглежда към обувките ни, а аз поглеждам босите ѝ крака и се сецам, че ни чака да се събуем. Мразя да ме карат да се събувам. Оставам по чорапи и забелязвам, че единият е доста по-тъмен от другия. Скоти се затичва навътре, пързала се като на кънки и пука балончета. Искам да ѝ кажа да престане с тази дъвка. Много невъзпитана изглежда. Мисис Хигинс ме повежда към дневната. Виждам момиче с кръстосани на канапето крака. Това трябва да е Лани, която е бяла, но с бухнала афроприческа и сплеснат нос, който явно е причина за пръкора ѝ. Личи си, че обича Скоти, защото грейва, спуска крака на пода и се втурва към нея.

Поглеждам майката, втален прототип на дъщерята, което вдъхва надежда, и забелязвам, че очите на Лани са сини и красиви, а кожата ѝ гладка. След няколко години или ще изглежда страхотно, или още по-зле.

— Скоти, имаш ли да казваш нещо на Лани? — питам аз.

— Извинявай — промърморва тя.

— Няма нищо — отвърща Лани.

— Чудесно — казвам аз. — Ние тръгваме, беше ми приятно, че се запознахме.

— Скоти, това, което си написала, говори за злоба — не мирясва майката.

Мъча се да внуша с поглед на дъщеря ми да не ѝ отговаря.

— Не знам какво се случва в живота ти, но си станала отвратителна.

— Моля ви — намесвам се аз. — Тя се извини. Децата понякога се озлобяват, когато приятелите им правят номера.

— Нужно е да се научи да бъде мила и онлайн, не само очи в очи — продължава мисис Хигинс.

— Съгласен съм.

— Трябва да престане да обижда онлайн. Това е едно от основните правила в училище.

— Разбра ли, Скоти?

Клякам, за да сме лице в лице със Скоти, нещо, на което Естер ме научи. Видяла го в едно предаване за проблемите на бавачките. „Деца не трябва да гледа от високо“, посъветва ме тя.

Скоти кимва преиграно — отмята брадичка нагоре и после я забива в гърдите си.

— Не, не осъзнава вината си — казва мисис Хигинс с кисела усмивка, която ме дразни. — Ще продължи по същия начин, помнете ми думата.

— Няма — уверявам я аз. — Всичко ще е наред. Ще преглътне това, че дъщеря ви я е държала отвън на рождения си ден. — Обръщам се към Лани и казвам: — Било е жестоко да я заключиш. Може би си искала да се направиш на важна, нали?

Лани кимва, но се усеща и ме поглежда безизразно.

— Скоти цял ден е стояла на двора — казвам на майката.

— Не съм знаела — отвърща тя.

— А кой ми донесе торта? — обажда се Скоти.

— Занесли сте ѝ навън торта — хващам се за думите ѝ аз. — Може би Дани трябва да ѝ се извини, защото явно, че тази случка е отключила... „злобата ѝ“, както се изразихте.

Имаш си работа с адвокат, госпожо, макар и с различни чорапи.

— Съжалявам — казва Дани.

Мисис Хигинс стои с кръстосани ръце, смутена от промяната на картинката, както се изрази Скоти.

— Добре. Страхотно! — казвам аз и потупвам бедрата си. — Дани, заповядай у нас някой път. Ела да поплувате в басейна или да играете на нещо. Тъкмо ще разгледаш албума на Скоти.

— Окей — казва Дани.

Скоти ме поглежда намръщено, но знам, че по-късно ще оцени поканата ми. На човек му трябва и приятели, които го карат да се чувства победител.

— И пак извинявайте, мисис Хигинс, Дани. Съжалявам за обидата и сълзите. Надявам се да ви видя и двете по по-приятни поводи.

Майката се обръща и тръгва към вратата.

— Чао — казва Скоти.

— До скоро — казва Дани.

Винаги когато решавам, че съм разгадал Скоти и ще се справя с нея, тя ме изненадва с нещо друго. В случая позагладихме този проблем, но само временно; иначе той си остава. Скоти е способна на жестокост и аз трябва да разбера защо. Не знам дали това са симптоми на пубертета, или е нещо много по-сериозно.

— Налага се да поработя — казвам на Скоти, докато се обуваме, — но от Естер разбрах, че ти така или иначе имаш солфеж или нещо такова.

— Не ми се ходи на солфеж, отврат е — опъва се Скоти. — Тя може да ме заведе на плаж. Ти обеща.

Навеждам се да завържа връзките си. Намирам се сред море от обувки. Мисис Хигинс има безброй ожулени сандали. Всичките са равни или с ниски токчета. Какъв смисъл има от толкова много обувки? Неволно хващам един сандал и го разглеждам. Токчетата на Джоуни са поне петнайсет сантиметра.

Ако Джоуни умре преди мен, не знам дали ще бъда някога с друга жена. Не мога да си представя да мина през всички предварителни неща — разговори, ухажване, вечери. Ще трябва да я водя по разни места, да обяснявам историята си, да се шегувам, да правя комплименти, да внимавам да не пръдна. Ще трябва да ѝ кажа, че съм вдовец. Сигурен съм, че и Джоуни няма да се хване с никого в обратния случай. Прекалено много усилия се изискват.

Мисис Хигинс се е надвесила над мен. Оставям сандала ѝ на пода. Гледа ме така свирепо, че се притеснявам да не ме ритне.

— Успех в продажбата — казва тя.

Изправям се и кимвам хладно. Сега осъзнавам, че не е ядосана на Скоти за това, което е направила, а поради факта че се е родила в такова семейство.

— И какво излиза? Пак ще получите толкова много пари. Защо?

— Държите ли да разберете? — Гледам я от упор и тя отстъпва назад.

— Да.

— Татко, искам да си ходим — измрънква Скоти.

Прочиствам гърлото си, преди да заговоря.

— Прадядо ми е Едуард Кинг. Родителите му са били мисионери, но той е поел по друг път. Станал банкер, а после и главен ковчезник на крал Калакауа. Той е управлявал имението на принцеса Кекипи,

последната пряка потомка на крал Камехамеха. — Млъквам с надеждата, че е загубила интерес, но тя повдига вежди и чака да продължа.

— Да си донеса ли албума да ѝ го покажа?

— Не — казвам аз.

— Да — казва мисис Хигинс.

Скоти изскача навън и тръгва към колата.

— И така... Кекипи е трябвало да се омъжи за своя брат според една безумна монархическа традиция на Хаваите. Тъкмо преди да встъпят в брак, тя и управителят на имението ѝ Едуард се влюбиха и се ожениха. Скоро след това последвало анексирането и местните хора не погледнали с добро око на брака с бизнесмен хаоле. Както и да е, те имали силна връзка. Когато умряла една друга принцеса, Кекипи наследила от нея триста хиляди акра земя, както и парите ѝ. Едуард надживял жена си и всичко останало за него. През 1920 година той учредил попечителски тръст, после умрял, а ние сме наследниците.

Скоти се връща и отваря албума си на първата страница. Без мое знание беше откъснала няколко листа от три стари книги по местна история, които държах в кедров скрин. Залепила ги е в албума си, така че сега той мирише на кедр. Ето го Едуард с изпито сериозно лице. С високи ботуши е, а цилиндърът му е на масата пред него. Ето я и Кекипи, чието име означава „бунтарка“. Има шоколадово топчесто лице и гъсти вежди. Винаги когато го видя, си мисля, че с нея бихме били големи приятели, и не мога да сдържа усмивката си.

Мисис Хигинс се навежда, хвърля поглед на снимките и пита:

— А после?

— Баща ми почина миналата година и със смъртта му отпаднаха ограниченията на попечителството. И сега ние, бенефициентите, богати на земя, но иначе безпарични, ще продадем наследството си на... някого. Още не знам на кого.

— Решението ви ще повлияе силно на пазара на недвижимите имоти — казва тя леко иронично.

Предполагам, че цитира някоя вестникарска статия, която е прочела. Неприятно ми е, че може би е знаела всичко, което току-що ѝ казах. Затварям албума на Скоти.

— Щастливци — казва мисис Хигинс на прага.

Поглеждам празната пейка и пластмасовата маса и си представям как Скоти е седяла сама в гаража.

— Не може ли Естер да ме заведе в клуба вместо на солфеж? — не се отказва да мрънка Скоти. — Нали обеща, че ще ходим на плаж. Става ли, а?

Поглеждам към мисис Хигинс над главата на Скоти.

— Така стои въпросът с наследството, все едно дали ви харесва или не.

— Съболезнования за баща ви — промърморва тя.

— Благодаря.

Изчаквам малко и след като тя не казва нищо повече, тръгвам със Скоти към колата. Чувствам се изтощен, все едно съм изнасял проповед, но поне речта ми ме настрои за работа. Ще прегледам документите на кандидатите с образите на Едуард и Кекипи пред очите ми. И после ще престана да се занимавам с това. Става ми неудобно, че мисля за бизнес, докато Джоуни прекарва в сън своя дълъг и изтощителен полет.

— Нали може? Нали може Естер да ме заведе в клуба?

— Добре, става — предавам се аз. Когато потегляме, питам: — Ще бъдеш ли добра с Лани?

Сещам се за моя съученик Томи Кук. Беше бледо момче с псориазис; често го връзвахме за някой стол с ластиси за бърнджи и го слагахме по средата на пътя. После се скривахме в храстите. По Рейнбоу Драйв рядко минаваха коли, но когато минеха, винаги се изненадвах, че шофьорите намаляват и заобикалят стола. Никой никога не слезе от колата си, за да помогне на Томи. Сякаш ни бяха съучастници в гадния номер. Не знам как Томи се остави да го хванем повече от веднъж. Може би жадуваше за внимание.

— Ще опитам — казва Скоти. — Но е трудно. Има физиономия, което ти се иска да фраснеш.

— Знам какво имаш предвид — казвам, мислейки си за Томи, но веднага осъзнавам, че не е редно да проявявам разбиране. — Какво значи това? — поправам се. — За физиономията, която ти се иска да фраснеш. Откъде си го чула?

Понякога се чудя дали Скоти осъзнава какво приказва, или рецитира като онези деца, които наизустяват Декларацията за независимостта.

— Мама говори така за Даниъл.

— Ясно.

Джоуни е пренесла детската си жестокост в зрелия живот. Изпраща на вестник „Адвъртайзър“ грозни или компрометиращи снимки на бившите си приятелки, за да ги поместят в светската си хроника. Около нея постоянно се разиграва някаква драма, винаги има някакви познати, с които ми забранява да говоря или да ги каня на барбекю, а после я чувам да клюкарства по телефона за поредния скандал. „Направо ще умреш — чувам гневния ѝ възбуден глас. — Божичко, ще умреш, като ти кажа!“

Затова ли Скоти се държи така? Защото е гледала как майка ѝ използва жестокостта като източник на забавления? Чувствам се едва ли не горд, че стигнах до тези заключения без блоговете и Естер, и нямам търпение Джоуни да се събуди, за да ѝ го кажа, да разбере, че мога да разсъждавам и да се справям без нейна помощ.

Преглеждам отново офертите за търга — плановете относно терена, сумите, историята на фирмите. На нашето легло съм и къщата е тиха без Скоти и Естер. Мислех си, че лесно ще избира купувач, но не е толкова просто. Искам да взема най-доброто решение. Пред очите ми са образите на двамата ми предци и чувствам, че трябва да избирам и от тяхно име. Плановете са буквално едни и същи: строителство на жилищни комплекси, молове, голф игрища. Един иска магазин на „Таргет“, друг на „Уолмарт“. Един предпочита веригата „Хоул Фудс“, друг „Нордстром“.

Нашият адвокат Майкъл Насър настоява да приемем офертата на „Холицър Пропъртис“. Няколко братовчедя са ядосани, че Холицър не даде най-високата оферта. Освен това дъщерята на адвоката е омъжена за финансовия директор на Холицър и някои братовчеди се дърпат, смятайки, че това ще е сделка с използване на вътрешна информация. Аз мисля, че все пак е добре да изберем местен и познат купувач. Спомням си, че и Джоуни беше на същото мнение. Изненадах се, че толкова често повдига въпроса. Беше проучила кандидатите и сумите, които предлагат. Това ме шокира. Никога не се е интересувала от моите неща. Когато се опитвах да ѝ разкажа за някое съдебно дело, тя си запушваше ушите и клатеше глава.

Много вечери, когато питаше какво става с продажбата, необичайно заинтригувана, ме обземаше параноя вместо радост, а тогава още не бях намерил бележката. Чудех се дали не възнамерява да се разведе с мен, след като продам земята. Но в такъв случай вероятно щеше да настоява да избира най-високата оферта, а не тази на Холицър.

— Продавай на Холицър и да се свършва — каза Джоуни една вечер. Бяхме си легнали и тя разглеждаше някакво списание за кухни. — Другите могат да се отметнат. А той е хаваец. Роден е в Кауаи, произхожда от работническо семейство. Холицър е твоят човек.

— Защо настояваш за него? — попитах аз.

— Просто ми се струва най-добрият избор. Не знам защо.

— Мисля да се спра на нюйоркчаните — казах, за да видя реакцията ѝ.

— Интересно ми е какво ще излезе от това. — Тя продължи да разлиства списанието си. — Харесва ми тази мивка. Виж я.

Поглеждам мивката.

— Много е малка. Нищо не можеш да сложиш в нея.

— Именно. Няма да се пълни с мръсни чинии, чисти се лесно. Понякога най-непрактичните наглед неща се оказват най-разумни.

Видях как нацупи устни и се засмях. Има маниер да намеква за нещо чрез друго, което няма нищо общо.

— Джоуни — казах аз, — не мога да те позная.

Разглеждам най-високата оферта — на компания от Ню Йорк, чиито акции се търгуват на борсата. Предложила е близо половин милиард. Смущава ме обаче идеята да дам на нюйоркчани толкова голям терен. Просто не ми изглежда редно. Може би това имаше предвид и Джоуни, искаше нашата земя да отиде в ръцете на местни хора.

Замислям се за погребението на баща ми, за всички хора, които се надпреварваха да заемат предните пейки, сякаш смъртта му беше най-хубавото представление в града.

— Чакат ме да умра — каза ми той един ден.

Седяхме в кабинета му; обичаше да се рови в книгите си, където държеше вестникарски изрезки.

— Продължавай да живееш — отвърнах аз.

Той прелисти някаква биография на Оливър Уендъл Холмс-младши и извади измежду страниците една изрезка, за да ми я прочете:

— „Проливният дъжд се превърнал в истински порой по времето, когато издъхнала принцеса Кекипи. Хавайците казват, че щом вали в момента на нечия смърт или погребение, небето също плаче за покойника. Боговете го обичат и сълзите им се смесват с прощалните сълзи на опечалените.“

През ноември вали постоянно — каза той и пхна изрезката в книгата. — Роднините искаха да сложат ръка на тази земя. Но не можаха и затова ме чакат да си ида.

Сигурно е странно да знаеш, че някой ти пожелава смъртта. Сега, след като баща ми е мъртъв, тези двацет и един наследници няма какво да чакат повече. Иска ми се да е Холицър, защото е местен

човек, но с избора на по-високата оферта от компания без вътрешна информация ще предотвратят евентуалните дела. Не ми се занимава с усложнения и нов търг.

Преглеждам всичко. Дори се опитвам да разчета документите и писмата от 1920 г., представяйки си какво биха искали онези двама души — принцесата, последната чистокръвна потомка на крале, и прадядо ми, енергичният бял младеж. Какъв ли скандал са предизвикали? Как ли са се забавлявали с него? Колко ли обич и амбиции са споделяли? Е, какво е вашето желание, влюбени бунтари? Какво искате сега?

Прелиствам портфолиото на Холицър и виждам удивителни, ограждащи името му. Джоуни е подчертавала пасажи и ми е писала бележки в полетата. Докосвам с пръст усмихнатото ѝ лице в рамка. После се протягам през леглото към нейното нощно шкафче и отварям една кутийка от червено дърво, която тя държи отгоре. В нея има само едно колие — сребърна верижка с несиметрично сърце. Подарих ѝ го преди години. Тя никога не го носи. Не знам какво очаквам да намеря, но ставам и продължавам да тършувам в нейните неща — чанти, кутии за обувки, чекмеджетата и джобове. После отивам в стаята на Алекс. Нещо ме човърка.

Преглеждам чекмеджетата на по-голямата ми дъщеря — може би търся документи за развод. Надниквам дори в шкафа под мивката ѝ, зад тоалетната чиния, между хавлиените кърпи. Ровя из книгите и накрая се разсейвам с вещите от детството на Алекс: стари плюшени играчки (маймунка, гъсеница, смърф) и стари книжки („Жабокът Пинг“ и „Фердинанд“), които помня от моето детство, много от тях за своенравни животни с психологически проблеми. Намирам снимки на Алекс с приятелите ѝ на един от островите Сан Хуан — карат лодки в пролива Пюджит, палат лагерен огън пред индианско типи. Преглеждам купчинката с албуми, по които са изписани безброй пожелания от рода на *Бъди все така готина*. Има и бележки по една страница, но са на някакъв кодиран език — *Помни горещите бикини и лошото момиче Кристин. Отровната Айви беше яка. Следващия път носи бонбонки. Може и дизел. За гориво на вана, на мама любимия елен*.

Представям си как Алекс чете това след години и не разбира какво значи. Момичетата хабят толкова време да подреждат миналото

си. Има най-различни колажи, документиращи уикендите на Алекс с приятелите ѝ, но свидетелствата за забавленията свършват с преместването ѝ в пансиона. Джоуни често влизаше в тази стая, казваше, че я подрежда, в случай че дойдат гости с преспиване. Виждам музикалната кутия за бижута, където Джоуни намери дрогата. Показа ми миниатюрно прозрачно пакетче с бели кристалчета.

— Какво е това? — попитах. Никога не бях вземал наркотици и нямах представа. Хероин? Кокаин? Крек? — Какво е това? — изкрещях на Алекс, която ми изкрещя в отговор:

— Не се бодааа!

Повдигам капака на кутията и отвътре изскача пластмасова балерина, която започва бавно да се върти под звуците на фалшива тенекиена мелодия. Розовата сатенена подплата е мръсна и вътре няма нищо, освен едно колие с черни перлички, ръждясали кламери и ластичета за коса. Виждам бележка, залепена на огледалцето на капака, и накланям настрана балерината. Тя продължава да се върти около пръста ми. Алекс е написала: *Два пъти на едно и също място не ги крия.*

Затварям кутията, клатейки глава. Не си глупава, Алекс. Липсва ми ужасно. Толкова ми се искаше да не заминава отново и не разбирам защо промени плановете си внезапно. За какво се скараха с майка си? Какво толкова можеше да е станало?

Връщам се в спалнята, засрамен, че съм се ровил в чужди неща. Жена ми се интересува от продажбата. Нима това е лошо? Харесва Холицър, защо не? Мисли, че продажбата ще промени живота ни. Жена ми има приятели, с които се е срещала в „Индиго“. Гейовете и манекенките обожават този ресторант. Джоуни си пази разни дреболии за спомен. Има си живот извън този дом. Толкова е просто.

Вторник. Днес е срещата ми с д-р Джонстън и този път няма да избягам. Вече съобщих на рецепцията, че съм тук.

„Възстановява се бавно, но стабилно. — Това си представям, че ще ми каже той. — Когато се събуди, ще има нужда от теб. Ще трябва да й помагаш за най-елементарни неща, за всекидневните дейности, които приемаме за даденост. Ще си й нужен.“

Вървим по коридора със Скоти. Дървеното й сабо хлопа на всяка крачка. Болницата е пълна с народ, все едно е обявила сезонна разпродажба. Скоти изглежда развълнувана. Мърда устни — мисля, че репетира какво ще говори на Джоуни. Тази сутрин ми каза, че има страхотна история за мама, и аз съм любопитен да я чуя. Струва ми се, че и аз ще трябва да поговоря на жена ми. Трябва да й предам какво е казал д-р Джонстън.

Когато влизаме в стаята, заварваме там една приятелка на Джоуни, която познавам бегло. И друг път е идвала на посещение. Тана или Тара. И тя е фотомодел. Спомням си, че я видях на една реклама във вестник, може би малко преди инцидента. Пиеше бутилирана вода. Беше преметнала през рамо сламена чанта, а на китката й се виждаше диамантена гривна. Не прочетох текста и не разбрах дали рекламира водата, гривната или чантата, или пък нещо съвършено различно, да речем жилищен комплекс или застраховка „Живот“. Беше снимана с мъж и три деца от три различни раси, които сочеха към небето. Спомням си, защото попитах Джоуни:

— Тези деца са все едно нейни, така ли? Не си приличат нито с нея, нито помежду си. На какво е тази реклама?

Тя надникна във вестника и каза:

— На магазините „Хило Хати“. Те обичат да снимат азиатчета, филипинчета или нещо средно между тях.

— Но родителите са бели. Кой ще повярва, че са семейство?

— Може да са осиновени.

— Ама че глупост. Защо не са взели майка азиатка и баща филипинец или обратното?

— Предпочитат бели възрастни модели и деца от други раси.

— Ами черната раса защо не е представена? Можеха да прибавят едно чернокожо хлапе.

— Малкото чернокожи тук са военни. Те не са целева група.

Затворих вестника, подразнен от разговора.

— Към какво, по дяволите, гледат?

— Към светлото бъдеще — каза с равен глас тя.

Разсмях се, Джоуни също. Когато момичетата влязоха в кухнята и попитаха какво смешно има, и двамата казахме: „Нищо“.

Жената от вестника се настанява на леглото на Джоуни и аз не знам какво да правя. Искане ми се да напусна стаята, защото не обичам да стоя тук в присъствието на външни хора, но вече е късно. Тя ни вижда и се усмихва, след което дистанционно включва осветлението.

— Здравей — казвам.

— Ето ви и вас — отвърща тя.

Виждам, че отправя съчувствен поглед към Скоти, който ми напомня как аз гледах Лани.

— Пречим ли? — питам.

— В никакъв случай. Няма да се бавя.

На коленете ѝ има малка табла с четчици и тя известно време се чуди коя да избере, въпреки че са еднакви. Ще гримира жена ми, заобикаляйки тръбата. Потапя четчицата в бурканче с гланц и го нанася върху устните ѝ като френски поантилист. Изглежда ми абсурдно, но трябва да призная, че това би се харесало на Джоуни. Тя обича да е красива. Обича да изглежда бляскава и неустоима, както се изразяваше. „Страхотна цел — казвах обикновено аз. — Дерзай!“

Бих казал, че не се отнасяме добре един с друг. Още от самото начало. Имам чувството, че в деня, в който се запознахме, ни пипна кризата на седмата брачна година. Няколко часа преди да изпадне в кома, я чух да казва на приятелката си Шели, че съм безполезен и не ставам за нищо. Хвърлял съм си чорапите, където заваря. Когато ходим на сватби, повдигаме вежди пред гледката на разцъфващата наоколо любов и слушаме обети, представяйки си как ще се трансформират в нови обещания: няма да те целувам, когато се опитваш да четеш. Ще те търпя при болест и ще те пренебрегвам при здраве. Ще те оставя да гледаш това глупаво звездно шоу, защото в собствения ти живот няма магия.

Бари, братът на Джоуни, настояваше да отидем на семейна терапия като всяка разумна двойка. Бари е фен на психотерапевтите, вярва в седмичните сеанси, в положителните мисли и енергийните точки. Веднъж се опита да ни покаже упражненията, които правели с приятелката му по време на сеансите. Инструктира ни да си споделяме причините — конкретни или абстрактни, — поради които сме заедно. Аз започнах с това, че когато се напие, Джоуни забравя кой съм и ми пуска език. Тя изтъкна, че съм цар на данъчните облекчения. Бари се разплака. Втората му жена го беше напуснала наскоро — оказа се, че заради някой, който разбирал, че доброволческият труд не храни къща.

— Престани, Бари — каза Джоуни. — Вземи се в ръце! А ние така си общуваме.

Съгласих се с нея. Когато каза на Шели, че не ставам за нищо, долових смях в гласа ѝ и разбрах, че се преструва на раздразнена. Всъщност не знае какво ще прави без моята безполезност, както и аз без оплакванията ѝ. Вземам си думите назад. Не че не се отнасяме добре един с друг, просто се чувстваме достатъчно удобно заедно, за да си дадем сметка, че сарказмът и хладината ни държат на повърхността, така че да няма опасност да се удавим.

— Толкова сте студени — каза Бари онази вечер.

Бяхме в ресторант „Хоку“ и Джоуни беше по дънки и изрязано потниче. Помня, че тайно надничах в деколтето ѝ. Винаги беше наконтена в тъпите ресторанти и negliже в хубавите. Помня, че си поръча риба онага, а аз — свински котлет на скара.

— Невероятен е! — каза тя, като го опита. — Толкова е вкусен.

Разменихме си чиниите и продължихме да се наслаждаваме на храната, гледката към океана и онова чувство на задоволство, когато си избрал перфектния ресторант. Вдигнах чаша и се чукнахме — интимен момент на признание, че сме добър тандем, все едно какво смяташе Бари.

Посетителката прекъсва за момент разкрасяването на жена ми и неодобрително оглежда Скоти. Лампите осветяват лицето на тази Тана или Тара и виждам, че има нужда да поработи върху своя собствен грим. Тенът ѝ е с цвят на амбалажна хартия. Веждите ѝ са прекъснати на места. Моливът не си е свършил работата. Забелязвам, че дъщеря ми се притеснява от критичния ѝ поглед.

— Какво? — пита Скоти. — Не ща грим. — Поглежда ме за подкрепа и сърцето ми се къса.

Всичките колежки на Джоуни имат този вътрешен импулс да променят вида на Скоти с убеждението, че ѝ помагат. Тя не е толкова хубава като майка си и сестра си и тези жени мислят, че като я нацапат с руж, ще се почувства обнадеедена относно фасадната си участ. Приличат на мисионерки със спирали в ръка.

— Исках просто да отбележа, че майка ти харесва гледката — казва Тана или Тара. — Толкова е красиво навън. Трябва да дръпнеш щорите.

Дъщеря ми поглежда към прозореца. Малката ѝ устичка е отворена. Започва да суче на пръста си кичур коса.

— Виж какво, Та. Майка ѝ няма как да харесва гледката. Тя е в кома. Ярката светлина не е разрешена.

— Не се казвам Та. Името ми е Алисън.

— Окей, Али. Не обърквай дъщеря ми, ако обичаш.

— Ще стана невероятна, като порасна — обажда се Скоти.

— Абсолютно! — Сърцето ми хлопа като сабото ѝ по коридора. Не знам защо се вбесих толкова.

— Извинявайте — казва Алисън. — Мислех, че можем да използваме малко светлина.

— Не може, съжалявам. Не исках да повишавам тон.

Тя започва да рови в чантата си, изважда кръгла кутийка и оглежда лицето на Джоуни, като че ли ще ѝ прави пластична операция. Нанася нещо върху едната ѝ буза, намръщва се и прибира кутийката. След миг изважда подобна и повтаря същите движения. Този път се усмихва доволно. Аз не виждам никаква разлика. Гримът е едно от най-мистериозните неща на света.

— Искаш ли да говориш? — питам аз Скоти и посочвам майка ѝ.

— Ще изчакам — казва тя и поглежда към Алисън.

Включва телевизора, което ме кара да се почувствам зле. Играчките ми привършват, вече нямам идеи за забавления. Обикновено виждам играчка във всяко нещо — лъжица, пакет захар, монета. Моята работа е да я развличам. Моята работа е да направя така, че да не я лиша от живота на десетгодишните.

Взел съм банан, за да ѝ дам някаква здравословна храна. Изваждам го от раничката ѝ и се сецам за една игра, която навремето

показах на Джоуни. Тя също се нуждаеше от постоянни развлечения. Това беше много преди да имаме деца. Вечеряхме, пиехме вино и тя ме фиксираше с онзи неин поглед, който казваше: *Виж какъв скучен живот водим. Виж как смачка магнетичната ми личност. Аз бях един вулкан от позитивни емоции; сега съм предвидима и два килограма подебела. Превърнах се в домошарка, която в събота вечер смуче бонбони и гледа как годеникът ѝ се тълче и преглъща оригванията си.* Ето, с такъв поглед ме фиксираше.

Току-що се беше пренесла при мен в къщата, в която живеем и сега. Беше на двайсет и две и вкусваше от живота в Маунавили, малкото предградие на Хонолулу — красивата къща, огромния двор, потънал в зеленина, и работата, която върви с него. Имаме хлебни, бананови и мангови дървета, но плодовете им загниват и привличат мухите. Имаме голям басейн, обаче в края на деня той е пълен с листа. И дългата извита алея за коли се покрива с листа и е напукана от корените на баяновото дърво. Имаме чаени листа, които пожълтяват и трябва да се обертат, трева, тиаре, жасмин и други цветя, нуждаещи се от поливане. Имаме прекрасно дюшеме, но също и летящи хлебарки, паяци, термити и стоножки, които обичат дървените подове и гредите по тавана.

Казах ѝ, че градинарят и чистачката идват веднъж седмично, но през останалото време трябва сами да се грижим за всички неща. Ако не ми помага, ще върша каквото успея след работа, но то няма да е достатъчно. И тя ще трябва да се включи. Не беше щастлива и затова ме гледаше така. Станах, взех един банан и ѝ налях още вино. Концентрирах се върху задачата си, за да не позволя на убийствения ѝ поглед да проникне в мен. Нарязах банана и сложих едно парченце на ленена салфетка. Целта беше да го изстрелям нагоре и да го залепя на тавана. С майка ми играехме тази игра, след като изпиеше няколко коктейла и почистехме кухнята. Метнах парченцето. То се залепи. Джоуни ме гледаше, опитвайки се да прикрие интереса си, но аз чувствах, че съм я заинтригувал. Знаех, че ще поиска да се състезава с мен. Тя преглътна хапката си и отпи от виното, после сложи едно от своите парченца на салфетката си, съсредоточи се и го запрати към тавана. Не можа да го залепи.

— Едно на нула за теб — каза тя и продължихме, докато виното и бананите свършиха.

Показвам на Скоти играта, която съм играл с майка ѝ. Тя мести поглед между мен и телевизора и решава да се включи. Гледам как мята парченцето с изплезено езиче. То пада на пода, но това няма значение. Тя се смее и използва цялото си тяло в усилието да залепи късчето плод на тавана. Когато успява, запищява: „Точка за мен“, и си спечелва възмутения поглед на Алисън. Посяга към обелката, но аз не ѝ позволявам да я хвърли и тя грабва най-голямото парче. Започва да се превъзбужда, което ме притеснява. Напоследък се случва често. Обзема я спонтанна, необузdana емоция. Изкрещява „хи-йа“, вик от каратето, и мята парчето, но от странната ѝ енергия то прелетява през стаята, удря се в тавана и пада върху майка ѝ. Алисън бързо отдръпва четката от лицето на Джоуни и изправя гръб. Настава тишина. Бананът се е разкашкарал върху белия чаршаф. Алисън ме поглежда, после поглежда банана, като че ли е лайно.

Скоти се е сконфузила, сякаш е направила ужасно нещо. Аз ѝ подавам друго парче и казвам:

— Ето, Скоти, опитай отново. Трябва бързо да завъртиш китката си. Няма нужда да... побесняваш.

Тя не го взема. Отстъпва и хваща края на ризата ми. Свалям ръката ѝ.

— Вземи, нищо не е станало.

— Не можем да оставим това върху мама — казва тя.

— Тогава го махни.

Скоти не помръдва.

— Искаш ли аз да го махна?

Тя кимва. Отивам до леглото и почиствам чаршафа.

— Готово. Няма проблем. Пак пробвай.

Скоти не ме поглежда. Бута крака ми, защото ѝ препречвам пътя. Играта е свършила. Тя отива до стола си и безопасността на телевизора. Хвърлям парченцето нагоре, то се залепя и аз седям. Алисън поглежда към тавана.

— Проблем ли има? — питам. Майната ти, Алисън.

— Странен е подходът ти към децата — казва тя. — Какво беше това?

— Беше нещо, което ни харесва, благодаря за въпроса — отговарям аз.

Тя поглежда Скоти. Дъщеря ми се е заяпала в телевизионно състезание, в което някакви мъже хвърлят автомобилни гуми.

— Разбирам — казва Алисън и отново се залавя да прави жена ми жизнена.

— Родителите не бива да се обезличават — промърморва Скоти.

Чувал съм това изречение от Джоуни, когато Алекс я обвини, че се облича като хлапачка. Джоуни каза: „Родителите не бива да се обезличават“. Алекс я попита дали това значи да има вид на проститутка и жена ми отговори: „Би могло“.

— Добре, Скоти. А сега имаш да казваш нещо на майка си. Докторът ще дойде скоро и трябва да поговоря насаме с него, така че започвай. Хайде да чуем.

— Не — клати глава тя. — Ти първо.

Поглеждам жена ми и се мъча да измисля нещо интересно.

— Джоуни — започвам аз, — искам да ти кажа някои неща. — Съсредоточавам се върху това, за което трябва да говоря, и разбирам, че никак не е лесно. — Липсваш ни. Чакаме с нетърпение да се върнеш у дома.

Скоти не изглежда възхитена.

— Ще отидем в „При Бъз“, като излезеш от тук — продължавам аз.

„При Бъз“ е един от любимите ресторанти на Джоуни и често го посещаваме. Всеки път без изключение в някакъв момент тя отива на бара да изпие едно-две (или десет) освежаващи коктейлчета и аз оставам сам на масата; но не ми е зле, седя си на спокойствие. Обичам да я наблюдавам сред други хора, да гледам как изпробва своя магнетизъм. Харесвам смелостта и егото ѝ. Но се чудя дали не харесвам тези неща, защото тя е в кома и може никога вече да не прилича на себе си. Трудно ми е да преценя.

Веднъж управителката на „При Бъз“ ми благодари. Каза, че жена ми била душата на заведението, винаги го оживявала и на хората им се пиело повече.

Поглеждам към Джоуни. Хубава е. Не ослепителна, а просто хубава. Луничките ѝ прозират под ружа, затворените ѝ клепачи завършват с невероятни тъмни мигли. Миглите ѝ са единственото силно нещо, което бие на очи. Всички други черти са омекотени.

Изглежда хубава, но някак нереална. Сякаш е под стъклен похлупак или в ковчег.

Все пак съм благодарен на Алисън за старанието ѝ. Осъзнавам, че задачата ми е да правя Джоуни щастлива. Да ѝ давам всичко, което иска, а тя иска да е красива.

— Алисън — казвам, — благодаря ти. Сигурен съм, че Джоуни се радва.

— Не може да се радва — казва Алисън. — Тя е в кома.

Поглеждам я, шокиран и леко развълнуван.

— О, божичко! — възкликва тя и се разплаква. — Не мога да повярвам, че го казах. Просто исках да вляза в твоя тон, да се сдобрим. О, божичко!

Прибира разкрасяващите си инструменти и изпуска две-три четчици. Отивам при нея и ги вдигам от пода. Тя ги грабва от ръката ми и, подсмърчайки, напуска стаята.

— Голямо съм говедо — промърморвам под носа си и поглеждам към Джоуни. *Трябваш ми — мисля си. — Да помогнеш на дъщерите ни и на мен самия. Не знам как да разговарям с хората. Не знам как да живея правилно.*

По интеркома прозвучава глас:

— Мистър Кинг, доктор Джонстън ще дойде при вас след двадесетина минути.

Скоти поглежда интеркома, после мен.

— Няма страшно — казвам. — Всичко ще бъде наред.

Оставям Скоти да гледа телевизия. Опитвам се да мълча и да седя спокойно, но не ме свърта. Надявам се, че ще поговори на майка си. Не издържам и казвам:

— Нали имаше да споделяш нещо с мама? Искам да го направиш сега. Можеш ли? Ето, Алисън вече я няма. Така ще помогнеш на мама.

Тя поглежда към леглото и казва:

— Нека да пробвам първо пред теб.

— Добре, започвай. Слушам те.

— Не *тук* — казва тя и извърта очи към Джоуни, след което кимва към коридора.

Ставам и се мъча да не изглеждам разочарован. През първата седмица след инцидента разговаряше с майка си и сега се чудя какво се е променило и какво се случва в главата ѝ. Лекарите казват, че е нормално. Съгласен съм, че е притеснително да говориш на някого, който не реагира, особено ако ти е родител, но при Скоти е по-различно. Сякаш е притеснена от самата себе си. Мисли си, че за да разкаже някаква история на майка си, тя трябва да е невероятна. Винаги я подканвам да ѝ говори за училището, но според нея това било скучно и не искала майка ѝ да я помисли за ходеща прозявка.

Излизаме в коридора.

— Добре, давай. После ще повториш същото пред мама.

— Смятам, че тази история е яка.

Тя застава на пръсти и вдига ръце над главата си под формата на О. Залюлява единия си крак напред-назад. Ходи на балет, защото сестра ѝ е ходила, но няма грацията и изяществото на Алекс. Сабото ѝ изтраква на пода. Тя поглежда надолу, после към мен.

— Стой мирна. Разкажи ми историята.

— Окей — казва тя. — Прави се, че си мама. Затвори си очите и не мърдай.

Затварям очи.

— Здравсти, мамо! — започва тя.

Едва не отговарям: „Здравей!“, но се усещам навреме.

— Вчера изследвах сама кораловия риф пред плажа. Имам безброй приятели. Най-добрата ми приятелка е Рейна Бърк, но този път исках да остана сама.

Отварям очи, когато чувам „Рейна Бърк“, но бързо ги затварям и се настройвам за историята.

— Има едно много готино момче, което продава разни неща на сергия на плажа. И Рейна го харесва. Очите му са като на жираф. Разглеждах рифа пред неговата сергия. Беше по време на отлива и можех да видя най-различни неща. Един корал беше много по-тъмен и шарен, но като се приближих, видях, че не е корал, а змиорка. Мурена. Щях да умра от ужас. Имаше милиони морски таралежи и няколко морски краставици. Дори вдигнах една и я стиснах да пусне сок, както ти ми показва веднъж.

— Чудесно, Скоти. Хайде да влизаме, мама много ще хареса това.

— Не съм свършила.

Затварям очи. Иска ми се да лежа на легло. Приятно е да я слушам.

— Както бях клекнала, се подхлъзнах и паднах назад на ръцете си. Едната ми ръка се удари в морски таралеж и той заби бодлите си в мен. Дланта ми заприлича на игленик. Адски ме заболя, но оживях. Не умрях. Пак се оправих.

Грабвам ръцете ѝ и ги разглеждам. По лявата ѝ длан има следи от дълбоки убождания. Дупчици, които приличат на малки морски звезди, решили да превърнат ръката ѝ в свой постоянен дом. Виждам още дупчици по върха на пръстите ѝ.

— Защо не си ми казала, че си се наранила? Защо мълчиш? Естер знае ли?

— Добре съм — прошепва тя, сякаш майка ѝ ще чуе от стаята. — Оправих се. То аз не паднах.

— Какво искаш да кажеш? Това точки от химикалка ли са?

— Дааа?

Вглеждам се отблизо, натискам с пръст върху една точка.

— Ау! — изписква тя и дръпва ръката си. — Не са от химикалка. Истински са.

— Тогава защо излъга току-що?

— Не знам — казва тя. — Не излъгах много... не съм паднала.

— Значи таралежът просто е скочил и те е атакувал?

— Не.

— Ами?

— Аз нарочно го ударих. Но няма да казвам на мама.

— Какво? Как така си го ударила нарочно? Скоти, отговори ми: има ли Рейна пръст в тази работа?

Тя изглежда изненадана и уплашена от гнева ми.

— Исках да имам хубава история. — Вдига настрани крака си и накланя глава.

— Не ми прави балетни пози — казвам аз. — Не е време за това.

Тя пуска крака си.

— Не те ли заболя? — Представям си топката бодли, кръвта, солта в раничките. *Откачена работа*, иска ми се да кажа. *Ти не си добре.*

— Не много.

— Глупости, Скоти. Знам, че жестоко боли. Не... ти направо ме уби. Нямам думи. А къде беше Естер?

— Искаш ли да чуеш по-нататък? — пита тя.

Забивам нокти в дланта си, за да си представя болката, която е почувствала.

— Разказвай.

— Окей. Престори се на мама. Не ме прекъсвай.

— Не мога да повярвам, че си си причинила това. Какво те накара да...

— Ти не говориш, в кома си. Мълчи или няма да чуеш останалото.

Скоти продължава разказа си, в който има всички елементи на добрата история: визуални детайли, криза, загадка, жестокост. Описва как бодлите стърчали от ръката ѝ и как се покатерила на каменния кей като рак с откъсната щипка. Преди да се върне на брега, Скоти се загледала в океана и хората, които плували край катамараните. Онези, които били с бели гумени шапки, приличали на свободно плаващи шамандури.

Не ѝ вярвам. Сигурен съм, че не се е спряла, за да гледа океана. Вероятно е изтичала право при Естер или при лекаря на клуба. Измисля си разни неща, за да направи по-жива историята за пред майка си. Александра действаше по същия начин — стараяше се

всячески да привлече вниманието на Джоуни. Или по-скоро да отвлече вниманието на другите от нея. Мисля, че Скоти осъзнава какво трябва да направи.

— От татковите скучни лекции за океаните знаех, че в ръката ми няма бодли, а нещо като тънки костици от калцит, които ще се разтворят с помощта на оцет.

Усмиввам се. Симпатията е тя.

— Тате, нали не е скучно?

— Не бих използвал тази дума. „Скучно“ е последното нещо, което може да ми дойде наум.

— Окей. Пак си мама, затвори очи. После, мамо, си помислих да ида при лекаря на клуба.

— Браво.

— Шшшт — казва тя. — Но вместо при него отидох при готиното момче и го помолих да се изпишка на ръката ми.

— Моля?

— Казах му: „Извинявай, обаче се нараних“. А той: „Ох-ох, боли ли?“, като че ли съм на осем години.

— Чакай! — прекъсвам я. — Престани. Аз не съм майка ти.

— Той не ме разбра — продължава Скоти, — така че сложих ръката си на сергията.

— Скоти, казах да престанеш. Какво става тук? Пак ли лъжеш? Кажи ми, че си съчиняваш. Кажи ми, че си една изобретателна малка госпожица с голямо въображение и това е измислица.

Прочетох в блоговете, че децата на тази възраст започват да лъжат много. Трябва да им се обясни, че нараняват хората.

— Виж какво — казвам, — историята е забавна. Ще я разкажем на мама, но, между нас да си остане, не е истинска, нали?

— Как да не е?

Замълчавам и само клатя глава. Вярвам ѝ за съжаление.

Скоти продължава, отначало предпазливо, но после се потапя в драмата си.

— Той започна да ругае като ненормален, няма да повтарям думите му, а после ми каза да ида да ме прегледат. „Членуваш ли в клуба?“, попита. Предложи да ме заведе до медицинската служба, което беше адски мило. Казах му какво трябва да направи, за да се махнат бодлите, а той взе да мига, да мига... хиляда пъти, и пак

започна с ругатните във всякакви комбинации. Огледа се да потърси помощ, но бяхме сами и аз му повторих какво да направи — да се изпишка на дланта ми. После се сети, че гледал в „Спасители на плажа“ как някакъв изсмукал отровата от бедрото на една жена. „Ама тя беше припаднала — каза той. — Тялото ѝ се гърчеше на пясъка.“

Скоти имитира акцента му, който звучи ужасно.

— „Аз не съм спасител — само това повтаряше. — Продавам плажно масло и няма да ти пикая на ръката.“ Но тогава, мамо, се сетих какво казваш ти на татко, като не ще да направи нещо, което ти искаш. Викнах му: „Престани да бъдеш мухльо“, и той се нави. Поиска да не гледам, а да му говоря нещо или да си подсвирквам.

— Не мога да слушам повече!

— Накрая съм вече — хленчи тя. — За да го разсейвам, му разказах за твоето състезание, ама му обясних, че не си някое грозно лесбо с мускули. Казах му, че си фотомодел, но че не си превземка и всички мъже в клуба са влюбени в теб, но ти обичаш само татко.

— Скоти, трябва да ида до тоалетната.

— Окей, аз свърших — казва тя. — Беше ли ти забавно? Да не е много дълго?

Зле ми е, трябва да остана сам.

— Добре е, страхотно. Иди да го разкажеш на майка си. — *Тя няма да те чуе, надявам се.*

Отдалечавам се по коридора и искам някой да излезе отнякъде и да ми даде съвет какво да правя. Скоти не трябваше да създава такива драми, да се наранява, да моли някакъв тъпак да я опикава, но работата е там, че Джоуни би се забавлявала с тази случка. Спомням си я в началото на връзката ни. Обичаше драмите, които включваха болка, мъже, секс.

„Късаме — казваше тя безброй пъти. — Не мога всяка вечер да кисна вкъщи, искам да се срещам с хора. Тръгвам си.“ Никога не го направи. Остана с мен — в един момент сияеща от радост, в следващия критична и нещастна, но така и не си тръгна. Чудя се защо.

Когато влизам в стаята, виждам Скоти да седи до майка си. Толкова е близо до нея, че ме хваща страх. На леглото има снимка, направена с полароида. Джоуни с грим. Двайсет и четвъртият ѝ ден. Прилича на балсамирана.

— Не ми харесва. — Посочвам снимката.

— Знам — казва тя, сгъва я надве и я смачква в шепата си.

— Разказа ли ѝ историята?

— Ще трябва да я оправя малко — отвърща Скоти. — Иначе, ако на мама ѝ се стори смешна, какво ще направи? Смехът ще се върти в дробовете и мозъка ѝ, защото не може да излезе. Ами ако това я убие?

— То не става така — казвам, макар че нямам идея как става.

— Реших да направя историята малко по-тъжна. Тогава тя ще почувства, че трябва да се върне.

— Тя и така е тъжна.

Скоти ме поглежда с недоумение.

— Не усложнявай нещата, Скоти! — казвам строго.

— Защо ми крещиш?

— Трябва да ѝ поговориш.

— Когато се събуди, тогава — отсича тя. — Защо си ми бесен?

Не мога да ѝ кажа, че си изпускам нервите. Не мога да ѝ кажа, че искам да покаже на майка си колко успешно се справям с дъщеря си и ще ѝ я върна по-добра. Не мога да ѝ кажа защо изпитвам отчаяна нужда да говори на Джоуни, сякаш времето ѝ изтича.

Сядам на леглото и поглеждам съпругата си: Спящата красавица. Косата ѝ изглежда влажна, както когато раждаше. Слагам ухо на сърцето ѝ, заравям лице в нощницата ѝ. Това е най-интимният ни момент от много време насам. Какво може да те съживи, Джоуни? Моята жена — състезателката, фотомодельт, алкохоличката. Сещам се за синьото листче.

— Ти ме обичаш — прошепвам. — Ние си имаме начин да сме заедно и той работи. Ще се събудиш, нали?

— Какво правиш? — пита Скоти.

Вдигам глава и отивам до прозореца.

— Нищо.

— Да си ходим — казва тя. — Имам нужда от нова история.

Обяснявам ѝ, че още не можем да тръгнем, трябва да изчакаме лекаря. В този момент влиза д-р Джонстън, забил поглед в папката си.

— Хееей, Скоти — казва той. — Здравей, Матю. — Вдига очи от папката, но избягва погледа ми. — Вчера те повиках. Не ме ли видя?

— Не.

— Здравсти, чичо доктор — казва Скоти. — Току-що разказах на мама най-страхотната история.

Лъжкия. Защо го прави?

— Скоти, ще идеш ли до магазинчето да купиш плажно масло?

— Имам в раницата — казва тя.

В проклетата раница може да се намери всичко. Запасите, натъпкани в нея, ще ни стигнат за десет години.

— Бас държа, че там продават чудни бонбони — казва д-р Джонстън и изважда служебната си карта от престилката. — Ето, използвай това. — Гласът му е приповдигнат, позитивен, оптимистичен.

— Не ми се ядат бонбони — казва тя. — Ще остана тук. Искам да чуя за мама.

Този път доктор Джонстън ме поглежда в очите и виждам, че всъщност е объркан и изтощен. Раменете му увисват, папката трепери в ръката му, сякаш всеки миг ще я изпусне.

Гледам го и кимвам бавно. Скоти сядна на стола, кръстосва крака, преплита пръсти в скута си и застава в очакване.

— Ами... добре — казва той и изправя рамене. — Показателите ѝ, както знаете, даваха надежда, но през последната седмица се влошиха. Някои пациенти с много лоши показатели се възстановяват отлично, но има и такива с по-добри показатели, чието състояние не бележи напредък. Но в този случай ние... ние...

— Скоти, излез. Трябва да говоря с д-р Джонстън.

— Не, няма.

— Скоро трябва да имаме по-ясна представа колко... колко дълго ще остане тя в отделението — казва той.

— Това е хубаво, нали? — обажда се Скоти.

— Добре е да се знае, че пациентите в кома, които издържат първите седем до десет дни след мозъчната травма, обикновено живеят дълго време, но...

— Мама е тук повече от седем дни, много повече!

— Тихо, Скоти — казвам аз.

— Може да живее, но качеството на живота ѝ ще е изключително лошо — продължава той.

— Няма да може да прави нещата, които е правила някога — казвам и го поглеждам да разбере прав ли съм. — Край на мотоциклетите. Край на скутерите.

— Тъкмо да не се наранява — казва Скоти.

— Хайде, момичето ми. Да отиваме на плажа.

Поглеждам д-р Джонсън с неговите рошави вежди и възлести ръце на петна. Спомням си го на много наши събирания в Ханалей. Семействата ни прекарваха заедно коледните ваканции в големите ни стари къщи със скърцащи подове и тъмни стаи, мрежи против комари и призраци. Лицето му обикновено беше скрито под каубойска шапка и той по цял ден ловеше риба с въдица. Или пък свиреше на китара — нещо, което баща ми не умееше. Чуехме ли китарата му, ние, хлапетата, зарязвахме игрите и се скупчвахме около него. Баща ми винаги ходеше за риба с лодка. Влизаше навътре в морето и един път хвана марлин, чиято остра като копие муцуна стърчеше обвинително. Но обикновено носеше риба тон и двамата с доктора отменяха жените си в готвенето — суетяха се около сосовете, наглеждаха барбекюто.

Питам се дали и той се връща към онова време, дали ме помни като момченце, което слуша със зяпнала уста подрънкването на китарата му. Сигурно сега му е трудно и притеснително. Познава ме от бебе, червено и хлъзгаво бебе на един час. Сега пише нещо в бележника си. Исква ми се да го прегърна и да му кажа, че не знам какво да правя и че чакам той да ми помогне. Да ми каже какво точно ще стане, да ми изсвири някоя мелодия, да ме измъкне от тук.

— Значи мама е добре — казва Скоти.

Доктор Джонсън мълчи и аз все още не разбирам какво се случва, но знам, че е нещо неблагоприятно. Скоти събира нещата си и когато се обръща, той слага ръка на рамото ми. Стоическото му изражение ме стряска.

— Можеш ли да дойдеш малко по-късно? — пита той. — Трябва да поговорим насаме.

— Разбира се.

Той излиза и на прага, когато тръгва по коридора, виждам за миг профила му. Изглежда строг и почти гневен.

— На плажа! — казва Скоти и напуска стаята, без да погледне майка си.

Безмълвно се извинявам на Джоуни, че я оставям тук, че има толкова лоши показатели, че не знам какво означават те, че отиваме на плажа и че може би ще се забавляваме. Парализирана ли ще остане? Няма ли да познава буквите? Целувам я по челото и ѝ обещавам, че ще се грижа за нея. Каквото и да се случи, ще бъда насреща. Казвам ѝ, че я обичам, защото е така.

Декоративните храсти на клуба са покрити с дъски за сърф. Доскоро имаше вълни, но сега морето е спокойно. Вървим по пясъчната пътека под ресторанта — тераса с коралови колони и вентилатори на тавана. Преди сто години дядото на моя братовчед, който бил любител на водните спортове, взел под аренда този плаж, собственост на кралицата, за десет долара на година. Във фоайето на клуба, до снимката на Дюк Каханамоку, има гравирен надпис: НЕКА ТОВА БЪДЕ МЯСТО, КЪДЕТО ЧОВЕКЪТ ОБЩУВА СЪС СЛЪНЦЕТО, ПЯСЪКА И МОРЕТО И КЪДЕТО ЦАРЯТ РАЗБИРАТЕЛСТВО И АЛОХА. НЕКА ТО БЪДЕ ДОМ НА СПОРТОВЕТЕ НА СТАРИТЕ ХАВАИ. Днес тук всеки може да общува със слънцето, пясъка и морето при първоначална вноска от 15 000 долара, месечна такса и покриване на условия за прием, които не допускат случайни хора. Това исках да обясня на Скоти, когато бащата на приятелката ѝ не беше приет в клуба. Управителният съвет мислеше, че той има връзки с Якудза.

Харесвах бащата, който беше мълчалив човек. Толкова много хора могат да ти проглушат ушите с празни приказки, докато той никога не говореше излишни неща. Слуховете, че е свързан с японската мафия, засилиха симпатиите ми към него.

Следвам Скоти покрай отворените прозорци с дървени щори. Тя се качва по стълбите към ресторанта, който е сравнително празен. Всички са навън, отдадени на спортовете на старите Хаваи и спортовете на новите Хаваи — клубът се слави с плажния си волейбол. Топките постоянно изхвърчат от игрищата и падат на главите на нищо неподозиращите хора, които си правят слънчеви бани.

— Не можем да си тръгнем, докато не ми се случи нещо смешно, тъжно или ужасно — казва Скоти.

— Искам да си ми пред очите през цялото време.

— Неее!

— Да! Не държа да си залепена за мен, но сама няма да ходиш никъде.

— Не е честно. Излагаш ме. — Тя се оглежда наоколо.

— Все едно ме няма — казвам аз. — Това не подлежи на обсъждане. Приятелките ти така или иначе са на училище.

И тя трябва да се върне там. Ще мога да работя, а тя ще учи. Не знам защо изпитвам нужда постоянно да е пред погледа ми.

Скоти посочва масите в края на ресторанта и ми казва да седна там. На една от тях няколко жени играят карти. Харесвам ги — около осемдесетгодишни са, но с тенис полички, макар че не мога да си ги представя на корта.

Скоти се отправя към бара. Джери, барманът, ми кимва. Гледам я как се покатерва на едно от високите столчета и Джери ѝ прави детско дайкири, после ѝ дава да опита няколко от неговите фреш изобретения.

— Гуавата е хубава, но от лайма ми изтръпнаха зъбите — чувам я да казва.

Преглеждам вестника, който взех от стариците. Преместих се поблизо до бара, за да я чувам и наблюдавам.

— Как е майка ти? — пита Джери.

— Още спи.

Краката ѝ не стигат до металната релса и тя ги кръстосва. Мъчи се да пази равновесие.

— Прати ѝ поздрав от мен. Кажи ѝ, че всички я чакаме.

Скоти преценява думите му и отвърща:

— Аз не разговарям с нея. — Честността ѝ ме изненадва.

Джери пръсва топка сметана върху дайкиритото ѝ. Тя отпива от чашата си и разтрива глава. Отново повтаря жеста, след което се завърта на столчето. Прави снимка на Джери и запява:

— Всички ме обичат, но не и моят мъж. Ще се напия, сипи едно „Куерво голд“, Джери миличък.

Джери раздига бутилките от бара, за да вдига шум.

Чудя се колко често е пяла тази песен Джоуни. Дали това е обичайният ѝ начин да си поръчва текила?

— По две от всичко! — крещи Скоти в ролята на майка си.

Искам да отърва Джери от нея, но не помръдвам. Оставям го да се оправя сам с неудобната ситуация.

— Кои други песни обичаш? — пита той. — Изпей ми някоя от тях.

Зяпам перките на вентилаторите отгоре. Слънцето напича дясната ми половина и затова премествам стола си малко по-навътре.

Вдигам вестника, който уж чета, и погледът ми попада на рубриката „Нашата гордост“ — за постиженията на децата от острова. Тя разказва за онези, които олицетворяват духа на алоха, имат висок успех или са направили нещо забележително — участвали са в маратон с протеза на левия си крак или са дарили барбитата си на децата в Зимбабве. Не я понасям, също както и лепенките по колите с хвалби от сорта „Първи в класа“ или „Детето ми е отличник“. Никое от моите момичета няма да влезе в тази рубрика.

Чувам гласа на Скоти и оставям вестника. Виждам, че гледа през рамо към задничето си, което кълчи на столчето.

— Харесвам се така, дупето ми е мечта — пее тя.

Стига толкова! Надигам се, но в този момент забелязвам Трой, който върви към бара.

Огромният незлоблив рус Трой с убийствен загар. Бързо вдигам вестника и се скривам зад него. Дъщеря ми млъква. Ентусиазмът ѝ се е изпарил. Сигурен съм, че и Трой се сепва, като я вижда, но вече е късно да се върне назад.

— Хей, Скоти — чувам го да казва. — Ето те и теб.

— Ето те и теб — отвръща тя с неузнаваем глас. — Буден си. Усмихни се. — Чувам щракването на фотоапарата ѝ.

— Ааа, благодаря, Скоти!

Трой е от бавно загриващите. Прадядо му е изобретил пазарската количка, така че Трой не е направил нищо в живота си, освен че е преспал с много жени и... стана причина за комата на жена ми. Вината не е негова, но той не пострада. Стана по време на ежегодното състезание с моторни лодки. Двамата участваха с дванайсетметров скутер катамаран. Джоуни беше единствената жена в този кръг. Трой ми обясни, че на осмата обиколка в един момент се оказали зад някаква друга лодка и той се опитал да я заобиколи и изпревари. Разстоянието било малко и затова рязко завил наляво.

— Как така *ти* си завил? — попитах аз.

— Аз бях на кормилото — каза той. — Този път Джоуни беше втори пилот. Много исках аз да карам.

Тъкмо когато заобикаляли една вежа и Трой пак се опитвал да задмине другата лодка, ги повдигнала огромна вълна, завъртяла ги и

Джоуни изхвъркнала зад борда. Не дишала, когато спасителите я извадили на брега. Трой само повтарял: „Много вълни, много вълни“. Това беше първият път, в който Трой бе поел кормилото. Винаги дотогава караше Джоуни.

— Ходил ли си при нея? — пита Скоти.

— Да. Баща ти беше там.

— Ти какво й каза?

— Казах й, че на катамарана му няма нищо и я чака. Казах й, че е смела.

Какъв неандерталец! Мразя когато хората казват на някого, че е смел, когато той дори не може да диша сам. И Джоуни би се подразнила.

— Ръката й помръдна, Скоти. Мисля, че наистина ме чу.

Трой е гол до кръста. Винаги ходи така. Има мускули, каквито не съм си представял, че съществуват. Атлетичен е, богат и тъп, а очите му са с цвят на хотелски плувен басейн. От типа хора, с които Джоуни се сприятелява.

Тъкмо мисля да сваля вестника, когато чувам дъщеря ми да казва:

— Тялото има естествени реакции. Когато отрежеш главата на едно пиле, тялото му тича наоколо, но то си е умряло пиле.

Чувам покашлянето на Джери, после Трой смотолевя нещо за живота, лимоните и лимонадата.

Когато преставам да се крия, виждам, че Трой се отдалечава от бара, а Скоти бяга към стълбите. Хуквам след нея. Тича към кораловата стена. Настигам я точно преди да скочи. Очите й са пълни със сълзи и тя вдига лице, за да не потекат, но те все пак потичат. Идва ми да направя същото — да коленича до нея и да заплача.

— Не исках да кажа... умряло пиле — проплаква тя. — Просто мама винаги потрепва. Това не значи нищо!

— Хайде да си ходим.

— Защо всички тук се скъсват да спортуват? И ти, и мама, и Трой си мислите, че така сте върхът. Защо не се запишеш в читателски клуб? Защо мама не си остане за малко вкъщи, просто да разпусне?

Прегръщам я и тя не се отдръпва.

— Не искам да умре.

— Разбира се, че не искаш. — Пускам я и се навеждам да надникна в кафявите ѝ очи. — Разбира се.

— Не искам да умре така — казва Скоти. — В някакво си състезание. Чух я да казва: „Ще си отида, докато тече купонът“. Надявам се да си отиде от царевично зърно в кривото гърло или като се подхлъзне в банята, когато е вече много, много стара.

— Господи, Скоти, какви ги говориш? Хайде да се прибираме. Нали не си ги мислиш сериозно тези неща? Мама няма да умре.

Лицето ѝ е подпухнало, косата ѝ е мазна. В погледа ѝ се чете възмущение. Изражение на възрастен човек.

— И знаеш ли, тя мисли, че си страхотна. Мисли, че си най-хубавото, най-умното и от време на време най-глупавичкото момиче на света.

— Мисли ме за страхливка.

— Не е вярно. Откъде ти хрумна?

— Не исках да се кача на скутера и тя каза, че съм бърза.

— Пошегувала се е. Мисли, че си най-безстрашното момиче на света. Каза ми, че понякога се плаши от смелостта ти.

— Сериозно ли?

— Самата истина.

Джоуни често казваше, че отглеждаме две страхливки, но от всички лъжи, които изричам, тази е най-необходимата. Не искам Скоти да мрази майка си, както Александра навремето, а може би и сега.

— Отивам да плувам — казва Скоти.

— Не. Нямаме повече време.

— Моля те, тате! — Хваща ме за врата и прошепва в ухото ми: — Иначе хората ще разберат, че съм плакала. Пусни ме за малко във водата.

— Добре. Чакам те тук.

Скоти пхва фотоапарата в раничката си, съблича се, подхвърля ми дрехите си, подава ми двете снимки и скача от кораловата стена. Притичва през плажа и се гмурка във водата. Струва ми се, че минава цяла минута, преди да подаде глава на повърхността. Седя на стената и я гледам, наблюдавам и другите деца и техните майки. Майките са се натоварили с безброй неща: закуски, играчки, чадъри, плажни кърпи. Аз не нося нищо, дори хавлия за Скоти. Отляво има малък риф.

Виждам, че в дупките са се настанили морски таралежи. Още не мога да повярвам, че Скоти е ударила с гола ръка един от тях.

Разглеждам снимката на Джери, после тази на Трой. Има неподправена усмивка и лъщящи мускули, сякаш ги маже с олио. Заведението на терасата се изпълва с хора и техните розови, червени и бели коктейли. Един старец излиза от водата, понесъл на рамо кану. На лицето му трепти уморена усмивка, сякаш току-що се завръща от морска битка.

Лампите на ресторанта светват. Виждам увеселителните корабчета, които минават покрай ветропоказателя и се насочват към брега. Слънцето се е превърнало в разливащо се на вълни петно. Наближава часът на зеления лъч. В мига, в който слънцето залезе, понякога на хоризонта проблясва зелена светлина, която сякаш идва от морето. Очакването на зеления лъч тук е нещо като обществено занимание — хората гледат към хоризонта с надеждата да зърнат този рядък оптичен феномен. Трябва да закарам у дома Скоти и да отида до болницата.

Децата излизат от водата и тичат към хавлиите, които майките протягат към тях. Чувам как една от тях вика към морето:

— Не стой вътре, детенце! Те са навсякъде.

Скоти е единственото дете, което още плува. Грабвам нещата ѝ и скачам от стената.

— Скоти! — крясвам. — Веднага излизай!

— Водата гъмжи от португалски галери — казва ми жената. В крака ѝ се е вкопчило дете на две-три години. — Сигурно приливът ги е изтласкал насам. Това вашата дъщеря ли е? — пита тя и посочва Скоти, която вече плува насам.

— Да — казвам. *Моята е, но не знам какво да правя с нея.*

Скоти най-после излиза на пясъка. Държи в ръката си португалска галера — мекотело, подобно на медуза. Тялото, прозрачен син мехур, лежи на дланта ѝ, а лилавата опашка от безброй пипала се е увила около китката ѝ. Грабвам една клечка и махам галерата от ръката ѝ.

— Какво си направила? Защо вършиш такива глупости? — Спуквам мехура, за да не се опари някое друго дете.

Хлапетата наоколо виждат продълговатия червен белег на ръката ѝ и се дръпват назад. Малкото дете се приближава към галерата.

„Балонче?“ — казва то и посяга да я вдигне. Майка му го сграбчва и го изтегля настрани. То се тръшва на пясъка и заплаква.

— Да повикам ли спасителя? — пита жената.

— Ще се оправя — казвам аз. — Скоти, иди да си намокриш ръката. — Тя се запътва към терасата. — Не! В солената вода.

— Не ми е само по ръката. Плувах сред цяло... цяло стадо.

— Добре ли си? — пита жената.

Другите деца се отправят към водата и тя започва да им крещи и да ръкомаха като съдия на мач.

— Всичко е наред — отговарям с надеждата да се махне. Детето ѝ още циври, което е адски дразнещо. Не може ли да му запуши устата с биберон или бонбонче? Обръщам ѝ гръб и тръгвам към океана. — Защо си се мушнала сред тях, Скоти? Как си могла да издържиш такова нещо?

Галерите са ме парили стотици пъти — не е толкова страшно, но се обзалагам, че децата плачат в такива случаи.

— Реших, че на мама ще ѝ е забавно да чуе как са ме нападнали стадо горелки.

— Не се казват горелки, нали знаеш?

Когато Скоти беше малка, понякога Джоуни ми я оставяше на плажа и отиваше да тренира. Седях на пясъка близо до рифа с няколко кутийки бира до мен и гледах залеза. Тя ми сочеше разни морски животни, а аз им измислях имена. Наричах португалските галери „горелки“, защото отровните им пипала изгарят кожата. Казвах на морския таралеж „бодлив сьонгер“, а на водните костенурки — „кокалести бабички“. Исках да ѝ е забавно, но сега се притеснявам, че Скоти не се интересува от истината за нещата. Боя се, че моите уроци ще ни създадат проблеми.

— Как да не знам, казват се „портокалски галери“, но ние им викаме иначе на шега. На мама ще ѝ хареса тази морска битка.

— Не са портокалени, а португалски. Португалски галери, това им е истинското име.

— Ооох, сърби ме! — Тя излиза от водата и започва да се чеше. Цялото ѝ тяло става на червени ивици.

— Не съм доволен — казвам. — На мама не ѝ трябва шегички, а истински неща. Да ѝ кажеш например че ти липсва.

— Добре, да отиваме при нея. Ще ѝ разкажа как съм била нападната току-що, то е истина. Беше си като малка война.

— Трябва да се приберем вкъщи и да ти сложим олио и лед. От оцета кожата ти ще се възпали още повече и ако си мислиш, че ще ти мине от пикнята на оня жираф, много се лъжеш.

Тя се съгласява, сякаш е подготвена за всичко — за паренето, сърбежа, болката, лечението. Моите упреци не я притесняват. Снабдила се е с нова история и започва да разбира, че физическата болка се понася по-лесно от душевната. Не ми е приятно, че го научава на тази крехка възраст.

— В болницата ще имат мехлем и лед — казва тя.

Изкачваме се по пясъчния склон към клуба. Трой е седнал на терасата с хора, които познавам. Поглеждам към Скоти да проверя забелязала ли го е и виждам, че му показва среден пръст. Цялото заведение ахва, но аз се сещам, че причината е зеленият лъч. Пропуснах го. Слънцето е залязло и небето е розово. Посягам да разваля неприличния жест, но само го коригирам леко.

— Ето така, Скоти. Не оставяй средния си пръст да стърчи самичък. Повдигни малко и съседните два. По-хитро е, нали?

Трой ни зяпа и се усмихва глуповато. Объркан е и не знае как да реагира.

— Хайде, стига толкова.

Изведнъж ми става жал за Трой. Сигурно се чувства ужасно. Слагам ръка на рамото на Скоти и тя подскача. Сещам се, че всичко я боли.

— Не можем ли да идем в болницата? — настоява тя.

Минаваме покрай съблекалните на път за гаража.

— Ще те закарам вкъщи — казвам аз.

— Имам да разказвам на мама перфектна случка. — Гласът ѝ ехти в гаража. Тя спира на място и не помръдва.

— Веднага тръгвай!

Скоти клати глава. Улавям я за ръката, но тя се отскубва.

— Искам при мама! До утре ще забравя какво имам да ѝ разказвам.

Сграбчвам я за китката, този път здраво, и тя се разпищява. Оглеждам се, пускам я и продължавам напред, но тя не спира да пищи. Започвам да ѝ крещя и гневните ни викове се блъскат в стените.

Скоти е в колата и ме гледа намръщено през прозореца. Решавам да се обадя на д-р Джонстън, преди да потеглим. Не ми се ходи в болницата, имам да върша толкова неща. Скоти натиска клаксона, но аз не ѝ обръщам внимание. Той вдига още на първото позвъняване.

— Може ли да говорим сега? — питам. — Просто ми кажи всичко. — Стоя в гаража и гледам към Скоти в колата.

— Налягането в мозъка ѝ се повишава — казва той. — Направихме ѝ пункции, можем да прибегнем и до операция, но се боя, че при кома десета степен това няма да помогне. Сигурно си забелязал, че напоследък клепачите ѝ не потрепват и няма никакви движения на тялото. Пораженията на мозъка ѝ са много сериозни. Съжалявам... — казва той. — Говорили сме за онази... за онази възможност...

Искам да му помогна. Няма да го измъчвам да изрича всичко, до последната дума, пред някого, когото познава от деня на раждането му.

— План Б? — питам аз.

— Да, колкото и да ми е мъчно. План Б.

— Добре — казвам. — Добре. Ще се видим утре. Сега ли трябва да стане? Веднага ли трябва да изключиш системите и апаратите?

— Ще изчакам да се видим утре, Матю.

— Довиждане, Сам.

Затварям и ме е страх да вляза в колата. Едно дете чака вътре с надеждата да оправя нещата. Дете, което мисли, че майка му ще се събуди, така че баща му отново да може да се оттегли и да се появява само за вечеря или някакви забавления. Стоя неподвижен и мисля за план Б. Той означава, че жена ми е в персистентно вегетативно състояние. Има тежки неврологични травми. Ще разговарят с мен за даряване на органи. План Б означава, че ще престанем да я храним, да се грижим за нея, да ѝ помагаме да диша. Системите ще бъдат изключени, лечението ще спре. Това означава, че ще я оставим да умре.

Чувам автомобилни гumi откъм завоя и след миг виждам приближаваща се кола. Избърсвам сълзите, които току-що са потекли. Шофьорката спира, като ме вижда. Тя е старица, която едва се подава зад волана на своя кадилак. Виждам как е вкопчила в кормилото изкривените си пръсти и си казвам: *Защо ти е да живееш толкова дълго?* Стъклото се спуска, но аз не се отмествам, любопитно ми е да видя как ще успее да ме помръдне.

— Мога ли да мина? — пита тя.

— Извинете — казвам и се отдръпвам от пътя ѝ.

Караме по магистралата и засядаме в трафика зад един пикап. На задното стъкло има изрисувана със спрей жена с огромни гърди. Пикапът е широк и не мога да видя причината за задръстването, но сигурно няма такава. Трафикът е мистериозно нещо — като мозъка, грима и десетгодишните момичета. Обривите на Скоти са се покрили с мехурчета и аз хващам ръката ѝ, когато започва да се чеше. По кожата ѝ има бели петна от солената вода. Не ѝ позволих да се изплакне на душовете, защото солта трябва да остане в раните ѝ.

— Да не ти е лошо? — питам. — Гади ли ти се?

— Мисля, че съм изстинала — подсмърча тя.

Няма да си признае, че ѝ е зле от отровните мекотели, сред които се е напъхала сама. Нещастна е и мисля, че няма да настоява да отидем в болницата, защото е разбрала, че в крайна сметка историята ѝ не е забавна.

За да я разведря, казвам:

— Утре ще трябва да си обръснеш краката, за да не ти останат отровни власинки от пипалата.

Тя поглежда краката си, покрити с тънки кафяви косъмчета, и се усмихва.

— Рейна ще се побърка. После ще трябва постоянно да се бръсна, нали?

— Не — казвам. — Само веднъж и край.

— Мислиш ли, че таралежа го е заболяло колкото мене? — пита Скоти.

— Не знам.

Чувам музиката от пикала. Не е точно музика, а бумтене, от което прозорците ни вибрират. Замислям се за морския таралеж. Никога не съм се сещал, че и той може да изпитва болка.

— Защо всички ги наричат само галери?

— Съкращаваме названията и така забравяме произхода на нещата.

— Или пък бащите лъжат за имената.

— И това също.

Задръстването се отпущва магически, но аз пропускам отбивката за вкъщи. Скоти не забелязва.

Миналата седмица, когато с д-р Джонстън обсъждахме невъобразимата алтернатива, той каза, че при пациенти като Джоуни, чието завещание забранява изкуственото поддържане на живота им, семейството канело у дома приятели и роднини, за да им се обясни всичко и да могат да се сбогуват.

— Сами ще решат кога да я посетят и какво да й кажат. Когато дойде моментът да спрем системите, те ще са свикнали с тази мисъл. Поне доколкото е възможно.

Слушах го така, както се слуша стюардеса, която ти обяснява какво да правиш при аварийно кацане на вода.

План Б.

Виждам море от червени светлини и намалявам скоростта. Задачата ми е да събера всички и да им кажа, че трябва да я оставим да си тръгне. На никого няма да съобщавам по телефона, защото току-що разбрах какво е да чуеш новината по този начин. Ще имам може би седмица, както каза докторът, но подготовката е смазваща. Как ще се науча да се оправям с всичко? Как ще се сбогувам с жената, която обичам толкова, че дори не се замислям колко.

Не съм сигурен дали е редно да разкарвам Скоти със себе си, но не искам постоянно да завися от Естер. Не бива да завися от никого. Трябва да се оправям сам с дъщерите си. Вече реших, че тази вечер и двете ще спят у дома.

Виждам отбивката за летището и поглеждам часовника на таблото.

— Какво правим? — пита най-накрая Скоти.

Над главите ни забучава самолет. Поглеждам нагоре и виждам големия му сив търбух, увиснал в небето.

— Отиваме да приберем сестра ти.

ВТОРА ЧАСТ
КРАЛСКАТА ПЪТЕКА

Винаги когато идвам на Големия остров, имам чувството, че съм се върнал назад във времето. Хавай изглежда запуснат, сякаш току-що е поразен от цунами.

Карам по познатия път, покрай бодливи дървета киаве, плажове с черен пясък и кокосови палми с диви папагали по клоните. Въздухът става по-хладен и всичко е покрито с лека *въгла* — намирисваща на барут смесица от мъгла и вулканична пепел, която засилва усещането за опустошение и разруха. Карам през поле от черна лава, нашарена с тийнейджърски драсканици от сорта на *Кеони обича Кайла, Хавайската гордост* или *Ако четеш това, значи си педал*. Нашите островни графити, изписани с креда. Виждам параклиси хейау и купчинки камъни върху чаени листа, които са дар за боговете.

— Какво е това? — пита Скоти. Свила се е на седалката така, че не виждам лицето ѝ.

— Кое? — оглеждам пущинаците аз.

— Което прилича на писта.

Оглеждам се още веднъж и виждам нещо като коридор върху лавата, посипан със загладени камъни.

— Това е Кралската пътека. В училище трябва да сте учили за нея.

— Сигурно.

— Каква хавайка си ти?

— Същата като теб.

Гледаме широката безкрайна пътека, която обикаля целия остров.

— Построена е от крал Калакауа — обяснявам. — Така са се придвижвали прадедите ти.

Караме покрай пътеката, която прилича на старо шосе. И вероятно наистина е била нещо такова. Построена от затворници, а след това загладена от добитък и човешки крака. И до днес помня какво бях чувал за нея като дете — прокарвали са я онези, които не са си плащали данъците.

— Кога е направена? — пита Скоти.

— Отдавна. През осемнайсети век.

— Старичка е! — преценява тя и продължава да се взира в каменната настилка, оградена с дълги скални блокове.

Когато стигаме хълмовете и фермите на Уаймеа, виждам, че Скоти е заспала. Денем по поляните има стада крави и коне, но сега не виждам животни. Минавам покрай стари огради от сиви напукани дъски. Спускам прозореца, за да вдъхна хладния аромат на пасища, тор и кожени седла. Ароматът на Камуела. Някога баба и дядо имаха ранчо тук. Като дете редовно им гостувах. Берях ягоди, яздех коне, карах трактори. Един странен свят на слънце и студ, каубои и плажове, вулкани и сняг. Планината Мауна Кеа се виждаше отвсякъде. Често ѝ махах за поздрав, защото си представях, че учените от обсерваторията гледат мен вместо немите планети.

Поемам по черния път, минавам покрай ниската конюшня и училището, а след това се насочвам към пансиона в дъното.

Нямам търпение да видя дъщеря си. И съм малко нервен. Миналата седмица я чух по телефона и ми се стори странна. Когато я попитах какво не е наред, тя отвърна:

— Цената на кокаина.

— Сериозно? — възкликнах. — Друго?

— Това малко ли е? — промърмори тя.

После добави, че се шегува. Доста гаден майтап, както и да го погледнеш.

Не знам къде бъркам, но явно у мен има нещо, което тласка хората към самоунищожение. Джоуни с нейните скутери, мотоциклети и алкохолизъм. Скоти със своя морски таралеж, Алекс с наркотиците и изявите си като модел. Каза, че отначало започнала да опитва дрога, за да ужаси майка си, но може би го е правила, за да се почувства като нея. Вероятно защото я обича и презира еднакво силно. Сега вече това не би трябвало да е проблем. Не можеш да се сърдиш на човек, който умира.

Сещам се за „При Бъз“ и управителката, която ми каза, че Джоуни била душата на заведението. Сигурен съм, че ако умре — или по-скоро, когато умре, — ще окачат снимката ѝ, защото ресторантът е от този тип: снимките на местните легенди и на собствениците са навсякъде. Става ми мъчно, че трябва да умре, за да я сложат на стената. Става ми мъчно и за самия мен, защото обичам всичко,

свързано с нея. А също и за Алекс, която трябва да ѝ прости онова нещо, заради което се скараха. Каквото и да е то.

Карам бавно, защото пътят е каменист и осеян с дупки. Поглеждам към Скоти, която продължава да спи. Харесва ми, че училищната управа все още не е асфалтирала пътя.

Спирам на паркинга, изключвам двигателя и Скоти отваря очи.

— Пристигнахме — казвам.

Часът е десет вечерта. Дежурната възпитателка ме гледа така, сякаш съм най-безотговорният човек на света. Навън е студено, а Скоти е по шорти и краката ѝ са настръхнали. Появявам се да прибера дъщеря си по никое време, вместо да дойда в нормален час. Стоим пред откритата врата на възпитателката. Вътре работи телевизор. Тя е облечена в отвратителна трикотажна нощница и гледа „Американски Айдъл“. Става ми ужасно неловко заради всички нас.

Възпитателката ни повежда по стълбите. Скоти ни изпреварва и тича нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж. Чувам как жената се задъхва и забавям ход.

Хубаво е да знаеш, че всички спят и пансионът няма нищо общо с колежанските общежития, където животът започва след десет. Казвам, че съм впечатлен. Знам, че това е едно от най-добрите частни училища на Хаваите, но въпреки това ми е приятно да се уверя, че децата се държат толкова примерно далеч от домовете си.

— Опитваме се да създадем домашна обстановка — обяснява ми тя. — Когато са си вкъщи, по това време повечето деца четат или спят. В края на седмицата е по-различно, но програмата е толкова натоварена с учене и спорт, че те са доста уморени. Александра е в дъното. — Спряла е на горната площадка и сочи към края на коридора.

— Коя врата? — крещи Скоти и хуква натам.

— По-тихо! — викам след нея аз, а възпитателката се мръщи.

После казва, че ще влезе първа. За в случай че Александра или съквартирантката ѝ са negliже. Изчакваме я да нормализира дишането си и поемаме по коридора. Поглеждам часовника си. Скоти избързва напред и чука на вратата. Готов съм да се закълна, че жената едва се сдържа да не я зашлеви.

— Не тази врата! — съска тя.

В процепа се показва глава на момиче и аз за всеки случай извързвам поглед.

— Извинявай, Юки — казва възпитателката. — Сбъркахме вратата.

— Тогава нали мога да се прибера? Бях заспала.

— Да. Иди да си легнеш.

— Лека нощ — подхвърлям аз, смаян от ефикасния начин, по който се управлява този дом. Представям си редици легла, на които спят и сънуват много момичета.

Възпитателката чука на правилната врата, но никой не отговаря. Явно и моето момиче спи и сънува.

— Ще я събудя — казва жената, отваря вратата и потъва в мрака.

Скоти проточва шия, опитвайки се да хвърли едно око в стаята на сестра си. Аз обмислям какво ще кажа на Алекс. Как да ѝ обясня, че губи майка си? Какви странни думи: губи майка си. Всъщност всички я губим. Жена ми скоро ще умре.

Възпитателката излиза и затваря вратата след себе си.

— Спи ли? — питам аз.

— Не.

Чакам я да добави нещо.

— Облича ли се?

— Не — отговаря тя. Ръката ѝ все още лежи върху топката на бравата. — Александра не е тук.

* * *

Претърсваме сградата. Банята, кабинетите, стаята с телевизора. Надничаме и в стаите на приятелките ѝ.

Възпитателката е в паника. Не толкова заради сигурността на дъщеря ми, а заради последиците за самата нея. Говори неспирно, а аз имам чувството, че се опитва да ми продаде нещо.

— Момичетата се прибират по стаите си в седем — обяснява тя, докато слизаме на долния етаж да събудим друга приятелка на Алекс. — Имат два часа за учене. Никакви игри, филми или празни приказки.

Скоти е във възторг от ситуацията. Червените ѝ белези са ярки под луминесцентната светлина. На тениската ѝ пише „ГЛАСУВАЙ ЗА ПЕДРО“, каквото и да означава това, на места косата ѝ стърчи, а на други е смачкана. Кичурите зад ухото ѝ са залепнали — в самолета беше пила плодов сок. Устата и брадичката ѝ все още имат цвета на сурово месо. Заприличва ми на прегазена на пътя животинка и може би

по тази причина опитвам тактиката на възпитателката. Секунди по-късно двамата с нея вече приличаме на продавачи на пазара в желанието си да покажем кой по-добре се грижи за подрастващите.

— Сигурен съм, че е с някоя приятелка и правят това, което правят всички момичета — казвам аз.

— Приказват си за гаджета — уточнява Скоти.

— Някой не може да излиза, след като угасим лампите — клати глава възпитателката. — Това е нарушение на правилника.

— Какво ще стане с нея? — пита Скоти. — Ще я накажат ли? На мен непрекъснато ми се случва. Забраняват ми да гледам телевизия, ама аз си гледам ТиВо. Естер не знае какво е ТиВо.

— И аз използвам ТиВо — казва жената.

— Естер беше нашата домашна помощница — обяснявам аз.

— И още е — добавя Скоти. — Готви, чисти и ми разтрива гърба.

— Не говори глупости, Скоти — казвам с неловка усмивка аз.

— Не говоря глупости.

— Къде е тази нейна приятелка? — питам.

Имам чувството, че вървим по някакъв безкраен коридор. Найсетне жената спира пред някаква врата, чука и изчезва зад нея. Ние оставаме пред имената ХАНА и ЕМИЛИ, изписани в лилаво върху бледовиолетова хартия и заобиколени с жълти картонени цветчета. Усецам миризмата на флумастер. Някой е отделил много време за тази артистична табелка и аз изпитвам гордост, че Александра има такива приятелки.

Възпитателката изниква на прага. Изражението ѝ подсказва, че не носи добри новини.

— Емили също я няма — обявява тя. — Ще се върнем в стаята на Александра. Може би се е прибрала.

— Или пък съквартирантката ѝ ще ни каже какво става — добавям аз.

Момичето се огъва. Не веднага, разбира се. Заявява, че Алекс ще я обезкости, ако я издаде, а аз я уверявам, че дъщеря ми не е способна на такова нещо. Горкото момиче. Не мога да си представя неподходяща съквартирантка за Александра. Диша шумно през устата и очевидно страда от сenna хрема. Върху синята завивка в нейната половина има няколко плюшени играчки и толкова. Нищо друго не подсказва вкусовете или предпочитанията ѝ. Никакви плакати, никакви

снимки, които да демонстрират самочувствие или доходите на родителите ѝ. Нейната половина е свидетелство за самотата ѝ, а тази на Александра — пълна противоположност. Там е претъпкано с вещи, изразяващи нейната неповторимост. От мястото си виждам снимки и постери на младежи, които летят с мотоциклети през обсипано с дупки и неравности поле. Виждам музикални дискове, гримове, дрехи, обувки и огромно изобилие от чанти и сакове.

Тримата поемаме към футболното игрище. Не знам какво ще открием там, но изпитвам страх. Възпитателката също. Тя е облякла палто направо върху нощницата си. В тъмното Скоти предпочита да ме държи за ръката. Теренът е неравен и тя непрекъснато се препъва. Тревата е мокра и крачолите на панталона ми натежават от влага. Поглеждам голите крачета на Скоти. Тя шумно изпуска въздуха от гърдите си и се радва на парата, излитаща от устата ѝ.

В далечината се мяркат две фигури, които държат в ръце нещо като стикове за голф. После виждам една бяла топка, която излита високо нагоре, придружена от радостни викове. Дъщеря ми играе голф на футболно игрище, осветено от лунна светлина. Внезапно изпитвам носталгия по един живот, който никога не съм живял: пансион, игри, вълнения, порастване.

— Момичета! — крещи възпитателката.

Виждам как лицата им се извързват към нас.

— Алекс! — извиквам аз.

Косата ѝ е пораснала и покрива раменете ѝ. Дори от разстояние виждам красотата ѝ, чертите, които си съдействат, за да се постигне този перфектен резултат.

— Тате?

— Алекс, аз съм! — крещи Скоти.

Другото момиче хуква да бяга, но не стига далеч и пада, без да изпуска стика. Изтичвам да видя как е и я намирам с лице в калта, проснатата, като че ли се препича на слънце. Тя се преобръща по гръб. Устата ѝ е широко отворена, а очите ѝ са затворени. В следващия момент разбирам, че се кикоти истерично. Накрая успява да каже на пресекулки: „Аз съм... въърхът... кучки“.

След миг Александра е вече до мен, обляга се на рамото ми и се залива от смях.

— Какво търсиш тук, тате?

— Ще се включите ли... мисис Мърфи? — пита завалено другото момиче. — Навита ли сте... на един кръг... от осемнайсет дупки?

После цикълът започва отново. Момичетата затискат устите си с шепи, след което избухват в кикот. Александра се свлича на колене.

— Боже! Мили боже!

Заразена от пиянското веселие на сестра си, Скоти също започва да се кикоти.

— Осем-найсет дупки! — повтаря приятелката. — Осем-най-сет. Дупки!

— Момичета! — изкрещява отново мисис Мърфи.

Не знам какво да направя, за да прекратя всичко това. Не съм забравил, че трябва да стигнем до летището и да хванем последния самолет. Искам да се прибера в Оаху, да събера близките си и да им съобщя, че Джоуни, нашата състезателка, е загубила играта.

Скоти е тази, която ги кара да млъкнат.

— Мама ще се прибере у дома, Алекс — казва тя.

Алекс ме поглежда, търсейки потвърждение. Аз вдигам глава. Нощта е прекрасна. Без съперничеството на градските светлини над Оаху звездите са превзели небето.

— Не е вярно — казвам.

— Какво се е случило? Може би вече е по-добре?

Алекс се обляга на стика и на лицето ѝ се появява насмешлива усмивка.

— Не е добре — отвърщам аз. — Дошъл съм да те прибера у дома.

— Да върви по дяволите майка ми! — изкрещява Алекс, прави няколко големи крачки и запраща стика си в нощта.

Всички вдигаме глави, но не виждаме къде пада той.

Прибираме се у дома. Без да каже нито дума, Скоти хуква към стаята си. Аз нося Алекс. Тя е тежка, с отпуснати крайници. Качвам я нагоре по стълбите. Мога да я оставя да спи на канапето в хола, но предпочитам да я сложа на старото ѝ легло, което някога беше мое.

Смъквам обувките ѝ и я завивам с одеялото. Много прилича на Джоуни. Известно време я гледам как спи. *Какво се случи?* Този въпрос продължава да се върти в главата ми. Излизам от стаята, без да пускам щорите. Сутринта слънцето ще изгрее и ще погали лицето ѝ.

Опитвам се да осигуря на Алекс достатъчно време и пространство, за да се извини за поведението си, без аз да я подканям. Седим в кухнята. Тя пие кока-кола и яде мюсли, което ми прилича на храна за котки.

— Как се чувстваш?

Тя вдига рамене, преглъща и поднася чашата към устата си.

— Майка ти разрешава ли ти кола на закуска?

— Кога да ме види на закуска?

— Къде е Скоти? — питам.

Отново вдига рамене.

— Е, добре — предавам се аз. — Радвам се, че си тук, Алекс. Добре дошла у дома.

Тя описва с лъжицата широк кръг във въздуха, става и пуска купичката си в мивката.

— Сложи я в съдомиялната — казвам аз.

Алекс напуска кухнята, а аз изплаквам купичката ѝ и я слагам в съдомиялната. Тя се връща обратно, говорейки с някого по мобилния си телефон. Носи слънчеви очила, книга, кърпа и още една кока-кола.

— Искам да поговорим, Алекс — казвам аз.

— Отивам да плувам — отвърща тя.

— И аз идвам.

— Хубаво.

В басейна подскача от крак на крак, потапя глава назад, после изцежда мократа си коса. Аз се гмуркам и я заливам с фонтан от пръски. Когато се показвам на повърхността, тя ме гледа възмутено. Водата е студена, а слънцето се е скрило зад облаците. Започвам да плувам сред окапалите листа на мантото и жълтеникавите тела на мъртви термити.

— Сид ще пристигне скоро — заявява тя.

— Кой е Сид?

— Един приятел. Ще те запозная. Преди малко му се обадох и го помолих да дойде.

— Какъв приятел?

— Съученик ми е от гимназията тук. Познавам го от години.

— Добре — кимвам аз.

— Той има някои проблеми и може би ще остане у нас. Ще е край мен, докато трае тази свинщина.

— Явно си решила всичко предварително — казвам аз. — Къде живее?

— В Кайлуа — отговаря тя.

— Познавам ли родителите му?

— Не — отвръща тя и ме поглежда право в очите.

— Добре. Ще се радвам да се запознаем.

Чуваме как плъзгащата се врата проскърцва и на верандата се появява Скоти, облечена в черна прозрачна нощничка. По кльощавото ѝ телце има бели петна от крем. Вдига фотоапарата си и снима Алекс.

— Какво правиш, тъпачко? — крещи Алекс. — Веднага я сваляй!

— Не ѝ викай така — обаждам се аз.

— Облякла ми е бельото, мамка му!

— И какво толкова е станало? Голямата нощница! — Поглеждам Скоти и виждам, че наистина е голяма — дантелените чашки са увиснали на гърдите ѝ, а двете разтварящи се крилца стигат до коленете ѝ. — Иди да си облечеш банския, Скоти! — заповядвам аз.

— Защо?

— Веднага!

Тя ми показва среден пръст и веднага повдига съседните два, както я научих, после се скрива в къщата.

— Страхотно я възпитавах — казва Алекс.

— Според мен не е толкова важно дали Скоти е облякла бельото ти, нито колко добре я възпитавам. Важното е, че те намирам пияна в пансиона, където уж си отишла да се вземеш в ръце.

— Просто си пийнах, тате! Взела съм се в ръце! Преборих се с онази гадост, но както винаги вие не обръщате внимание на тези неща. Никой не ме похвали, че се справям добре, както и никой не разбра защо и кога започнах. Голяма работа, че съм пийнала вечерта, в която реши да се появиш. Какво толкова?

— Успокой се. Поеми си дъх и се успокой.

— Не бъди толкова сляп, тате — казва тя.

— Какво?

— Ох, ти нямаш идея за нищо. Искам да се върна в пансиона.

Тя вдига лице към небето и дългата ѝ кестенява коса потъва във водата. Когато навежда брадичка, косата ѝ е залепнала за главата и лъскава. Сяда на стъпалото и се заема да вади термитите и да ги подрежда на цимента.

— С какво се е намазала Скоти?

Разказвам ѝ за морския таралеж, за галерите и за историята с Лани.

— Много е откачена! — възкликва тя.

— Трябва да ми помагаш за нея — казвам аз, опирам длани върху топлите тухли и разплисквам водата с крака.

Тя се оттласква от стъпалото и се гмурка. Когато изплува на повърхността, в косата ѝ се е оплело къдраво листо. Посягам да го махна и го пускам във водата.

— Може би ще си поговоря с нея — казва Алекс, вдига глава към слънцето и затваря очи. — Предполагам, че някой трябва да го направи.

— Ще се радвам. И не ѝ крещи, моля те! Ти си нейният идол и не бива да ѝ крещиш дори когато облича бельото ти. Между другото, за какво ти е тази предизвикателна нощничка?

— Мама ми я подари, но аз дори не съм я обличала — отвърща тя.

— Окей, както и да е. Бъди добра с нея.

— Може би ще бъда. А може би не. С мен никой не е бил добър, но въпреки това се справям. Здрава съм като бик. — Вади ръка от водата да ми покаже бицепса си.

Става ми и приятно, и тъжно. Моментът не е подходящ за шеги. Точно сега животът ни никак не е весел. И може би никога няма да бъде. Трябва да ѝ кажа.

Алекс се обръща и се подпира на стената на басейна. Долната част на тялото ѝ остава във водата. Сещам се за пощенските картички. Защо Джоуни изобщо ѝ е позволила да се снима за тях?

— Майка ти не е добре, Алекс.

— Очевидно — отвърща тя.

— Внимавай какво говориш. Не искам да казваш неща, за които после ще съжаляваш. Като снощи. Тя няма да се събуди, а лекарите ще

престанат да се грижат за нея. Разбираш ли какво ти казвам?
Предаваме се.

Тя не реагира.

— Чу ли какво ти казах? Ела тук.

— Какво? Какво искаш?

— Нищо. Опитвам се да ти обясня нещата.

— Аха, ясно. Ясно!

— Защо викаш?

— Искам да се махна от тук! — Ръцете ѝ потъват във водата с глух плясък и лицето ѝ се облива в пръски. — Престани! — вика тя. Бузите ѝ са пламнали.

— Какво да престана? — питам. — Не съм казал и дума.

Тя покрива лицето си с длани.

— Алекс.

Опитвам се да я притегля към себе си, но тя ме отблъсква и казва:

— Не разбирам какво се случва!

— Сбогуваме се. Това се случва.

— Не мога!

Шумно си поема дъх, после още веднъж. Раменете ѝ треперят.

— Знам — казвам аз. — Но трябва да си помагаме по някакъв начин. Не знам какво друго можем да правим.

— Ами ако се върне в съзнание?

— Ще помоля доктор Джонстън да поговори с теб. Майка ти е пожелала така. Оставила е завещание, в което пише как да постъпим. Разбираш ли?

— Шантава работа! — Диша задавено, а по лицето ѝ се стичат сълзи. — Защо трябваше да ми го съобщиш в проклетия басейн?

— Права си, извинявай — казвам аз. — Просто не се сдържах.

— В момента дори не мога да мисля! — крещи тя.

— Знам. Ще отидем да я видим, искаш ли? Можем да го направим още сега.

— Не, трябва ми малко време — клати глава Алекс.

— Няма проблем. Снощи си мислех за приятелите ни. Тези хора трябва да знаят какво се случва. Реших да им го кажа лично. От уважение към тях. И към майка ти. Искаш ли да дойдеш с мен?

Кой знае защо започваме да плуваме към средата на басейна, държейки се на повърхността с леки движения на ръцете и краката. Виждам, че тя започва да се уморява.

— Можем да поговорим за майка ти с нашите приятели. Да се утешаваме взаимно и да я почетем.

Алекс се засмива.

— Знам, че звучи необичайно. Но ще го направим само за най-близките ѝ приятели, за Бари, за баба ти и дядо ти. Все пак трябва да ги уведоим какво се случва. Не е нужно да стоим дълго, но искам да им го кажа лично.

— Не се смеех на това — казва Алекс.

— Е, ще дойдеш ли с мен? Ще минем първо през Рейсър, а след това ще отидем при баба ти и дядо ти.

Много мислих по въпроса кого да информирам лично. В крайна сметка стесних кръга до роднините ѝ и онези, които я познават най-добре.

Снощи, докато прехвърлях в главата си приятелите ѝ, се загледах в двете възглавници в нейната половина на спалнята ни. Бяха сложени една върху друга, така както ги подреждаше тя. Не съм свикнал да спя сам и по тази причина се придържам към моята половина. На това легло гледахме телевизия и споделяхме как ни е минал денят. На него си говорехме колко добре се познаваме един друг и че трети човек не може да застане между нас, защото не би ни разбрал.

— Ами ако някой записва какво си говорим? — смееше се тя. — Ще ни вземат за луди!

Помнех обаче и вечерите, в които излизаше с момичетата и се прибираше посред нощ. Влизаше, леко залитайки, и се тръшваше на леглото, лъхаща на текила или вино. Имаше случаи да закъснява и без да е пила. Тогава се шмугваше под завивките леко и грациозно, а тялото ѝ излъчваше аромат на гардения. Чудя се дали част от мен не беше доволна, че е вечно заета с нещо, което ми позволяваше да работя и да не разчитам на завещания и наследства. Да, част от мен положително беше доволна, че съм оставен на мира.

Алекс е бледа и диша тежко. Гледа ме така, сякаш ме моли за нещо. *Не мога да ти помогна, искам да ѝ кажа. Не знам как да ти помогна.* Вместо това казвам:

— Хвани се за мен.

Тя се колебае, после ме хваща за раменете, както когато беше малка. Започвам да плувам към плитката част на басейна, влачейки я след себе си. Стигаме до ръба и аз слагам длан върху гърба ѝ. Слънцето се показва за малко, после отново се скрива. Водата в басейна е тъмна като в открито море.

— Първо ще се отбием при Рейсър, защото е съвсем наблизо. После отиваме при баба ти и дядо ти, а след това в болницата. Какво ще кажеш за този маршрут?

— Не виждам смисъл — отвърща Алекс. — По-добре е да им се обадиш по телефона. Не искам да говоря за майка ми с чужди хора. Това е тъпо.

— Алекс, забрави всичко онова, за което се карахте по Коледа. Ти обичаш майка си, тя също те обича. Гледай напред.

— Не мога да забравя — отвърща тя.

— Защо? Какво толкова лошо се е случило?

— Скарахме се заради теб.

Слънцето отново се показва и приятно затопля раменете ми.

— Скарали сте се заради мен?

— Бях ѝ сърдита за нещо, което ти причиняваше. А ти все още си ѝ безкрайно предан. — Поглежда ме, после навежда очи към водата. — Тя ти изневеряваше, тате.

Наблюдавам лицето ѝ. То е безизразно и неподвижно, само носът ѝ потрепва от гняв. После чувам странен звук. Сякаш някой бързо чука на пишеща машина, натискайки един и същ клавиш. Вдигам глава и виждам хеликоптера, който се издига над Оломана и увисва над стръмните склонове под върха.

Би трябвало да изпитвам нещо. Силен хлад, непоносима топлина или чувството, че във вените ми прониква ледена вода. Не изпитвам нищо такова. С изключение на усещането, че чувам нещо, което може би вече знам. Сякаш паниката ме е парализирала. После си спомням за синята бележка и шумно изпускам въздуха от дробовете си.

— Тя ли ти каза? — питам. — Или си ги засякла?

— Нещо такова. Срецнах ги случайно.

— Разкажи ми. Говори. Не мога да повярвам.

Излизам от водата и сядам на ръба на басейна. Тя прави същото. Босите ни крака остават във водата.

— На Коледа, докато бях тук — започва Алекс, — я видях с него, докато карах към Бранди.

— В каква посока караше?

— Ами към Бранди. Тя живее на Кахала Авеню.

— И какво? Виждаш я да върви с някакъв мъж и решаващ, че между тях има нещо.

— Не. Бях вече в Блек Пойнт и ги видях на алеята пред една къща. Неговата къща.

— Той живее в Блек Пойнт?

— Така излиза — отвърща тя.

— После какво? — Сложи ръка на гърба ѝ и я поведе към къщата. По-скоро към вратата на градината отпред.

— После?

— После нищо. Тя влезе. Ръката му продължаваше да е на гърба ѝ.

— И ти какво направи?

— Нищо. Отидох у Бранди и ѝ разказах какво съм видяла. Цял ден си говорихме за това.

— Спомена ли нещо на майка си? Защо не дойде да ми кажеш?

— Не знам. Просто исках да се махна. Ставаше ми лошо, като ви гледах един до друг. Бях ѝ бясна и ми беше жал за теб. Върнах се в пансиона с мисълта, че всичко е свършено. Бях приключила с нея. Тя знаеше, че знам. Затова ме върна обратно там. Не ме искаше у дома. — Алекс повдига колене към гърдите си. — Мислех да ти звънна и да ти разкажа всичко, но се случи онзи инцидент и... реших да премълча. Поне докато не се върне в съзнание.

— Съжалявам, Алекс. Не е редно да се натоварваш с подобни проблеми.

— Я стига!

— Аз не мога... ние не можем да ѝ се сърдим в такъв момент.

Алекс мълчи. И двамата гледаме хеликоптера, който продължава да кръжи над същото място.

— Как изглеждаше той? — питам.

— Не знам — свива рамене Алекс.

— А тя как разбра, че знаеш?

— Казах ѝ, че не мога да я понасям, защото съм наясно какви ги върши. Но не ѝ казах, че съм ги видяла. Скарахме се жестоко, а след

това заминах. Нещо, което всички аплодирахте.

— Нека не се караме сега, Алекс.

Тя гледа встрани. Обикновено го прави, когато е съгласна с нещо.

— Искам да знам кой е той — казвам внезапно.

Алекс скача във водата. Аз правя същото. Повърхността остава високо над нас. Продължаваме надолу с леки кръгови движения на ръцете и краката. Косата ѝ се стеле около главата ѝ. Кракът ми докосва дъното. Поглеждаме се. От устата ѝ излита облаче мехури и тя се оттласква нагоре. Следвам я до повърхността, където и двамата си поемаме дъх.

— Отивам у Марк и Кай Мичъл — казвам аз. — Искаш ли да дойдеше мен?

— Какво ще правя там?

— Ще им разкажеш за майка си и ще ги попиташ кой е той.

— Трябва да чакам Сид — клати глава тя.

Излизаме от басейна. Сигурно изглеждам доста зле, защото дъщеря ми не престава да пита как съм. Влизаме в кухнята. Заставам до плота. Водата от банските ми капе по пода. Скоти пълни със сладолед фунийката, която държи в ръка. Гледам как върхът на малкото ѝ езиче облизва устните. Не ѝ е лесно, защото използва прекалено голяма лъжица. Искане ми се да заплача. Алекс докосва китката ми и аз подскачам. Поглеждам я, усмихвам ѝ се, но устните ми треперят.

— Отивам у Мичъл — повтарям аз.

Естер влиза в кухнята със сгънати кърпи за чинии. Поглежда децата, поглежда мен. Сигурно съм блед и изглеждам тотално объркан, защото тя клати глава и цъка с език. Прибира кърпите в някакво чекмедже, шепне нещо в ухото на Алекс, а после с решителна крачка се насочва към мен. Аз отстъпвам назад, но тя хваща главата ми и я притиска към внушителния си бюст. За миг гледам втренчено гърдите ѝ, после се предавам и се разплаквам. Сякаш едва сега проумявам какво се е случило с жена ми, с мен, със семейството ни. Тя не ме обича и няма да се върне в съзнание, а аз отговарям за всички и за всичко.

Спирам на алеята пред къщата на Мичъл. Дворът им е пълен със зеленина — най-вече с папрат и чаени храсти. Дори белите подпори на навеса за автомобили изглеждат плодородни, както са отрупани с гроздовете на виещата се по тях лозница. Алекс каза да им занеса сладкиши, но според мен с единствената цел да останат и за вкущи. Тя е в състояние да изяде наведнъж цяла тава маласадас.

Изкачвам стъпалата с кутията сладкиши в ръце. Имам чувството, че така изглеждам нелепо. Не се обадох предварително, за да не репетират реакцията си.

— Тук ли сте? — извиквам и надниквам през мрежата за комари. После бутам рамката, влизам и отново извиквам, този път към стълбите: — Аз съм, Мат.

Те слизат едновременно; лицата им са зачервени. Марк и Кай Мичъл са наши семейни приятели, но и двамата са по-близки с Джоуни, отколкото с мен. Марк е по долнище на пижама и, изглежда, се чувства неудобно от вида си. Приличат на хора, които току-що са правили секс, но малко се съмнявам. Семейните двойки не правят секс сутрин, знам го от собствен опит.

— Още ли спите? — питам. — Съжалявам, ако съм ви събудил.

Кай помахва в знак на отрицание.

— Не, просто се карахме. Влизай и сядай. Искаш ли кафе?

— Разбира се — кимвам. — Нося малко сладкиши.

Оставям кутията на кухненската маса, но Марк измъква пакет овесени ядки.

— Със сушени плодове са — пояснява той.

— Аха.

Настаняват се на масата с чаши кафе, здравословната си закуска и флакон витамини. Сипвам малко мляко в чашата си от порцеланова каничка във форма на крава и питам:

— За какво се карате?

— За глупости — отвръща Марк.

— Не са глупости. Постоянно кани гости, но кой върши цялата работа? Аз, разбира се.

— Кой те кара да вършиш нещо? Няма да чистиш, няма да пазаруваш, няма да измисляш разни специални коктейли. Ще дойдат няколко приятели, ще пийнем и ще се посмеем, това е всичко.

— Не е толкова просто.

— Напротив, просто е.

— О, боже! — изведнъж се сепва Кай. — Да не би Джоуни... Искам да кажа, наред ли е всичко с нея? Ние тук се караме за глупости, докато...

— Да — прекъсвам я аз. — Джоуни е добре, поне засега...

Млъквам, опитвайки се да си представя лицата им, когато чуват новината. Желанието ми е да не спират да си ядат овесените ядки. Не искам да слушам съболезнования, нито пък да утешавам някого. После изведнъж осъзнавам, че нямам сили да мина през всички в списъка, който съм съставил снощи.

— Опитвам се да си изясня някои неща — казвам, поглеждам към Кай и добавям: — И да приключа с тях.

— Разбира се — кимва тя.

Марк не казва нищо. Той е в състояние да мълчи с часове. Прилича на човек, който е перманентно зашеметен от живота.

— Кой е той? — питам аз.

Трябва им адски много време да повдигнат чашите кафе от масата до устните си. Марк посяга към един сладкиш с яйчен крем и го налапва целия, с цел да запуши устата си.

— Тя обича ли го? Кой е той?

Кай плъзга ръка по масата и я задържа на милиметри от моята.

— Мат!

— Знам, че ви поставям в неудобно положение — казвам аз и замълчавам за миг. — Но имам нужда да разбера. Да разбера кой е този, който доскоро е чукал жена ми.

Ето, казах го. При това съвсем хладно, а не разгорещено, както реагирах малко по-рано тази сутрин.

Кай прибира ръката си.

— Ядосан си — отбелязва тя.

— Нима? — отвърщам аз и лапвам един сладкиш, за да не мога и аз да говоря. Но въпреки това успявам да кажа: — Какъв според теб да

бъда?

— Ето затова — прошепва Кай.

Очите на Марк се разширяват.

Аз дъвча сладкиша. Толкова е вкусен, че за малко да го похваля.

— Затова какво? И кое е това „затова“?

Те мълчат. Аз се усмихвам, тъй като Кай сама се постави натясно.

— Затова ми е изневерявала? Защото говоря с пълна уста? Или защото не съм достатъчно възпитан и езикът ми е нецензурен?

— Нека да отложим този разговор — клати глава Кай. — Първо трябва да се успокоиш.

— Няма да мръдна от тук! — отвърщам аз и поглеждам към Марк.

— Не го познаваш — смотолевя той.

— Да не си посмял, Марк! — повишава тон Кай. — Тя ти е приятелка! Как не те е срам!

— Мат също ми е приятел — отвърща той. — А ситуацията е много деликатна.

— Това е предателство! — изправя се Кай.

— Моля? — поглеждам я аз. — Предателство, значи! Ами аз? Забравяш, че тя ми е изневерявала!

— Слушай какво — казва Кай, обляга лакти на масата и забива показалец в лицето ми. — Грешката не е нейна. Тя имаше нужда от внимание. Беше самотна.

— Докога продължи тази връзка? До самия инцидент?

Марк кимва.

— Кой е той? — отново питам аз.

— Нямам нищо общо с това — вдига ръце Марк. — В момента, в който Кай започваше да говори на тази тема, аз напусках стаята.

— Обзалагам се, че си го правила с удоволствие — казвам аз на Кай. Сега е мой ред да забия показалец в лицето ѝ. — Може би дори си я насърчавала, за да разнообразиш живота си, да му добавиш малко драма, без да се излагаш на рискове.

— Държиш се отвратително — проплаква възмутено Кай, но на мен такива не ми минават.

— Вие кого всъщност защитавате? — питам. — Защото Джоуни не се нуждае от вашата защита. — В гърлото ми засяда буца, но

успявам да кажа: — Тя ще умре.

— Не говори така! — извиква Кай.

— Не се подобрява, а се влошава. Ще изключим апаратурата.

Кай се разплаква и това ми носи облекчение. Заемам се да я утешавам, а Марк следва примера ми.

— Извинявай — казвам. — Явно съм разстроен. Не исках да си го изкарвам на вас.

Кай започва да кима, вероятно в знак на съгласие.

— Тя обича ли го? — питам аз.

Марк ме гледа с празен поглед. Явно няма никаква представа. Това е женска територия.

— Как можеш да задаваш такива въпроси, когато жена ти умира? — казва Кай. — На кого му пука? Да, обича го. Беше лудо влюбена. И щеше да ти поиска развод.

— Спри, Кай! — кресва Марк. — Затвори си устата, по дяволите!

— Щяла е да поиска от мен да се разведем? Сериозно ли говориш? — Местя поглед от нея към него и обратно.

— Не трябваше да го казвам! — проплаква Кай. — Особено сега! Какво значение има вече?

— Но е истина, така ли?

— Съжалявам, Мат — казва тя. — И аз бях изненадана от намерението ѝ.

Марк затваря очи, въздъхва дълбоко и лекичко се отмества от жена си.

— Значи Джоуни е имала любовник — казвам аз. — Обичала е не мен, а него. Сега тя умира, аз съм една развалина, но вие отказвате да ми кажете кой е той.

— Брайън — казва Марк. — Брайън Спиър.

— Благодаря — казвам аз и ставам от масата.

Кай продължава да плаче. Обляното ѝ в сълзи лице ми напомня за сина им Люк — той изглеждаше така, когато плачеше. Спомням си, че когато беше по-малък, отколкото е сега Скоти, Люк реагираше само ако му казват „Спайдърмен“. Дори учителите му бяха принудени да го наричат така. Когато вдигал ръка в клас, те му казвали: „Слушаме те, Спайдърмен“. Аз съм този, който успя да го откаже от тази приумица и

да го накара да отговаря на собственото си име. Методът ми беше и си остава наша тайна. Ако Люк изобщо си го спомня.

Прибирам си сладкишите и напускам кухнята. Мисля си колко много пъти съм виждал семейство Мичъл през изминалата година и как те нито веднъж не намекнаха, че между Джоуни и мен има проблем. Чувствам се неловко. Марк ме изпраща до входната врата. Отваря с наведена глава и аз излизам, без да кажа нищо. Не мисля, че в близко бъдеще ще имам какво да им кажа.

Тръгвам към колата и се сецам за вечерта, в която изкорених лошия навик на Люк. Бяха ни поканили на вечеря и аз излязох на верандата. Оглеждах градината, а Люк ловеше жаби. В едната си ръка държеше прът с мрежа за почистване на басейна, а в другата — любимата си фигурка на Спайдърмен. Личеше, че започва да се обезкуражава.

— Ей тук виждам една, Люк — подхвърлих аз.

Той понечи да се обърне, но се опомни навреме и остана да гледа право пред себе си.

— Люк — повиках го аз пак с истинското му име. Родителите му и Джоуни си бърбеха край бара. Току-що бяха изпушили един джойнт и бяха шумни и оглупели. — Ще ти кажа нещо много важно — приклекнах до момчето аз. — Спайдърмен е имал вагина.

Люк ме погледна, после премести очи към фигурката в ръката си.

— Виж тук — казах аз и докоснах с пръст чатала на Спайдърмен. — Няма нищо издуто. Ето, абсолютно нищо.

Пръстчето му се плъзна между пластмасовите крака.

— Спайдърмен е бита карта. Останалите супергерои му викат загубеняк. Викат му: „Я се разкарай бе, червен загубеняк!“

Не знаех защо му дрънкам такива неща, но после дочух надрусания кикот на родителите му и се сетих защо.

Люк продължаваше да гледа фигурката.

— Още ли държиш да те наричам Спайдърмен? — попитах го аз.

Той мълчаливо поклати глава.

Излизам от квартала „Нуану“ и карам към къщи. През цялото време в главата ми се блъскат само две мисли: *Жена ми умира и Любовникът ѝ се казва Брайън Спиър.*

Сид е тук. Дълъг и кльоцав. Когато Алекс ни представи един на друг, той изтърси: „Как сме?“, придърпа ме към себе си и ме потупа по гърба.

— Това не го прави повече — казах му аз, а той реагира с хихикане.

Стоим на моравата. Аз вече съм му предложил питие — може би по силата на стария навик да съм любезен с гостите. Сипах му тоник с лимон и лед и докато го гледам с чаша и коктейлна салфетка в ръка, имам чувството, че това е много официално, все едно се запознавам с бъдещия си зет. Искрено се надявам да не е така.

Алекс пърха около него и аз се чувствам неловко в тази ситуация.

— Още ли искаш да дойдеш с мен при Рейсър и после при дядо ти? — питам аз. — Мисля скоро да тръгна, така че...

— Познаваш човек с такова шантаво име? — пита Сид.

— Вече обещах — отвърща Алекс. — Ще дойдем и двамата.

Тя се обляга на Сид, който оглежда къщата ни, а след това бръсва нещо от рамото ѝ.

Вторавам се в обувките му. Бели и изненадващо чисти.

— Няма нужда и той да идва — казвам. — Не е необходимо.

— Ще правя това, което иска Алекс — обажда се Сид. — Ще се помоткам с вас.

— Той има ли представа какво правим?

— Да — отвърща Алекс. — Знае всичко.

Пробожда ме неочаквана ревност.

— Това са семейни неща — казвам. — Ще продължат поне седмица или колкото се наложи.

— Нали ти казах, че той ще остане у нас известно време, тате. Не се притеснявай. Ще се държим прилично, повярвай ми.

— Какво мога да кажа? — пита Сид, разперва ръце и повдига рамене.

Отправлям поглед към Алекс с надеждата да усети разочарованието ми.

— Не ходиш ли на училище? — питам.

— Ходя, когато ми скимне — отвърща той.

— Добре, ясно. Повикай Скоти и да тръгваме.

Скоти сяда отпред, а Алекс и Сид на задната седалка. Скоти никога не е била толкова кротка. Прави ми впечатление, че не си е взела фотоапарата и албума.

— Нали сте чували за НЛО? — пита Сид. — Сещате се, нали?

Поглеждам го в огледалото. Бузите му са покрити с редки косми, очите му са тъмносини. Зяпа през прозореца и говори в множествено число.

— Знаете ли каква е била целта? — пита. — Целта на посещенията на Земята?

— Не му обръщай внимание — обажда се Алекс. — Винаги е такъв, когато се вози в кола. Прави се на комедиант, имитира Джери Зайнфелд.

— Кой е тоя НЛО? — пита Скоти.

— Не знам — отвърщам аз.

Не ми се обяснява сега. Навлизаме в квартала „Ланикай“ и виждам къщата на Рейсър. Той е наш добър приятел, най-вече мой, но напоследък не се виждаме често. Налага се да обиколя квартала, защото улицата е еднопосочна. Насреща няма никакви коли и аз се изкушавам да карам направо, но не го правя. Наслаждавам се на тихата уличка, покрита с тънък слой бял пясък, донесен от вятъра. Изпитвам чувството, че съм се спасил от нещо.

— Ами ако тия от НЛО са били някакви некадърници? — пита Сид. — Ако са се свързали само с разни тъпанари като Бийвъс и Бътхед? Тогава на другите планети са получили тотално невярна представа за нас.

— Много увлекателно — казвам аз, докато вкарвам колата в алеята. — Веднага се връщам, а вие, философи, ме чакайте тук.

Заобикалям къщата и се сепвам, като виждам Рейсър отвън. Седи сам на малката циментова тераса. Хванал е с две ръце чаша димящо кафе. Облечен е в хавлиен халат и гледа към плажа и леките къдрави вълни.

Вижда ме и на лицето му се появява вяла усмивка. Изобщо не е изненадан.

— Рейсър — мърморя аз, пристъпвам към масата и издърпвам един стол, но седалката е мокра.

— Здравсти, Мат — казва той, поглежда мокрия стол и се изправя. — Ела да влезем вътре.

Гърбът на халата му е мокър.

Влизаме в кухнята и той ми налива чаша кафе.

— Благодаря — казвам аз. — Имаш ли сметана?

— Нямам.

— И така става.

Той започва да рови в бюфета.

— Може би сме имали мляко на прах, но не знам кое къде се намира. Нои се занимаваше с тези неща. Не, нямам мляко.

— Как е Нои?

Той се връща на масата.

— Отмених сватбата и тя се изнесе.

— Какво? Сериозно ли говориш? Защо?

Пръстите му барабанят по масата. Върху парче вестник лежи манго с тъмни петна по кората.

— Не се получи — отвърща Рейсър и хваща главата си с две ръце. — Нашите не я харесаха. Не казаха нищо, но аз усещах, че не я приемат. Не можех да пренебрегна мнението им. Тя е детегледачка, нали знаеш? И танцьорка. И понеже е чужденка...

Мисля си за семейството му. И те са наследници на земя, на голяма захарна плантация. Но родителите му са мили и сърдечни хора. Не мога да си представя, че ще отхвърлят Нои. По принцип в хавайското общество рядко се срещат сноби.

— Това не би трябвало да има значение, но има — мърмори Рейсър.

— Знам, знам — отвърщам.

— Непрекъснато бях с чувството, че правя погрешен избор. — Той се обляга назад. — Но всичко ще е наред. Просто не ни е било писано. — Очите му се фокусират върху мен. — Отбил си се да кажеш „здравсти“, а?

Поглеждам мангото на масата и отпивам глътка черно кафе.

— Да, не сме се виждали от доста време и реших да се отбия на път за... — Махам с ръка по посока на Кайлуа. Всъщност къщата му е последна в задънената уличка и не е на път за никъде.

— Как е тя? — пита Рейсър.

— Добре е — отвърщам.

Не съм го виждал да се ангажира емоционално с каквото и да било, но преценявам, че раздялата с годеницата му все пак е тежък момент в неговия живот. Не искам да го товаря с още болка. Мисля за родителите му, които не одобряват Нои, мисля за себе си, защото не одобрявам Сид, мисля за бащата на Джоуни, който не одобрява мен.

— Нали знаеш, че принцеса Кекипи се е омъжила против волята на родителите си? — подхвърлям аз. — Всеки може да го направи. Затова постъпи както ти казва сърцето.

Рейсър кимва и след малко казва:

— Още не е късно.

— Не е.

Виждам как раменете му се отпускат и се питам дали ще предприеме нещо.

— Ще тръгвам, защото децата ме чакат в колата. — Изправям се, въпреки че в чашата ми все още има няколко глътки кафе.

Той изобщо не забелязва колко абсурдно кратка е визитата ми. И напълно безцелна. Изпраща ме до входната врата. На канапето в хола има одеяло, а на масичката пред него — бутилка вино и отворена програма на телевизиите с червени елипси около нещата, които е решил да гледа. Той отваря вратата и засенчва очите си с длан. Вижда децата ми и им помахва.

— Всичко ще бъде наред — успокоявам го аз.

Рейсър кимва и затваря вратата. Много се надявам, че ще се ожени за момичето си. Не знам защо това е толкова важно за мен, но е важно.

— Не успях да го направя — казвам аз, когато се качвам в колата.

— Какво, какво? — пита Скоти.

— На следващото място ще е наложително да го направиш — казва Алекс.

Рейсър беше нещо като загарявка. Важно е следващото място, което предстои да посетя. Вече се чувствам готов да се изправя срещу

хората, които не ме одобряват. Паля двигателя, изкарвам колата на заден ход и потеглям.

Седим на верандата, защото заварихме там Скот, който си почиваше на плетен стол с чаша питие, закрепена на коляното му. От мястото си виждам двора. Скоти е в компанията на баба си и ѝ сочи разни неща. Представям си обясненията ѝ: „Това тук е камък, а онова там — езерце“. Майката на Джоуни има алцхаймер и Скот живее с променената си жена и медицинската сестра, която ѝ помага. Той е поел цялата работа в градината, а за да разпусне, скача в басейна. Виждам съм го да плува по много дължини и когато вдигне глава да си поеме въздух, мокрото му лице е сърцераздирателно с очилата и гумената шапка. Устата му зее като на онова същество от „Викът“ на Мунк. Другото му хоби е пиенето. То е наследствено. Лъхна ме на скок още когато извика: „Бинго!“ Това е поздравът му към Скоти, с който я посреща при всяко идване.

Съобщих му новината и му показах завещанието ѝ, което той прелиства в момента. Сид си мълчи на шезлонга, за което съм му благодарен. После го поглеждам по-внимателно и установявам, че спи. Сложил си е слънчеви очила, а черната шапка е нахлупена ниско над челото му. Алекс седи на края на шезлонга, в краката му. Дразнещо е да я виждам залепена за него през цялото време.

— Сякаш е написано на чужд език — мърмори Скот, прелиствайки страниците.

— Знам.

— Какво е това всъщност?

— Завещание. И ти имаш такава.

— Да, ама моето не е толкова омотано. Това тук сякаш е написано на корейски. — Вдига снопчето листове и го размахва пред мен и Алекс.

— Сигурен съм, че и твоето е такава. Искаш ли да ти го резюмирам?

Той не ми обръща внимание и забива нос в листовете. Вероятно не желае никакви обяснения от мен. Никога не ме е харесвал. В първите години след брака се опитваше да ми пробутва своите бизнес

идеи, но аз категорично му отказвах, изтъквайки довода, че никога не правя бизнес с роднини и приятели. Разбира се, това беше само повод да се отърва от великите му планове, повечето от които бяха свързани с отварянето на тематични ресторанти. С течение на времето издържах стотици набези от страна на тъста ми, свързани най-вече с възможностите на еди-кой си град да се превърне в нов Уайкики. Веднъж почти захапах въдицата, само и само да ме остави на мира. Но нещата, слава богу, не стигнаха доникъде.

— Празни дрънканици! — мърмори той.

— Ще ти ги обясня, Скот. Езикът действително е труден, но на мен това ми е работата. Мога да ти помогна.

В съзнанието ми се появяват части от текста, които приличат на обетите на здравата ни същност срещу болната: *Не желая животът ми да бъде поддържан по изкуствен начин, в случай че изпадна в перманентна кома. Не желая никакви процедури за продължаването му, а напротив — разрешавам прекратяването на всякакви животоподдържащи процедури като изкуствено хранене, вливане на течности в организма ми и други действия, предназначени за облекчаване на състоянието ми.* Най-много съм впечатлен от една формулировка в раздел „Облекчаване на страданията“ — *Не желая облекчаване на страданията, с цел удължаване на живота ми.* Звучи така, сякаш Джоуни не желае да бъде успокоявана и прегръщана. Скот положително може да разбере тази част от завещанието. От нея е ясно, че дъщеря му просто не иска да живее.

— Искаш ли да го прегледаме заедно? — отново питам аз. — По принцип това са предварителни указания за медицинските процедури, които Джоуни желае или — както в конкретния случай — не желае. Никаква механична вентилация, никакви...

— Не искам да слушам! — прекъсва ме Скот. — Отлично знам какво казва този документ — че тя не иска да я чакаме да се вкисне като престояло мляко. Не иска докторите да се мотаят безпомощно около нея, а предпочита да отиде на друго място.

— Добре ли си, дядо? — пита Алекс.

— Добре съм. Подготвен съм за този момент и се радвам, че Джоуни е проявила съобразителността да напише всичко това и да покаже, че не е егоистка. Тя е храбро момиче! — извиква Скот с разтреперан глас. — Винаги е била по-силна от брат си. Бари цял

живот е хленчил. Изглеждаше на трийсет, когато беше на шестнайсет. Дори подозирам, че е гей!

— Бари не е гей, а напротив, много обича жените — отвръщам аз.

Представям си Бари. Едно време беше пухкав и отпуснат. Сега се занимава с йога и нещо, което се нарича будокон. В резултат е твърд и пъргав като диво животно.

— Тя е по-силна и от теб, Мат — продължава Скот. — За една година изживя повече неща, отколкото ти за цяло десетилетие, докато си седиш в кабинета и си броиш парите. Ако ѝ беше купил собствена лодка с подходящо оборудване или я беше пускал да пазарува с приятелките си, може би нямаше да се захване с тези безразсъдни спортове. Явно не си се престарал да ѝ е забавно и уютно у дома, да има някаква тръпка.

— Дядо! — обажда се Алекс.

— И ти, Александра! — моментално я захвапва Скот. — Водеше война с майка си, а тя не искаше нищо друго, освен да ти вдъхне малко амбиция. Джоуни притежаваше страст! — Млъква за момент, после добавя: — Тя беше добро момиче. Никога не съм ѝ казвал тези неща, но сега ги казвам на вас! — Тонът му е такъв, сякаш спори с някого.

Скот става и пристъпва към парапета с гръб към нас. Раменете му потрепват. Поглежда нагоре, опрял длани на бедрата си, сякаш да провери какво е времето. После хваща края на фланелената си риза, бърше лицето си с нея и започва да кашля и да плюе. Най-накрая се обръща към нас.

— Направил съм кифлички, искате ли? Мога да ви предложа и нещо за пиене.

Очите му са навлажнени, ръцете му треперят в джобовете. Харесва ми начинът, по който плачат мъжете. Много са делови.

— Разбира се, Скот. С удоволствие ще опитаме кифличките ти и ще пийнем нещо.

Изчаквам го да влезе в къщата и поглеждам Алекс.

— Добре ли си? Той просто е разстроен.

— Знаем. Всичко е наред.

Но тя не изглежда добре. Веждите ѝ са сбърчени, брадичката ѝ трепери.

— А какво ще стане, след като направите това? — пита.

— Кое?

— Изключването на апаратурата. В смисъл колко дълго ще продължи да живее?

Сутринта говорих с доктора, който каза, че Джоуни може да диша самостоятелно доста добре и вероятно ще преживее поне една седмица без дихателен апарат.

— Около седмица, предполагам.

— Кога ще го направят?

— Чакат ни да отидем — отвързвам аз.

— О! — казва Алекс и докосва крака на Сид, но той не помръдва. Скоти и баба й крачат към нас с букетчета бял джинджър в ръце.

— На дядо ти сигурно му е трудно сам да се справи с това, без помощта на баба ти — казвам аз.

Скоти протяга ръка на баба си и й помага да се качи по стълбите. Никога не знам какво да кажа на Алис. Сякаш ми показват бебе и чакат да видят как ще контактувам с него.

— Здравсти, бабо — пропява Алекс.

Тя ни гледа втренчено, без да мига. Скот се връща с кифличките и поднос с напитки. Уиски с лед. Аз дори не си правя труда да взема питието, предназначено за Алекс. Знам, че няма да пие пред мен. Сид внезапно се надига до седнало положение. Прилича на куче, надушило бекон. Посяга да вземе чаша, но аз така се втренчвам в ръката му, че той я отпуска и се обляга назад. Скот го гледа намръщено. Той мълчаливо му козирува.

— Кой си ти? — пита Скот. — Какво търсиш тук?

— Приятел ми е — обяснява Алекс. — Аз го доведох.

Скот продължава да фиксира Сид още известно време, после се обръща към Алис и й подава чаша уиски.

— Днес ще отидем да видим Джоуни — обяснява й той.

— А Чачи? — усмихва се Алис.

Сид избухва в смях. Скот се обръща да го погледне и слага ръка на рамото му.

— Мога да те убия с тази ръка! — ръмжи старецът. — Тази ръка е видяла много!

Поклащам глава и поглеждам Алекс и Сид.

Скот сваля ръката си от рамото на Сид и се обръща към съпругата си.

— Не, Алис. Става въпрос за Джоуни, нашата дъщеря. Ще ѝ дадем всичко, което иска. — Забива мрачен поглед в мен и добавя: — Помисли какво ще ѝ трябва, Алис. Ще го намерим и ще ѝ го занесем. И ще го оставим до леглото ѝ.

— Джоуни и Чачи — пропява Алис. — Джоуни и Чачи!

— Млъквай, Алис! — ръмжи Скот.

Алис го поглежда така, сякаш току-що я е похвалил. Плесва с ръце, усмихва се и замръзва за няколко секунди в тази поза. Той я поглежда втренчено, после присвива очи.

— Извинявай, мила. Кажки каквото искаш да кажеш.

— Беше смешно — обажда се Сид. — Тя има отлично чувство за хумор и ме накара да се разсмея. Това е. Може би осъзнава, че е смешна. Поне аз мисля така.

— Ще те ударя! — изръмжава Скот.

Ръцете му висят отстрани със стегнати мускули. По тях са изпъкнали вени, които приличат на сламки за коктейл. Знам, че наистина ще го удари. Виждам съм го да удря Бари. Веднъж фрасна и мен, след като го обрах на покер заедно с приятелите му. Пръстите му се свиват в юмруци. Кокалчетата им са едри, а кожата му е осеяна с тъмни петна. После ръката му се стрелва напред като глава на змия. Виждам как Сид прави опит да предпази лицето си, но изведнъж отпуска ръце. Сякаш е решил, че ще е безпредметно. Крайният резултат е силен удар в дясното око, пронизителен писък на голямата ми дъщеря, смъртна уплаха на малката и един баща, който се опитва да успокои много хора едновременно. Над всичко това грее широката усмивка на тъщата ми, която радостно ръкопляска, сякаш сме изиграли една наистина смайваща сцена.

Поемам по Кахала Авеню в посока на къщата, в която живеят Шели и Лойд. Не искам да казвам на Шели, че жена ми ще умре скоро — не защото ми е неудобно да ѝ предам новината, а защото тя е сенаторска съпруга с характер на питбул, която е убедена, че може да оправи всичко с едно обаждане на точния човек.

Сид седи на задната седалка, все още зашеметен.

— Баща ми ме учеше, че винаги трябва да предупреждавам човека, преди да го ударя. — Това бяха думите на Скот, след като заби юмрук в лицето му.

— Ясно. — Само това каза Сид след въпросния юмрук.

Двамата си размениха продължителни погледи. После Сид тръгна към моята кола, а Скот се прибра в къщата. От там повика съпругата си, защото трябвало да подреждат нещата, които ще занесат на дъщеря си. Не назова Джоуни по име, вероятно защото не искаше отново да чува за Чачи, героя от любимия ѝ сериал „Джоуни обича Чачи“.

— Как ти е окото? — питам. — За бога, Алекс! Защо не се прехвърлиш на предната седалка? Имам чувството, че съм ви нещо като личен шофьор.

— Това ще е гот — обажда се Сид. — Да си имаме личен шофьор. — Замълчава за миг, после добавя: — А окото ми е добре. — Отмества от лицето си пакетчето замразен спанак, което сме купили от супермаркета, и пита: — Какво ще кажеш?

Поглеждам в огледалото. Дъщеря ми е преметнала крак върху бедрата му. *Откъде наследих тоя тип?*, питам се аз. *На кого да го върна обратно?* Клепачът му е светлосин, а кожата под окото е подпухнала. Не прилича на мъж, на когото му се е случила интересна за разказване случка, а на хлапак с тежка алергия.

— Нищо ти няма — казвам аз.

— Не мога да повярвам, че ми се случи! — недоумява Сид. — Не е истина! Един старчок да ми се нахвърли с юмруци!

Пръстите му стискат бедрото на Алекс.

— Седни отпред, Алекс — заповядвам аз.

Тя се надига да се промуши между предните седалки. В същия момент се чува меко шляпване по задник.

Шумно изпускам въздуха от гърдите си.

— Защо пусна Скоти в болницата с баба и дядо? — пита Алекс.

— Как така защо? Да види майка си. Както ще направиш и ти.

— Може би не е хубаво да я вижда толкова често. Особено сега. Тя няма ли да започне да... изглежда различно?

— Не знам.

— Ами ако я видим как страда?

— Поне ще бъдете до нея — обажда се Сид. — И внимавайте да не задържате всичко в себе си, защото ще луднете. Ей, още не мога да повярвам, че дядо ти ме шибна в окото! — Очите му се свеждат към пакета замразен спанак.

— Той върши подобни неща, макар че отдавна не беше го правил — отвърщам аз. — Наистина беше изненадващо.

— Трябва да видиш майка си — казва Сид, обръщайки се към Алекс.

Тя не възразява. Ако й го бях казал аз, положително щеше да се опъне. Не съм сигурен дали трябва да съм благодарен на Сид или обратното.

Излизам на „Пуео“ и намалявам скоростта. Имам чувството, че пътувам по каменистата Кралска пътека, за да предлагам стоката си на хора, които може би не я искат. Другата причина да тръгнеш по тази пътека била, за да избягаш. Когато някой нарушавал закона, той хуквал по нея, за да отърве кожата.

— Как става така, че НСВА винаги пуска най-малко смешните клипове? — пита Сид.

— За какво говориш? — пита Алекс.

— За „Най-смешните видеоклипове на Америка“. Винаги подбират най-шибаните клипове.

— Всичките им клипове са кофти, Сид — клати глава Алекс.

— Абе има някои, на които се смее до припадък.

— Я млъкнете и двамата — казвам аз, намалявам звука на радиото и спирам до тротоара.

Къщата е скрита зад гъсти бугенвиллии и висок зид. От прозореца на втория етаж наднича момиче, после се скрива.

— Това беше Кей — пояснява Алекс.

— Кей ли? Защо казвате така на Калике?

— Много хора си променят името. Дейвид Чан поиска да го наричат с хавайското му име Алика. Според мен тя просто предпочита съкращенията. Не използва и фамилното си име. Само второто. Може би ѝ е писнало от името Лойд.

— С Кей сме в един курс по творческо писане — добавя Сид. — Помниш ли купона, на който беше поканила ония танцьорки на пилон? Беше много яко.

— Ще влезете ли да се видите с нея, докато поговоря с Шели? — питам аз.

Алекс се обръща да погледне Сид.

— Разбира се.

Слизаме от колата, бутаме ниската врата и тръгваме по пътеката към входа. Натискам звънеца. Отвътре се чуват стъпки.

Дъщерята отваря. Аз вдигам ръка за поздрав и оставям приказките на Алекс. Тя прегръща Кей.

— Върна ли се? — пита Кей, поглежда към Сид и добавя: — К'во става?

Той се навежда напред, тя също. Целуват се по устата. Тийнейджърите го правят с лекота, без да влагат чувства, особено момчетата. Не знаят, че скоро това ще се промени.

— Здравсти, мистър Кинг — поздравява ме Кей. — Лойд го няма.

— В офиса ли е? — питам аз. — Работи за благото на страната?

— На сърф е — отвърща тя.

— Нали скоро го оперираха?

— Да. Запази си костта. Искате ли да ви я покажа?

— Не изгуби ли и няколко пръста от крака си? Нима въпреки това сърфира?

— Много е упорит — казва с нотка на гордост Кей, после се отмества, за да ни пропусне.

— Баща ти създава правилата — подхвърля Сид.

Така смятам и аз. Той създава правилата. Замислям се за приятелите на Алекс и могъщите им родители, които, опирайки се на своето минало, цели и начинания, безкомпромисно налагат правилата на живота. Те са толкова могъщи, че поколението им просто вдига ръце и се предава. Никой от тях няма да стане сенатор или собственик

на футболен клуб, вицепрезидент на Ен Би Си за Западното крайбрежие или създател на фондация за борба с наднорменото тегло, изобретател на пазарски колички или доставчик номер едно в света на ядки макадамия. Вместо това ще смъркат кока и ще пушат марихуана, ще посещават часове по творческо писане и ще ни се присмиват. Може би ще документират начинанията ни, но никога няма да ги одобряват. Виждам го в очите на двете момичета срещу себе си. Те изпитват съжаление към нас, но въпреки това са решени да се състезават и да ни надминат, макар и по свой начин. Който, разбира се, все още не са открили. Самият аз така и не открих начин да надмина моите предци.

— Майка ти тук ли е?

— Да — отвръща Кей. — На задната веранда.

— Май всички на този остров живеят на верандите си. Отивам да я видя.

Децата стоят плътно едно до друго. Правя няколко крачки и се обръщам. Скупчили са се до стълбите.

— Искаш ли да ти покажа абитуриентската си рокля? — пита Кей. — Много е яка.

Алекс започва да ѝ обяснява за майка си, а аз се питам дали Кей — а и всички деца на приятелите ни — вече знаят за любовната авантюра на жена ми.

Шели седи под бежов брезентов чадър. Пепелникът и кръстословицата са на масичката пред нея. Облечена е с черен бански и черен прозрачен халат. Вижда ме и притиска гърдите си с длани.

— Ох, как ме изплаши! — казва тя и ме шляпва с вестника.

Лицето ѝ има шоколадов цвят. Тя пуши, не използва слънцезащитна козметика и не пази диети и всички общи приятели ѝ се възхищават.

— Кей се е разхубавила — казвам аз. — Защо Калике реши да се нарича така?

— Казва ли ти някой — клати глава Шели. — Опитва се да прикрие хавайските си корени или нещо подобно. Сега пише стихове, които са ужасни. Сядай.

Тя вдига вестника си от стола. Сядам и оглеждам басейна. Тюркоазен, чист и лъскав, какъвто трябва да бъде един басейн.

— Имам новини за Джоуни — започвам аз. — Нещата вървят от зле към по-зле, както се казва. Ще я оставим... да си иде. Боже, няма

ли друг начин да го кажа?

Шели вдига слънчевите очила на главата си и пита:

— Кой е лекуващият лекар?

— Сам Джонстън.

— Добър е — кимва тя, сякаш е разочарована, че няма причина да го сменя с друг, после се привежда напред и сплита пръсти пред гърдите си. Това е бойната ѝ поза. Готова е да излекува нелечимото. За момент вярвам, че има на кого да се обади по телефона или да му напише писмо. Тя е в състояние да го направи.

— Това е положението — казвам. — Исках да те предупредя, за да отидеш да я видиш.

— Мамка му, Мат. Просто не знам какво да кажа!

— Вече го каза.

Тя се обляга назад, а аз я потупвам по топлия крак.

— С всички ли го правиш? — пита тя. — Обикаляш да им го съобщиш лично?

— Опитвам се. Само на най-близките ни приятели.

Тя поглежда пакетчето с цигари и смъква слънчевите очила обратно.

— Не е нужно да го правиш. Това е моя работа. Мога да въртя телефоните, а мога и да ги обиколя лично. Господи, това не е за вярване! — От устата ѝ излита тих стон, изпод очилата се търкулват две сълзи.

— Нямам нищо против да обикалям, нали трябва да правя нещо? — Представям си маршрута от къща на къща. Представям си как бавно пълзя напред и променям нещата завинаги. Като вулканична лава. — Нещо да ми кажеш за Джоуни? — подхвърлям.

— Какво? — пита тя и бърше с пръст бузите си. — Молиш ме да ѝ кажа нещо?

Шели не желае да изрече думичката, а и аз не желая да я чуя.

— Не, не — бързам да отвърна. — Знаеш как е. Винаги е приятно да чуеш мнението на другите за нея. Но няма значение. Не сега. — Изправям се и добавям: — Гледам посещенията ми да са кратки. Извинявай. Имам чувството, че съм обърнал къщата ти наопаки и си тръгвам, без да почистя.

Тя не става да ме прегърне. Не е от хората, които прегръщат гостите си и ги изпращат до входната врата. В момента това е добре

дошло за мен. Нямах намерение да разпитвам за Джоуни и връзката ѝ. Сега изобщо не бива да мисля за това.

— Ще кажа на Лойд — уверява ме тя. — Още днес ще отидем да я видим. Ако можем да помогнем с нещо, само се обади. Моля те!

— Благодаря, Шели.

— Всъщност забрави. Не е нужно ти да се обаждаш. Аз ще ти звъня, все едно искаш или не искаш. Ще организирам жените. Ще се погрижим за всичко, до най-дребните детайли. Ти само ми кажи какво предпочиташ.

— Благодаря.

Представям си организацията на едно погребение. Храна, цветя, прощална церемония. Тя бърше лице с прозрачния халат и посяга към цигарите.

— Можеш ли да звънеш на Рейсър, Шели? — питам аз. Кажи му вместо мен. Аз не успях да го направя.

— Разбира се — казва тя и аз си давам сметка колко се радват хората, когато им поставиш конкретна задача.

Децата са в кухнята и ядат пържено пиле направо от голям алуминиев тиган.

— Искаш ли малко? — пита Кей. Лицето ѝ е тъжно и излъчва съчувствие. — От някаква благотворителна вечеря под патронажа на Лойд е. Има и суши, ако го предпочиташ.

Хващам пръчиците, хапвам няколко парченца, след което казвам на Сид и Алекс, че трябва да тръгваме.

Тримата се прегръщат и целуват, обещават си да се чуят скоро. Кей ни изпраща до вратата и поема нагоре по стълбите. Качваме се в колата и бавно потегляме.

— Тя ще го опише — обажда се Алекс. — Знам, че ще седне и ще го опише.

— Какво има за описване? — питам аз.

Една жена живя. Една жена умря.

Обмислям коя да бъде следващата къща. Чий дом да обърна наопаки? Ръсел Клав живее само на една пряка по-надолу, но в момента не ми се ходи при него. След кратко колебание се спирам на Боби и Арт.

Поглеждам към Алекс, преструвайки се, че следя пътните знаци от нейната страна. Лицето ѝ е уморено. Малко преди да стигнем до

къщата на Боби, тя казва:

— Знам къде живее, в случай че искаш да го видиш.

Алекс ми прави знак да спра.

— Тук е.

Опитвам се да разгледам къщата, но тя е заобиколена от коралова стена. Зад покривите на околните къщи се виждат гребените на вълните. Не са много далече от брега, което означава, че е сравнително богат, но не прекалено. Отначало това ми хареса, но после ми се стори по-лошо. Ако бяхме спрели пред някоя резиденция с каменни лъвове на входа, тогава нещата щяха да ми станат ясни. Но този дом е съвсем обикновен и това прави връзката им някак по-реална. Отбивам до тротоара и спирам пред къщата на любовника на жена ми.

— Оградата ми харесва — казва Алекс.

Извързвам се да огледам кораловата стена.

— Не е лоша.

— Какво, ще стоим тук и ще го чакаме да излезе ли? — обаждат се Сид.

— Не — отвръщам аз. — Дойдохме, видяхме къщата и толкова.

— Посягам да завъртя стартерния ключ, но не го правя.

— Дали си е у дома? — пита Алекс. — Да позвъним ли, а?

— Ти позвъни — казва Сид.

— Не, ти.

Сид рита облегалката ѝ, а тя се обръща и го хваща за крака. Той сграбчва ръката ѝ, извива я и се хили.

— Престанете! — крещя аз. — Стига сте се пипали!

— Еее! — клати глава Сид. — Може би това е била причината жена ти да ти изневерява. Щом си против пипането...

— Май не ти стига боят! — казвам и мятам през рамо заплашителен поглед.

— Предостатъчно ми беше.

Обръщам се към дъщеря си и питам:

— Знаеш ли, че ходиш с бавноразвиващ се?

— Брат ми е със забавено развитие, човече — обаждат се Сид. — Не използвай тази дума пред мен, щото звучи обидно.

— Ооо. — Не казвам нищо повече, надявайки се да приеме мълчанието ми като извинение.

— Психар! — хили се Сид и изритва моята облегалка. — Нямам никакъв брат със забавено развитие! — Изглежда страшно доволен от себе си. — Като говорим за бавноразвиващи се, нека те попитам нещо. Случвало ли ти се е да пожелаеш някой малоумник, старец или инвалид да се движи по-бързо? Понякога, докато ги чакам да пресекат улицата, ми идва да им подвикна: „Айде по-живо де!“. А след това ми става кофти.

— Млъквай, Сид — обажда се Алекс. — Спомни си какво си говорихме. — Обръща се към мен и добавя: — Сид не ми е гадже, тате.

Това проработва и хлапакът си затваря устата. Гледам го в огледалото и се питам какво ли са си говорили.

— Това, което вършим, е пълна глупост! — отсичам след известно време. — Седим тук и го дебнем.

— Не го дебнем, защото е на работа — отвръща Алекс. — За да има такава ограда, трябва да работи. — Тя завърта ключа и пуска радиото. — А защо искаш да го видиш? Какво ще му кажеш? — Включва климатика и студеният въздух ме блъска в лицето.

— Харчим излишно гориво — казвам аз.

— Ох, ще ме разплачеш!

— Да не мислиш, че тая кола върви с пръдната на Господ? — извиква й Сид.

Двамата с Алекс се обръщаме едновременно.

Той се е излегал по средата на седалката с разперени крака.

— Какво ме зяпате? — пита той. — Цитирам един филм.

— Искам да го видя — казвам аз и се заслушвам в музиката, но Алекс започва да сменя станциите.

— Просто намери нещо! — нервирам се аз.

— Навсякъде ритъм енд блус и разни такива боклуци — отвръща тя и продължава да сменя станциите.

— Иди на сто и едно и седем — казва Сид и се навежда напред.

Лицето му се озовава до моето. Подушвам миризма на цигари и смесица от евтин одеколон и желирани бонбони.

— Сто и едно и седем — повтаря Алекс и продължава да натиска копчето. С всяко докосване от тонколониите се разнася глухо пиукане.

— Хайде де — казвам аз.

В колата гръмва гневен, ръмжащ глас. Посвоему успокояващ, защото ми напомня, че по света има още много гневни хора. Не съм само аз. През сваленото ми стъкло нахлува бриз с дъх на морска сол и кокосови орехи. Радиостанцията заглушава всяка втора сричка на певица, което само ми набива мръсни думи в главата. *Шибаняци*, казвам си аз. Колко красиво звучи! Мога да го повтарям до края на дните си, ако ми се забрани да изричам, друго освен едно-единствено нещо. Сид клати глава наляво-надясно като въртоглава овца.

— Знаеш ли какво работи? — пита Алекс. — Женен ли е?

— Не знам нищо за него — отвърщам аз.

Казвам го повече на себе си, отколкото на нея. Никога не ми е хрумвало, че може да бъде женен, едва ли. Къщата му има вид на ергенска, а дори и името му, Брайън Спиър, ми звучи някак свободно и независимо, като на необвързан човек. Освен това ми звучи адски познато. Може би затова искам да го видя. Имам чувството, че съм го срещал някъде. Тук всички се познават. Няма начин да не сме се засичали.

— Искаш да кажеш, че не си попитал Кай и Марк?

— Не стигнахме дотам.

— Защо?

— Просто нямах желание.

На пътя се появява кола и ние се снишаваме в седалките. Чувствам се глупаво. Колата ни подминава и изчезва отвъд хълма, който води към именията на брега на океана. Поглеждам към сгушената на мястото си Алекс и изведнъж ме обзема чувство на дълбока некомпетентност. Затънал съм в непознатите води на бащинството. Прогизнал съм от тях. Представям си как изглеждам в нейните очи. Невярната ѝ майка е в кома, а тя придружава баща си, който иска да види любовника. Сестра ѝ се облича с нейното бельо и се самонаранява с морски животни. Защо ѝ позволих да ме доведе тук? Защо се разголих?

— Това е глупаво! — отсичам аз и паля колата, отдавна забравил, че тя вече работи. Разнася се яростно стържене.

— Ако някой се ебава с моето момиче, ще се отприщи адът! — обявява Сид.

— По-полека, Сид — охлажда го Алекс. — Момичетата не се нуждаят от рицари.

Сякаш съм очаквал тези думи. Те са точно в стила на дъщеря ми. *А защо не?*, искам да я попитам аз. *Това би било толкова лесно. Лично аз бих искал да имам рицар до себе си. Какво лошо има някой да те спаси?*

Потеглям обратно към булеварда.

— Има тъмна коса — казва Алекс. — Ако наистина искаш просто да знаеш как изглежда.

Отдалечаваме се от къщите и поемаме по широкия панорамен път под кратера Даймънд Хед. Намалювам, за да пропусна група момчета, които пресичат със сърфове под мишница. Едно от тях, с дълги рижи къдрици, се тътри като гъска през платното. Едната му ръка стиска дългата дъска, а другата придържа шортите му.

— Едно време те оставях тук, помниш ли?

Изричам тези думи тихо, с намерението да поддържаме свой отделен разговор.

— Аха — кимва тя и изпуска кратък, почти враждебен смях.

— Защо престана да караш сърф?

— Така се случи. Защо спираш да играеш с легло? Ами просто спираш.

— Има малка разлика. Ти беше много добра сърфистка.

— Чувала съм, че и ти си бил добър.

Тя ме поглежда и аз пускам широка, предразполагаща родителска усмивка.

— Била си сърфистка? — намесва се Сид. — Едно сладко пиленце върху вълните?

— Няма ли да млъкнеш? — стена аз.

— Отначало спрях, защото ми дойде, а не знаех как да си слагам тампон. После, четири-пет дни по-късно, вече бях изгубила навик.

— Как така не си знаела да си слагаш тампон? — пита Сид.

— Майка ти не ти ли показа... — Замълчавам за момент, преглъщам и довършвам въпроса: — Не те ли научи на каквото трябва?

— Цяла година не й казах.

— Дори аз знам как се слага тампон — обявява Сид.

Усилвам радиото.

— Първия път реших, че съм се насрала — пояснява Алекс.

Усещам погледа ѝ. Очевидно чака реакция.

— Може и така да е било, Алекс — подхвърля Сид.

— Аз мисля, че това си е твоя лична работа — казвам.

— Тя разбра сама след време, като сменяла чаршафите ми. Бях изцапала и матрака.

Алекс ме гледа с очакване, но аз се обръщам на другата страна. Сега ми трябва един наистина добър отговор. Чувствам се като на изпит.

— Защо не си ѝ казала? Би могла да си спестиш много време.

И срам, добавям мислено аз. Особено срам.

— Не знам — отвърща Алекс. — Може би защото непрекъснато ме притискаше да изглеждам по-голяма и да се държа като по-голяма. А това щеше да потвърди, че е имала право. Че вече съм станала жена и всичко останало. Може би не съм искала да ставам жена. Бях само на тринайсет.

От думите ѝ личи, че доста е разсъждавала по въпроса. Питам се за какво друго си мисли, какво я вълнува. Заобикаляме основата на спящия вулкан.

— Хей, Алекс — не мирясва Сид. — С крилца или без крилца, кои са по-гот? Ей, да не литнеш?

— Стига с твоите глупости!

— Сигурна ли си, че той знае какво се случва? — питам. — Не се държи като човек, който си дава сметка, че семейството ни преживява труден момент.

— Тате! — рязко казва тя. Толкова рязко, че аз се стряскам, натискам спирачката и насочвам вниманието си към пътя.

— Върни се обратно!

— Къде обратно?

Намираме се край парка „Капиолани“ и наоколо гъмжи от бягащи за здраве. Един от тях внезапно хуква да пресича, когато съм на два метра от него. Шортите му имат цепки отстрани, космите на краката му са сплъстени от пот. На бицепса му е прикрепен айпод.

Чувам как се спуска задното стъкло.

— Що не гледаш, скапаняк! — изкрещява Сид.

— Заобиколи шадравана и карай обратно — казва Алекс.

— Защо?

— Сигурна съм, че видях нещо. Хайде, обръщай.

Правя завой и поемам по обратното платно на Калакауа Авеню.

— Далече ли е?

— Мисля, че да. Засега не намалявай.

— Слушай какво ти казва — добавя Сид.

— Ти млъквай! — срязва го Алекс. — Отбий при знака стоп.

Подчинявам се.

— Виж — казва тя и сочи към къщата отатък платното.

Тя е светлосиня, с голям двор и бели капаци на прозорците. Обявена е за продан. Джоуни непрекъснато настояваше да се преместим тук, в центъра на града, където живеят приятелите й. Но аз не исках да идвам в квартала на вманиачените бегачи за здраве и натруфените къщи по Кахала Авеню. Алекс също предпочита тази част на града. Поне преди време беше така. Къщата е откъм страната на океана. На практика е първокласен имот в района на Даймънд Хед, умишлено ремонтиран така, че да изглежда старинен.

— Много е хубава, но я виж какво става — казвам аз и махвам с ръка към препускащите по булеварда автомобили. — Трудно ще изкараш колата си от алеята.

— Не, не, виж табелата — казва Алекс.

Присвивам очи да прочета името му и едва сега разбирам защо ми е звучало познато. БРАЙЪН СПИЪР, БРОКЕР НЕДВИЖИМИ ИМОТИ, ТЕЛ. 978-7878. Сини букви на бял фон.

Има и снимка. Тъмна коса, самоуверена физиономия. Идеална реклама на избелването на зъби. Прилича на влюбен мъж.

— Не е истина! — казва Сид.

— Сега вече знаеш как изглежда — казва Алекс.

Оставаме още известно време пред знака стоп. Мълчим и гледаме снимката.

— Доволен ли си? — пита тя.

— Не.

Запомних номера, но не съм се обадил. Нямам идея какво да му кажа. Цифрите остават в главата ми. Все някога трябва да ги набера.

Седя на масата в трапезарията и гледам към градината и планината зад нея. Пия уиски и се чувствам стар. Прекъснах обиколката веднага след като видях снимката му. Искях да се прибера у дома. Вдигам слушалката. Ако го набера, най-вероятно ще се включи телефонен секретар, защото е девет вечерта. Ще чуя гласа му и ще затворя. Бавя се, защото имам чувството, че така ще се ангажирам с нещо неотменимо, като подписан договор.

Все пак набирам цифрите, за да чуя гласа му. Това се случва на третия сигнал.

— Здравсти, аз съм Брайън. Съжалявам, че пропускам обаждането ви. Ако оставите съобщение, ще се свържа с вас възможно най-скоро.

Що за бизнесмен поздравява със „здравсти“? Едно време майка ми постоянно ми правеше забележки, че казвам „здравсти“ вместо „здравейте“. Гласът му е силен, леко нетърпелив. Такъв трябва да бъде. Клиентите остават с чувството, че им вършиш услуга, като им прибираш парите. Изчаквам звуковия сигнал, затварям и тръгвам към стаята на Скоти. Чувам как Естер ѝ чете стихчета, подминавам и се насочвам към спалнята. После спирам, защото чувам истеричния кикот и на двете ми дъщери. Спомням си, че Естер каза колко се забавлява Скоти с бебешките рими. Връщам се обратно и напругам слух.

— Джак Белята си оставил жената...

— Прочети онова за патката — прозвучава гласът на Алекс.

— Вече три пъти го четох.

— Още веднъж, моля те — казва Скоти.

Чувам прелистване на страници, после:

— Имам си патка, лъскава и сладка. Щръкват ѝ перата още със зората. Пати-пати, патко, не буди татко!

Останалото потъва във весел смях. Поклащам глава и продължавам към празната си стая. С изненада установявам задоволството си от това, че Скоти не се забавлява с бебешките

песнички, защото не е пораснала. Доволен съм, че моите момичета се смеят заедно. От доста време не съм ги чувал да го правят. А може би изобщо не съм ги чувал. Когато живееше у дома, Алекс почти не излизаше от стаята си. Но те няма да ме допуснат в смеховете си, което ме натъжава. Чувствам, че влизам твърде късно в ролята на бащата приятел. А и не могат ли да се смеят на други, нормални неща?

— Хей, шефе.

Сид излиза от стаята на Алекс гол, само по боксерки.

— Обади ли му се?

— Не е твоя работа — отвърщам. — Ти няма да спиш в тази стая. И облечи нещо, ако обичаш.

— Защо? — пита той.

— Мисля, че е най-добре да си вървиш.

— На Алекс няма да ѝ хареса — клати глава той.

Това е вярно. Ако повдигна въпроса, ще я ядосам.

— Можеш да спиш в стаята за гости, точка по въпроса — отсичам. — Надявам се, че мога да ти имам доверие, нали?

Той разтърква корема си, покрит с мускули. Те са толкова много, че изглеждат неестествено. Усещам собствения си корем и правя опит да го глътна.

— Ще стане каквото трябва да стане — мърмори той.

— А пък аз ще направя така, че да не ти е лесно.

Помня времето, когато бях на неговите години. Да, винаги се намира начин да направиш това, което си намислил, но се сещам, че най-трудното нещо на света беше да намериш място, на което да правиш секс. Момичетата не го правят навсякъде. Жените да, но не и момичетата.

Стаята ми е в съседство с тази на Алекс. Правя няколко крачки напред-назад, после пояснявам:

— Дъските скърцат, да знаеш.

— Не се впрягай — смее се той. — Просто се пошегувах. Отношенията ни не са такива. И изобщо няма да спя в нейната стая.

Синината под окото му вече не е светлосиня, а черна с червеникави оттенъци. Сякаш се е изцапал с някакъв плод.

— Тоя е никой — казва Сид. — Обади му се. Вдигни му скандал.

Обръщам се и тръгвам към стаята си. Спомням си как Сид вдигна ръка да предпази лицето си, а после изведнъж я свали.

Вероятно беше решил да поеме удара. Бих могъл да го попитам защо, но това би означавало, че си търся повод да го харесам.

Затварям вратата и отново набирам Брайън. Този път гласът му ме успокоява, неизвестно защо. Изведнъж осъзнавам, че не се чувствам заплашен от него, както би трябвало да се чувствам, когато се изправа срещу истински съперник. Представям си го как ходи преди огледи в тези къщи, лъска плота в кухнята и пече замразени кифлички във фурната, за да създаде някакъв уют. Представям си го как бърше прах. Всъщност той е никой. Всъщност би могъл да работи за мен.

— Здравейте, Брайън — казвам аз след сигнала. — Интересува ме къщата на Калакауа Авеню. Онази синята, с белите дървени щори.

Отново чувам смеха на момичетата. Оставям телефона си, прекъсвам линията и замръзвам на място. Сякаш и най-малкото движение ще разруши всичко. Какво всъщност искам? Само да го видя? Да го унижа или да се сравня с него? А може би да го попитам дали Джоуни ме е обичала някога.

На другия ден отиваме в болницата. Това е второто посещение на Александра при майка ѝ. Първото беше, когато я приеха в болницата. Тя стои зад леглото и докосва краката на майка си, покрити с одеяло. Гледа я така, сякаш се готви да каже нещо, но не го прави.

Кутиите с ядки макадамия са навсякъде. Скот е изпълнил обещанието си да донесе на дъщеря си това, което най-много обича.

— Кажи нещо — шепне Скоти.

Алекс я поглежда, после отново се вглежда в майка си, която все още е свързана с апаратурата.

— Здравсти, мамо — казва тя.

— Кажи ѝ, че си била пияна — отново се обажда Скоти. — Кажи ѝ, че си алкохоличка.

— Дължи се на гените ми, предполагам — казва Алекс.

— Момичета! — обаждам се аз, но не знам какво да им кажа. — Дръжте се сериозно!

Джоуни изглежда така, сякаш току-що се е изкъпала. Няма грим, тъмната ѝ коса е влажна. Изведнъж пожелавам да изведе момичетата от тук. Усещам, че не знаят какво да кажат и се чувстват виновни. Може би не трябваше да виждат всичко това. Може би не е нужно да бъдат сериозни. Може би аз греша, като ги карам да стоят тук до последния възможен момент.

— Къде е Сид? — питам. Струва ми се странно, че изобщо се сещам за него.

— Пуши отвън — казва Алекс.

— Кажи ѝ, че съжаляваш — обажда се Скоти.

— За какво?

— Защото си се напивала. Защото не си момче. Баба каза, че мама е искала момчета, а ние сме момичета.

— Извинявай, че бях лоша — казва Алекс. — Харчех парите на тате за кока и алкохол, вместо да ги дам на теб, за да си купиш крем за лице. Съжалявам за това.

— Алекс! — обаждам се аз.

— Тате ми позволява да пия диетична кола — казва Скоти.

— Извинявай за всичко — мърмори Алекс, поглежда ме и добавя: — Съжалявам, че татко не беше достатъчно добър за теб.

— Престани, Алекс. Не бива да говориш такива неща.

— Иначе какво ще стане? Ще ме заключиш? Ще ме накараш да седя в ъгъла за наказание? Или ще ме преместиш в друго училище, още по-далечно?

Не знам как да постъпя. Не искам да й крещя нещо от сорта на „майка ти умира“, особено пред Скоти. Затова правя това, което съм правил някога: хващам я за рамото, замахвам и й удрям плесница.

— Изпроси си го — казва Скоти.

— Скоти, излез в коридора!

— Ама защо? Нали тя се държи неприлично?

— Веднага! — Показвам й вратата.

Скоти изтичва навън.

— Удари ли ме? — пита Алекс.

— Не можеш да говориш такива неща на майка си! Тя умира, Алекс. Това са последните ти думи към нея. Тя ти е майка, обичате.

— Имам пълно право да й кажа тези неща, ти също!

— Вчера плака. Знам, че я обичаш и имаш какво да й кажеш.

— Не, съжалявам. В момента не я обичам. В момента съм й бясна. Нищо не мога да направя.

Алекс говори тихо и изглежда искрена. Вярвам й. Или поне я разбирам.

— Гневът няма да ни помогне. Е, добре. Майка ти не е била доволна от нас. Нека поне сега не я разочароваме. Мисли си за хубави неща. И не говори лошо за нея пред Скоти, моля те.

— Как можеш с лека ръка да й простиш всичко? — поглежда ме Алекс.

В момента нямам отговор на този въпрос. Не искам да й призная, че съм бесен, унижен и засрамен от гнева, който изпитвам към Джоуни. Как да простя на жена си, че обича друг? Спомням си за Брайън. Не съм мислил как преживява той всичко това. Не може да я види, не може да й каже нищо. Всъщност не може дори да скърби открито. Питам се дали Джоуни чувства липсата му и сега, когато е в кома, и дали не желае да прекара последните си мигове с него вместо с нас.

— Ще се ядосвам по-късно — отвърщам. — Сега просто искам да я разбера.

Отново се обръщаме към Джоуни.

— Кажи й нещо хубаво — шепна аз.

— Винаги съм искала да бъда като теб — мълви Алекс, после поклаща глава. — Всъщност аз съм като теб. Точно като теб. — Казва го така, сякаш й е хрумнало току-що. После добавя: — Това беше толкова драматично, че прозвуча фалшиво.

— Не, прозвуча много добре. Ти си като нея и това е хубаво.

— Тя знае всичко останало. Знае, че я обичам. Исках да й кажа нещата, които не знае.

— И тях ги знае — поклащам глава аз. — Няма нужда да ги казваш на глас.

— Чувам, че един човек е шамаросан — казва Сид, докато влиза в стаята.

Скоти върви по петите му. Вече е влюбена в него. Цяла сутрин му краде шапката и бяга с пронизителни писъци, а той я гони. Вече не подражава на мен, а на Сид.

— Здравсти, Джоуни — пристъпва към леглото той. — Аз съм Сид, приятел на Алекс. Знам всичко за теб. Мисля, че си яка мацка и ще се справиш. Не съм доктор, но съм убеден, че ще се справиш.

Виждам усмивките на Алекс и Скоти. Сякаш са готови да извикат в един глас: *Той греши! Мама няма да се справи!*

— В момента живея у вас, за да помагам на Алекс — добавя Сид. — Тя споделя с мен и аз й помагам да се държи.

Алекс изглежда успокоена. Насочва се към горната част на леглото и докосва бузата на Джоуни. Скоти се притиска в мен и ококорено гледа как Алекс гали майка им.

— Не се безпокой — продължава да нарежда Сид. — Нощем мъжът ти ме заключва, за да не превзема крепостта. Освен това ще ти кажа, че баща ти има як замах, виж това... — Навежда дясната половина на лицето си към Джоуни. — Уау! Красива си! — казва той.

Скоти се приближава до леглото и застава до Сид. В стаята настъпва тишина. Той продължава да гледа лицето на съпругата ми. След известно време се прокашлям, той отива до прозореца и дръпва щората.

— Днес имаме хубав ден. Без облаци, но не е много горещо.

Поглеждам жена си, сякаш я чакам да отговори. Сигурен съм, че би харесала Сид.

— Получих есемес от Рейна! — извиква внезапно Скоти. — Тя е тук, в болницата!

— За бога, Скоти! Вече ти казах. Никаква Рейна!

— Нали каза, че може да дойде в четвъртък? — гледа ме с ококорени очи тя. — Днес е четвъртък. Имам нужда от нея и много искам да я запозная с мама. И със Сид. Сигурна съм, че Рейна много ще го хареса. Искам да я запозная и с Алекс.

— А с мен?

— И с теб.

— Моментът не е подходящ, Скоти. — Когато казах, че Рейна може да дойде, все още не знаех, че жена ми умира.

— Тате! Алекс си доведе Сид, нали?

— Добре — отстъпвам аз. Не ми се спори, дори не ми се говори. — Нека дойде, след като имаш нужда от нея...

Наистина е така. Добро е всичко, което помага.

Скоти се стрелва към вратата и изчезва в коридора.

— Страхотно — въздишам аз. — Готови ли сте за това, което предстои?

Минути по-късно Рейна се изправя на прага, а Скоти наднича зад гърба ѝ. Оглежда стаята така, сякаш е мръсна.

— Тате, това е Рейна — представя я Скоти. — Рейна, това са сестра ми и Сид, а мама лежи на леглото.

Рейна вдига ръка и помръдва пръсти за поздрав. Носи плюшена тенис поличка и суичър от същата материя. И на двете пише „СРЕБЪРНА ЛЪЖИЧКА“.

— Значи това е майка ти — пристъпя към долната част на леглото тя. — Всъщност, щом лежи, трябва да е тя...

Поглеждам към Алекс, която е не по-малко озадачена от мен. Скоти се изправя до приятелката си и докосва рамото на майка си.

— Трябва ли да се ръкувам? — пита Рейна.

— Ако искаш — отвърща Скоти.

— Не, благодаря.

— Това е абсурдно — мърмори Алекс.

Дори не съм подозирал, че съществуват момиченца като това. Рейна изобщо не ни обръща внимание. Аз се чувствам като слуга, а

Сид я гледа така, сякаш е най-трудното уравнение, което е виждал.

Рейна носи чанта с размерите на балистична ракета. Скоти се отдалечава от леглото и застава до Сид, който вдига ръка и разрошва косата ѝ. Скоти се обляга на рамото му. Рейна се обръща, оглежда ги и кимва. После поглежда часовника си.

— Къде е майка ти? — питам аз.

— Във фризьорския салон.

— Не е с теб? С кой си тук?

— С никой — отвръща тя. — Помощникът на мама ме чака долу в колата, но, технически погледнато, *никой* не е с мен.

Нещо в гласа ѝ ме кара да съжалявам, че нямам газов пистолет. Ако в този момент падне и се удари и се разпищи от болка, със сигурност ще се усмихна, преди да потърся помощ.

— Вижте, момичета — започвам. — Защо не излезете навън? Да си поговорите, да хапнете по един сладолед или...

— Много въглехидрати — казва Рейна.

— Моля?

— Ужасно е калоричен — отсича тя.

— В такъв случай изяжте по една маруля — губя търпение аз. — А после ти, Рейна, можеш да се върнеш при помощничката си. Не е хубаво да я караме да те чака.

— Казах, че е помощник — уточнява Рейна. — Самоанец със златно сърце.

— Добре, върви при самоанеца. А Скоти ще се върне бързо, за да прекара още малко време със семейството си.

— Няма проблем, изчезвам — отвръща Рейна, поглежда Скоти и махва с ръка. — Все пак не ме излъга...

Очите на Скоти шарят между мен, Сид и сестра ѝ, а аз се питам за какво говори Рейна.

— Няма ли да си побъбрим малко? — пита Скоти, отлепяйки се от Сид.

— Не. Трябва да помисля върху хореографията на този танц. — Рейна вади от чантата джиесема си, поглежда дисплея и театрално извърта очи. — Тоя Джъстин е БР. Е, хубаво. Ще се видим в клуба. Дано майката се оправя. Цунки!

Всички зяпаме след нея с увиснали ченета. Аз се окопитвам пръв и питам:

— Какво искаше да каже с това „все пак не ме излъга“? И какво е БР? Преведи ми: „Тоя Джъстин е БР“. Какво му има на това момиче?

— Не повярва, че мама е заспала и... — Скоти млъква, поглежда Сид и лицето ѝ се покрива с гъста червенина. — А БР е съкратено от бавноразвиващ се...

— И? — поглежда я Алекс.

— Това е всичко — отвръща Скоти.

— Значи трябваше да докажеш на тая фуклива пикла, че мама е в кома, а? — ръмжи Алекс. — Ти в ред ли си? Да не си пила хапчета за затъпяване?

— Млъквай, тъпа сливо! — вика Скоти.

— Олеле! — обажда се Сид. — Я по-полека!

— За какво друго те подозираше, че лъжеш? — не се отказва Алекс.

Сецам се как Скоти се облегна на рамото на Сид, а Рейна ги огледа.

— Нещо за Сид? Казала си й нещо за Сид?

— Не! — отсича Скоти.

— Не е нужно да си измисляш разни неща за пред това момиче — изтъквам аз. — Тя може да се занимава с момчета, но това не означава, че трябва да ѝ подражаваш.

Изведнъж ми се струва, че най-важната ми задача в този живот е да направя всичко възможно Скоти да не прилича на това момиче по никакъв начин. Знам, че притежава потенциал за това и този потенциал бързо ще изскочи на повърхността.

— Казах й, че ми е гадже, просто за да ме остави на мира — признава Скоти.

— Господи, какво кретенче! — фучи Алекс.

— Какво толкова? Той каза, че не ти е гадже. Кой знае още колко момичета оправя с пръст!

— Скоти! — крещя аз.

— Не ми пука — обявява Алекс, но в очите ѝ има обида. — Да не би да сме заедно?

Сид отваря уста да каже нещо, но после се отказва и само клати глава. Поглеждам към Джоуни, която лежи безмълвно.

— Телефонът ти вибрира — казва Скоти и измъква от джоба си моя джиесем, който е откъснала, за да изпрати есемес на приятелката

си. Не ѝ пука, че е проявила неподчинение, не ѝ пука дори от факта, че е казала „оправя с пръст“ пред баща си. Сякаш ме няма за нищо.

Не вдигам, защото номерът ми е непознат. Предпочитам хората да ми оставят съобщения и да се свързвам с тях само след като съм репетирал какво ще им кажа.

— Никога не отговаряш на обажданията — отбелязва Скоти. — Ами ако някой се нуждае от помощ?

— Ще ми остави съобщение, след което ще го потърся — отвърщам.

Алекс издърпва телефона от ръцете ми и го включва.

— Ало?

— Хей, какво става, по дяволите? — викам. — Аз жив ли съм или какво? Знае ли се изобщо кой командва парада?

— Кой е? — шепне Скоти.

— Не, не, това е номерът — пояснява Алекс. — Обажда се асистентката му... Шарън.

Скоти зяпва, обзета от възхищение. Винаги съм се изумявал от способността на Алекс да лъже, без да ѝ мигне окото.

— Това звучи добре — казва Алекс и леко ме побутва по ръката. — Къде?... Чудесно. За колко време? Ясно, благодаря. Може би в неделя ще отскочим да я разгледаме. Благодаря много. Довиждане.

Затваря телефона.

— Е?

— Беше една *брокерка*, тате. От офиса на *Брайън*. Каза, че с удоволствие ще ти покаже къщата, за която си се обадил. Браво, тате. Много умно от твоя страна.

— Добър ход, Кинг — обажда се Сид.

— Каза ли нещо за *Брайън*? — питам.

Чувствам се странно да произнасям името му в стая, където е и *Джоуни*, и заемам позиция с гръб към нея.

— Той е на *Кауаи*.

— За колко време?

— До осемнайсети.

— Взе ли номер, на който мога да се свържа с него?

— Не. Какво искаш да му кажеш?

Отново не отговарям. Объркан съм.

— Хей, за какво говорите? — пита Скоти и се шмугва помежду ни.

— Мислиш ли, че знае за мама? — пита Алекс.

— Разбира се.

Най-вероятно знае, че е в болница, но едва ли допуска, че това са последните седмици, а може би и дни на Джоуни. Питам се какво са правили заедно. Жена ми и Брайън. Спомням си какво беше намекнала Кай — че аз съм тласнал Джоуни към тази връзка. Че причина за това са моята студенина и отчужденост. Мислех си, че отношенията помежду ни са специални и тя не се нуждае от демонстрация на внимание както останалите жени.

Поглеждам ядките макадамия и плакатите на мотоциклети и скутери, които Скот е залепил по стените. После виждам букет от любимите ѝ гардении и бутилка вино.

— Ще продължаваме ли да обикаляме къщите да каним хората на парти? — пита Скоти.

Алекс свива рамене, а аз се чувствам неудобно, че я принудих да лъже заради мен. Макар че едва ли ѝ е било неприятно.

— Не — казвам. — Приключихме с това.

— Кога е партито? — пита Скоти.

Махам няколко песъчинки от тениската ѝ. Откъде ли е измъкнала тези дрехи? Ще трябва да ѝ купя нови. На гърба има картинка на легнал по гръб слон. Краката му са във въздуха, езикът му се е проточил от устата и прилича на детска пързалка. Под него пише „ФИРНАЛ“ и забелязвам празните бирени кутийки, които се търкалят наоколо на фона на пустинята.

Кога е партито?, питам се аз, а после изведнъж разбирам, че това е отличен начин да съобщя новината на останалите от списъка ми. Не мога да продължавам с тези обиколки. Ще ги накарам те да дойдат у нас. Но преди това ще поговоря с доктор Джонстън и ще го помоля да изчака още малко. За да съм сигурен, че на всички съм дал възможност да се сбогуват. На всички, които трябва да дойдат тук.

Почти всички са тук, с изключение на Кент Халфорд, който е в Сън Вали, и на Боби и Арт, които често имат навик да не се отзовават на поканите, без да поднасят никакви извинения. По моя молба Алекс и Сид са завели Скоти на кино.

Слънцето залязва. На масата в трапезарията има подноси със суши, плодове и арабски питки. Гостите са около нея с коктейли в ръце. Някои от тях са се въоръжили и с пръчици за ядене. Атмосферата е нормална, като на всяко парти. Но аз се чувствам доста зле, защото те не знаят защо са тук. Нямаат представа, че са останалата част от списъка на хората, които се чувствам длъжен да информирам.

Дадох им време да се отпуснат и да си побъбрят. Вече съм готов. Заставам начело на масата, за да ме виждат всички. Прочиствам гърлото си. Имам нужда да излея всичко наведнъж, а след това да се отдръпна.

— Моля за внимание — започвам аз. — Тази вечер всеки един от вас ме попита за състоянието на Джоуни, а аз отговорях уклончиво. Сега обаче ще получите конкретен отговор. Джоуни няма да излезе от комата. Апаратурата за поддържане на живота ѝ скоро ще бъде изключена. Това е. Тя няма да се върне сред нас.

Бъз се смее на нещо, което е казала Кони. Лара му шепне в ухото и усмивката му се стопява.

— Съжалявам, че го правя по този начин. Желанието ми беше да съобщя лично на всеки един от вас. Вие сте нашите най-близки приятели. Страшно много ценя онова, което сте направили и правите за нас.

По дяволите! Гърлото ми гори, очите ми се насълзяват. Това не беше планирано. Бях подготвил кратка, но много хубава реч. Упражнявах се. По време на репетициите не се беше случило нищо подобно. Всички са се втренчили в мен. Първи се раздвижват жените. Прегръщам ги една по една. Лара, Кели, Кони, Мег... Вдишвам парфюмите им, крия сълзите си в косите им.

— Сигурен ли си? — пита Кони. — Сигурен ли си?

— Да.

— Може ли да я видим? — пита Лара.

— Да. Моля ви да я видите. Сега, утре сутринта или когато ви е удобно. Това исках да ви кажа. Това е причината да ви събера тук.

— Ами Кай? — пита Лара.

— На нея вече ѝ казах.

Ръсел и Том пристъпват към мен. Става ми неудобно за Ръсел, който се усмихва тъпо, докато посяга да ме прегърне. Гледа ме както се гледа човек, носещ лоши новини. Нямам какво да направя, освен да си окача същата тъпа усмивка. Той ме тупа по гърба, а брадичката ми потъва в рамото му.

— Потърси ли второ професионално мнение? — пита Орсън. Той е адвокат, който се занимава с частни жалби, а клиентите му са предимно жени, които нарича „моите тъжителки“. — Трябва ти диагнозата на най-малко двама специалисти.

Поглеждам го втренчено.

— Естествено — отстъпва той. — Със сигурност знаеш какво правиш.

— Колко време ѝ остава? — пита Кели. — Какво ще се случи сега?

— Малко — отвърщам аз. — Това е всичко, което знам. Ще бъде добре, ако всички вие я посетите през следващите няколко дни. Разбира се, ако желаете. Не е задължително.

Новият приятел на Кели изглежда облекчен. Забелязвам, че се опитва да крие пълната си уста. Синът на Кент Халфорд, Кент-младши, изобщо не прави опит да овладее апетита си. Маже с бри един крекер и го мята в устата си. Харесва ми, че яде и прави това, което иска, въпреки подозренията ми, че винаги се държи така. Спомням си как веднъж задигна трактора ни, за да отиде на среднощна среща с приятели някъде по шосе ХЗ. Тогавя все още бяхме съседи. Върна го обратно пиян. Заварих го да лапа понички на моравата пред къщата ни. Приближавам се към него и намазвам със сирене един крекер. Знаем, че беше много близък с наскоро починалия си дядо. Предполагам, че този факт или ще го накара окончателно да се провали, или ще го стегне.

— Гадна работа — казва той.

— Знаем.

— Много харесвам мисис Кинг. Винаги е била мила с мен.

— Тя също те харесва — отвръщам аз.

Той потъва в размисъл. По-добър е от баща си. Обичам да го гледам, когато работи с ръцете си.

— Крал съм бира от външния ви хладилник — признава той. — Много бира.

— Знам.

Бъз се спира при нас и клати глава.

— Не мога да повярвам, че се случва — казва той. — Ах, това копеле Трой!

— Не говори така — отвръщам аз и оглеждам гостите.

Кони и Кели са доближили глави и говорят за Джоуни и мен. Гаджето на Кели и Кула, новият съпруг на Мег, стоят на моравата с коктейли в ръце и гледат към планината, защото няма какво друго да правят. Ръсел е седнал на страничната облегалка на едно канапе в близост до бара. Мег събира празните чаши и чинии и един бог знае какво си мисли сега. Тя и Джоуни винаги се дразнеха една на друга и често се караха пред останалите — сякаш за да демонстрират близостта си. Орсън изнася лекция на Дара, в която вероятно описва всичко и всички, които имат вина — Кралската болница, собственика на скутера катамаран Хауард Арън, Трой Кук, двигателя, кормилото, вълните, страстта към състезания и високи скорости.

— Ами Шели? — пита Дара, приближавайки се към мен.

— Казах й. Казах на всички, които трябваше да бъдат уведомени. Обадох се и на Трой.

— Събрали сме се по тъжен повод, а не да ядем — казва Мег, грабва чинийката със суши от ръцете на Кент и го стрелва с убийствен поглед.

— Какво ти става, мамо? — пита той. — Аз обичам суши.

— Нека си изяде сушито, Мег.

Гостите ме гледат очаквателно и това е нормално.

— Имам нужда да се махна от тук — казвам аз. Но го казвам така, че само Бъз и Кент могат да ме чуят.

— Върви — кимва Бъз. — Аз ще се погрижа за всичко. Разбираме какво ти е. Не е нужно да казваш нито дума повече.

— Съжалявам, приятели — обръщам се към останалите аз. — Знам, че искате да чуете повече обяснения. Тя е оставила завещание. То обяснява всичко.

— Стоп! — заповядва Дара, достатъчно силно, за да я чуят всички. — Не казвай нищо повече. От инцидента измина достатъчно време, Мат. Ние бяхме готови. Разбираме всичко. Тук сме, за да те подкрепим.

Дара и Джоуни бяха организирали група, която танцуваше хула. За последен път я видях, когато дойде да играят в нашата дневна с още няколко жени. Босите им крака потупваха по килима, ръцете им описваха широки кръгове във въздуха, очите им неотклонно ги следяха, сякаш искаха да кажат: *Какво изобилие, какво прекрасно място.* Усещам, че очите ми се насълзяват, и отпивам глътка от колата на Кент, която има вкус на ром. Той ме поглежда притеснено, но аз го потупвам по гърба и казвам:

— Това вече е нещо, момче.

Ромът приятно затопля гърлото ми. Бъз стои толкова близо до мен, сякаш е от Сикрет Сървис.

— Вървете... — казвам аз.

Бъз се обръща и пляска с ръце.

— Хайде, хора. Да оставим семейството на спокойствие.

Усещам как лицето ми пламва.

— Не бързайте, моля ви — протестирам аз, но те вече са разбрали, че са отпратени.

Мъжете тръгват първи, като се редуват да ми стиснат ръката. Чувствам се като кръстник. Изправен до мен, Бъз наблюдава сбогуването. Идва ред на жените. Някои от тях ме прегръщат толкова силно, че ми причиняват болка.

— На кого друг можем да се обадим? — пита Мег. — Ще бъде ужасно, ако пропуснем някого.

— Ако се сетим за някого, ще му кажем, мамо — казва Кент, допива чашата си, прегръща ме и хваща ръката на майка си, за да я отведе.

— Обичаме те, Мат — долита гласът ѝ.

Обръщам се да благодаря на Бъз, който вече е забравил, че също трябва да си тръгва.

— Мисля да си полегна — казвам. — Ще държим връзка.

Започвам да се отдалечавам, фокусирайки вниманието си върху гладката каменна пътека. Сега ми трябва канапе или легло, на което да си почина. Доволен съм, че нещата се развиха по този начин, въпреки

че беше трудно. На Джоуни това би ѝ харесало. Спомних си подаръците, които беше донесъл баща ѝ — виното, плакатите, шоколадите. Символи на желанията ѝ. Когато стигам до кабинета, вече мисля за нещата, които да занеса аз. Онези символи и спомени, които би искала да има от мен. После в главата ми се появява мисъл, която не харесвам. Обиколих толкова хора, поканих толкова други у нас, за да им кажа да си вземат сбогом с Джоуни.

А какво да правя с него? Изобщо не ми беше хрумвало, че той може да се окаже човекът, който най-много я познава и обича. Дори не помислих, че това може да бъде най-силното ѝ желание. Някак не е честно, дори само защото той няма представа какво се е случило. Изключвам личните си чувства и правя опит да си представя болката, която може да причини това незнание — на него, на нея, а може би и на мен. Вече знам кого съм пропуснал и какво да направя. Трябва да му кажа да се върне от Кауаи, за да се сбогува с Джоуни. Трябва да го включа в списъка си. Да му дам възможност да отиде при нея.

Децата са гледали филм за две надрусани момчета, които мечтаят за хамбургери. Опитвам се да изслушам обясненията на Алекс, че ставало въпрос за нещо много по-важно от желанието им да хапнат хамбургери. Съгласявам се с нея, а после питам:

— Мислиш ли, че той заслужава шанс да се сбoguва с нея?

Тя стои на вратата на стаята ми и това е знак, че е в добро настроение. Преди го правеше често, особено след излизане с приятели. Изправяше се на прага и ни разказваше как е прекарала. А ние си лежахме в леглото и слушахме. Когато успееше да ни разсмее, оставаше още по-дълго — с очевидното желание да ни забавлява. Обичам да я гледам изправена под рамката.

— *Него* ли имаш предвид? — пита Алекс. — *Той* да дойде да се сбoguва?

— Да — отвърщам аз. — Брайън.

— Не — клати глава тя. — Това е лудост.

— Наистина ли?

Тя поглежда диктофона в ръката ми.

— Записваш ли ни?

— Не, Алекс. Подготвих въпросите за разпит на свидетели по едно дело.

— Как можеш да работиш?

— А ти как можеш да ходиш на кино? И да си водиш приятели у дома?

Тя отмества поглед. Половината от стаята е осветена от нощната лампа. Другата е тъмна. Зад нея се вижда острият силует на планината. Френският прозорец е като рамка на панорамна снимка.

— Значи ще го поканиш да се сбoguва? — пита тя.

— Да — потвърждавам аз, въпреки че ми се иска да изръмжа едно „майната ти“ преди неизбежните приказки за добрите самаряни.

— Ти си по-добър от мен — отбелязва Алекс.

— Не съм.

Тя поклаща глава, а аз имам чувството, че разговарям с много по-възрастен човек.

— Искам да дойдеш с мен в Кауаи — добавям. — Скоти също. За нея ще бъде добре да е далеч от болницата поне за един ден. Ще тръгнем рано сутринта, ще го издирим и до вечерта ще се приберем. Ако не успеем, няма проблем да останем един ден повече, но при всички случаи ще преспим там най-много две ноци. Това е максималният срок. Ако не го открием дотогава, ще знаем, че поне сме опитали.

— И това ще те накара да се почувстваш по-добре, така ли?

— Правя го за нея. Не за него, нито пък за себе си.

— Ами ако се срине и се тръшне?

— Аз ще имам грижата. — Представям си как Брайън Спиърскимти на рамото ми. Виждам го край леглото на Джоуни заедно с момичетата ми. Любовникът ридае толкова силно, че ни засрамва. — Знаеш, че когато съм ядосан, изобщо не се правя на благородник. Всъщност искам да го направя не само заради нея, но и заради себе си. Искам да му задам няколко въпроса, да го видя що за човек е.

— Ами обади му се. Кажи в офиса му, че става въпрос за спешен случай, и те ще се свържат с него.

— Искам да му го кажа лично. На никого не съм го съобщил по телефона и нямам намерение да започвам сега.

— Каза на Трой.

— Трой не се брой. Просто трябва да го направя. По телефона може да ми се изплъзне, но когато се изправя срещу него, няма къде да бяга.

Очите ни се срещат и бързо се отклоняват. Тя не е прекосила прага. Никога не го прави по време на вечерните ни разговори.

— Имахте ли някакви проблеми помежду си? — пита Алекс. — Те ли са причината тя да си намери друг?

— Изобщо не подозирах, че имаме проблеми — отвърщам аз. — Искам да кажа, че винаги беше едно и също.

Това е проблемът. Бракът ни винаги беше един и същ. Но Джоуни имаше нужда от бабуни и дупки, от лош терен. Странно е, че съм в състояние да мисля за нея с часове, но когато беше до мен, просто я забравях.

— Не бях най-добрият съпруг — отронвам.

Алекс поглежда през прозореца, вероятно за да избегне признанията ми.

— А какво ще кажем на Скоти, ако все пак тръгнем на това пътуване? — пита тя.

— Просто, че отиваме на малка екскурзия. Искам да се махне от тук, поне за известно време.

— Вече го каза — отбелязва Алекс. — Но за какво съм ти аз?

— Ти си най-близкият ми човек. Освен това искам всички да сме заедно. Това ще ни се отрази добре.

— Аха, значи най-после се появявам в картинката.

— В момента се случва нещо по-важно от теб, Алекс. Дълбоко съжалявам за нещастното ти детство.

Тя ме дарява със специалния поглед на Джоуни, който ме кара да се чувствам като нищожество, излъчващо неприятна миризма.

— Значи ще кажем на Скоти, че отиваме на екскурзия, докато мама е в болницата?

— Само за ден, най-много два. Скоти ходи в болницата вече цял месец почти всеки ден. Трябва й почивка. Бих искал ти да отговаряш на въпросите, които може да зададе. Ти си пример за нея и тя със сигурност ще приеме всичко, което й кажеш.

Надявам се, че специфичната роля на лидер ще накара Алекс да се държи като зрял човек и да се отнася добре със Скоти.

— Можеш ли да го направиш?

Тя свива рамене.

— Ако не можеш, просто ми кажи. Аз ще ти помогна. Нали затова съм тук?

Алекс се засмива, а аз се питам дали изобщо има родители, които казват на децата си неща от сорта на „обичам те“ или „тук съм заради вас“, без тези изявления да предизвикат насмешка. Принуден съм да призная, че се чувствам доста неудобно. По принцип не си падам много по демонстрацията на чувства.

— Ами ако мама не издържи през тези два дни?

— Ще издържи — уверявам я аз. — Ще й обясня какво правим.

Алекс очевидно има трудности да възприеме идеята, че майка й ще прояви воля за живот благодарение на това, което ще й кажа.

— Ще взема и Сид — обявява тя. — Ако откаже, и аз няма да дойда.

Готвя се да протестирам, но я поглеждам в очите и разбирам, че това е още една битка, която ще загубя. Нещо у тоя хлапак ѝ помага. А и Скоти го харесва. Той ще ангажира вниманието ѝ и по този начин ще работи за мен.

— Добре, имаме сделка — обявявам аз.

Обаждам се на брокерката, с която разговаря Алекс, но тя не знае или не иска да ми каже къде е отседнал Брайън. Единственото, което научавам, е, че е в Ханалей. Разпечатвам списък на тамошните хотели и започвам да им звъня поред, но без успех. Резервирам две стаи в курорта Принсвил и съм леко изненадан, че не е отседнал там. Вероятностите са три — предпочел е някой пансион, който не е в указателя, наел е къща или изобщо не се е регистрирал. Не знам какво да правя, но трябва да го открия. Убеден съм, че ще се натъкна на него, ако не по друг начин, то случайно. На островите това се случва често, особено в малки градчета като Ханалей.

Замислям се за какво още е нужно да се погрижа, преди да тръгна. Трябва да внеса в съда това искане, ще ми трябва и човек за снемане на показанията. В личен план трябва да обединя сили с дъщерите си. Трябва да отпратя Сид. Трябва да постоя при жена ми и да ѝ простя. Искам да я гледам, без да мисля за него.

Трябва да поговоря и с лекаря на Джоуни. Звъня на Сам в болницата, но той не е там. Откривам го в дома му.

— Не — отсича той. — Не мога да отлагам повече.

— Нуждая се само от още няколко дни — моля го аз. — Всъщност дори само от един. Трябва да отскоча до Кауаи и да намеря един човек.

Той отговаря, че е длъжен да се съобрази със завещанието, защото вече разполага с официалното медицинско заключение за перманентна кома. Нещата трябвало да приключат още утре.

— Все пак можеш да заминеш — добавя. — Разполагаш с достатъчно време.

Опаковам багажа си и се надявам да е прав.

ТРЕТА ЧАСТ
ПЕРФЕКТНАТА СЛУЧКА

Утрото е прекрасно.

Отварям дрешника и докосвам дрехите на Джоуни. После затварям очи и влизам между полите и блузите ѝ. Днес ще изключат апарата за командно дишане и ще изнесат от стаята всички животоподдържащи системи. Семейството ни ще я остави сама в този момент. Чувствам се зле, но това трябва да бъде направено. Докторът каза, че може да бъде направено. Каза още, че ще бъде добре за момичетата. Така че очаквам предстоящото пътуване с надеждата да успеем да изградим нещо специално. Да осъзнаем, че отгук нататък вече ще сме само тримата. Надявам се да успеем.

Излизам от гардероба миг преди появата на момичетата.

— Приготвихме си багажа — докладва Скоти.

— В такъв случай да вървим — казвам аз и тръгвам към коридора.

Момичетата не помръдват.

Осъзнавам, че оглеждат стаята ми. Стаята на майка си. Гледат мястото, на което е спала.

Връщам се към гардероба и се преструвам, че търся още нещо. Давам им възможност да останат още малко. Навън птиците вдигат адска врява. Поглеждам през прозореца. Битката се води за по-добри позиции на баняновото дърво в двора. Една птица упорито налита към мястото, което си е избрала, въпреки че то вече е заето. Прогонват я, но тя отново налита. Грее ярко слънце. Откъм Уайманало настъпват облаци, които ще затиснат жегата в долината.

— Ще купим ли имението на Дорис Дюк, след като продадеш земята? — пита Скоти. — Ще ми позволиш ли да си наема свой собствен самоанец?

— Не — отвръщам аз.

— А ще получа ли диамантите на мама?

Обръщам се. Скоти седи на леглото и рови в чекмеджето на нощното шкафче на Джоуни. После вади фотоапарата си и снима

съдържанието. Изпитвам чувството, че се намирам на местопрестъпление.

— Няма да ги получиш — казва Алекс.

— Защо?

— Защото си малко егоистично червейче и диамантите ще се пръснат в мига, в който докоснат грозната ти кожа.

— Алекс!

— Задава отвратителни въпроси! — бунтува се голямата ми дъщеря. — Не ми пука, че е на десет! На тази възраст аз изпих първата си бира. Крайно време е да порасне! И престани да снимаш, чуваш ли? Документация ли ще правиш?

— Да — отвръща Скоти. — Когато мама се прибере, ще я попитам лично.

Тя оставя фотоапарата на шкафа и затваря чекмеджето на майка си. На готовата снимка се виждат изкуствени перли и истински перли. Фалшиви диаманти и истински диаманти. Огърлиците блестят.

— Да тръгваме — предлагам аз. — Тези дни ще се надпреварваме с часовника. Нямаме време за подобни глупости.

— Защо ще се надпреварваме с часовника? — пита Скоти.

Пренебрегвам въпроса и с бърза крачка тръгвам по коридора към гаража. Момичетата ме следват и продължават да се заяждат.

— Внимавай какво говориш! Не ми казвай да порасна, защото в ексбокс имам няколко снимки на професионални курви — казва Скоти.

— Сериозно? — казва Алекс. — Психо! По-добре пий ригалин.

— А ти си лекувай акнето! — не се предава Скоти. — На брадичката ти има цял вулкан, който всеки момент ще изригне като Мауна Кеа.

— Мауна Кеа е спящ вулкан, глупачке!

— Задникът ти е спящ вулкан!

— Млъквайте! — крещя аз и се чувствам като тъста ми.

Хвърлям чантите в багажника. Ядосан съм, но това не ми пречи да се запитам какво ще правя с бижутата и дрехите на Джоуни. Разбира се, че Скоти може да получи диамантите ѝ. Въпросът беше съвсем практичен, но няма как да ѝ кажа това.

— Къде е Сид? — питам. — Защо непрекъснато трябва да питам къде е този кретен?

— Не го наричай така — обажда се Скоти.

Сид се появява от задната врата.

— Заклучи ли? — питам го аз.

Той се връща да провери, завъртайки топката на бравата.

— Аз съм отпред! — пищи Скоти, докато Алекс отваря дясната врата и се настанява на седалката.

Скоти буквално изпада в истерия, докато не принуждавам сестра й да се премести отзад.

— Нали се разбрахме да ми помагаш с нея? — казвам на Алекс аз. — А ти я дразниш безобразно! Хайде, вземи се в ръце.

Сядам зад волана и поглеждам с ужас вещите, които задръстват гаража. Тук ще пада яко почистване, придружено от безкрайни претенции за едно или друго, мисля си аз.

Сид се настанява отзад. В купето нахлува миризма на цигари и прясна доза марихуана, която е толкова силна, че ми се завива свят. Скоти сяда на предната седалка, закопчава колана и нарежда:

— Тръгвай!

Подчинявам се, питайки се дали съм на ръба на нервен пристъп. Не знам дали ще рухна, или ще се примиря. Потеглям на това странно пътешествие с надеждата, че нещата ще се подредят по най-добрия начин.

Опашката за проверка на сигурността е доста дълга. Дразнещо е, че повечето хора изглеждат доволни. Когато си ядосан, доволните физиономии около теб ти се струват непоносими. Служителите от охраната преглеждат чантите на всички, въпреки че става въпрос за вътрешен полет.

— Заклевам се, че го правят за собствен кеф и изобщо не им пука за сигурността — мърмори Алекс.

Слава богу, дъщеря ми не е от доволните. Гледаме как някакъв мъж рови в ръчната чанта на жената пред нас. Косата ѝ е чисто бяла, на гърба ѝ има гърбица с размерите на широкопола шапка. Мъжът вади някаква кутийка, разклаща я, после я връща обратно. *Може би е ръчна граната, искам да му кажа аз. Ако ще проверяваш, прави го като хората.*

Питат четиримата младежи непосредствено пред нас къде са им обувките.

— Знаехме, че карате пътниците да се събуват, и затова ние сме боси — отговаря едно от момчетата.

— Ние сме мнооого боси — обажда се Скоти.

Младежите се обръщат. Всички носят гердани от зъби на акула, коремите им са плоски и твърди. Един от тях държи укулеле, а около дясното му бедро се вие племенна татуировка. Този до него носи изрязан потник, така че се вижда черното зърно на гърдите му и гъстите косми под мишницата му. Равнодушно поглеждам към Скоти, сякаш изобщо не я познавам.

— Трябва да сте с обувки — заявява жената зад масичката за проверка на багажа.

— Защо? — пита най-ниският от групата, докато тя изважда една риба от хладилната му чанта.

Рибата е черна, с полуразтворени дебели устни. Желатиновото ѝ око е широко отворено и гледа ужасено. Жената я хваща за опашката, а трите момчета гордо се пъчат.

— Гадост! — обажда се Скоти.

Алекс я дърпа за ръкава и шепне нещо в ухото ѝ.

— Страхотен улов — казва Сид и момчетата кимват.

Зад масата за проверка се изправя още един униформен служител на охраната и ми прави знак да се приближа. Ръчната ми чанта е полупразна. Съдържа само портфейл и папка с работни материали. Човекът само надниква вътре и се прехвърля на момичетата. Правя всичко възможно да не се обаждам. *Няма ли да намеря по-добро място за бомба, ако нося такава?*, искам да го попитам аз. Той пропуска багажа на Скоти и се заравя в чантата на Алекс. Прави го доста по-усърдно в сравнение с проверката на моята. Ръката му се появява обратно с пакет червено марлборо.

Скоти ахва и се обръща да ме погледне. Очите ѝ са ококорени като тези на рибата.

— Ще я набиеш ли? — пита тя.

Служителят се колебае, после ми подава цигарите. Аз му ги връщам.

— Тя е пълнолетна — пояснявам. Казвам го така, че да чуе и Скоти. — Изборът си е неин.

Скоти гледа със страхопочитание как цигарите се връщат обратно в чантичката на сестра ѝ. Насочваме се към изхода за отвеждане към самолета, когато усещам, че нещо се е променило. Алекс крачи редом с мен, а Скоти се влачи зад нея.

— Твои ли бяха цигарите? — пита тя Сид.

— Не — отвърща той и се потупва по джоба. — Моите са си тук.

В погледа, който ми отправя Скоти, се чете укор. Недоволна е, че не съм вдигнал скандал на сестра ѝ.

— Трябва да се примириш, Скоти — усмихва се Алекс.

По време на полета Скоти е тиха и кротка, а Алекс прелиства някакво списание, което е пълно със снимки на опасно кльощави актриси. Скоти вади тетрадка и започва да пише нещо. От двете ми страни са, като крила. Сид седи отгатык пътеката. Държи в ръце ламинирания лист с инструкциите за безопасност и го чете съсредоточено. Стюардесата предлага сок от гуава в картонени кутии. Босите момчета все пак са се добрали до самолета. Едно от тях подрънква тихо на укулелето. Главата ми е празна. Нужен ми е план за действие, но това, което ми идва наум, е една-единствена точка от него: *Открий го!*

Скоти продължава да пише със забележително усърдие.

Алекс има вид на победен човек. Гледа унило през прозорчето. Побутвам я с лакът.

— Ами ако лекарите грешат? — пита тя. — Ако мама все пак може да се събуди?

— Дори и да може, тя ще е... — Млъквам, търсейки подходящата дума. — Няма да е тя.

— Разбирам — казва Алекс. — Ясно.

Гледам през прозореца стръмните скалисти брегове на Кауаи. Обикновено идвам тук с удоволствие. Шосетата са тесни, по мостовете се изчаква, защото не могат да се разминат две коли. Плажната ивица е безкрайна и пуста. Животът е спокоен, нещата се случват бавно и без напрежение. Питам се какво ли прави той в този момент. Дали изчаква да прекоси някой мост, или се излежава в хотелската си стая? Дали е някъде на делови обяд, или е на плажа? Интересно, дали знае как изглеждам. Може би е посещавал спалнята ми и вече ме познава от снимките на нощните шкафчета. Скоро ще променя живота на този човек.

Самолетът започва да се снижава. Надничам в тетрадката на Скоти. Любопитно ми е да разбера какво е ангажирало вниманието ѝ за толкова продължително време. *Няма да се подигравам на големи момчета*, пише там. *Няма да се подигравам на големи момчета*. Обещанието запълва цяла страница. Поглеждам Алекс и кимвам по посока на Скоти.

— Какво? — пита тя. — Не се ли справям?

Скоти се е залепила до лентата за багажа в компанията на Сид, а аз и Алекс стоим настрани. Питам я какво мисли по-малката ѝ сестра за посещението ни в Кауаи.

— Казах ѝ, че ще търсим един приятел на мама.

Оглеждам летището. Продължавам да се надявам, че ще видя Брайън или поне някой познат. Тук винаги срещаш някого, когото познаваш. На този остров просто не можеш да се загубиш. Питам се дали не е време да се преместим някъде другаде, например сред планините на Арканзас или на някое друго абсурдно място.

Сякаш в отговор на тези мисли чувам едно „Я, ето го и Мат Кинг“ и инстинктивно се свивам, разпознавайки гласа на един от братовчедите си. Не знам точно на кого. Дори не помня имената на

всичките, защото си приличат адски много — като дорести коне. Обръщам се и виждам Ралф, на когото бог знае защо му викат Бум. Всичките ми братовчеди имат загадъчни прякори, които трябва да внушават нещо стихийно или бурно, нещо морско. Ралф е облечен почти със същите дрехи като моите — панталони като и шарена хавайска риза. С джапанки и куфарче за документи е. Последното внушава, че има някакви отговорности към света. Не знам с какво се занимава. Не знам с какво се занимават и останалите ми братовчеди. В името на справедливостта съм длъжен да добавя, че изобщо не са алчни, надути или фукливи. Единствената цел в живота им е да се забавляват. Карат водни ски и кросови мотори, сърфират, гребат, участват в триатлони, наемат си острови във Френска Полинезия. Фактически и някои от най-влиятелните хора на Хаваите приличат на безделници или каскадьори. Замислям се за корените на фамилията ни. Прадедите ни мисионери са се появили на тези острови и са казали на хавайците да си облекат нещо, да престанат да танцуват хула и да се залавят за работа. Пътем сключили и няколко сделки — купили остров за десет бона или се оженили за принцеси и наследили земите им. Това станало причина днешните им потомци да не работят. Те се събличат отново, остават по шорти или бански костюми. Играят плажен волейбол и пак се връщат към древния танц хула.

Ралф ме тупа по гърба, хили се и не спира да кима. Поглежда Алекс, на която очевидно е забравил името. Тя ни обръща гръб с намерението да се присъедини към Сид. Искане ми се да я дръпна обратно, за да не оставам насаме с Ралф.

— Доста си загорял — казвам.

— Да. — Продължава да се хили, а аз си давам сметка, че загарът му е изкуствен и се дължи на разни спрейове. — Дошъл си да видиш някои от братовчедите, а? Да провериш дали ще са доволни от избора ти.

— Не — отвърщам аз. — Честно казано, искам да взема решението, без никой да ми влияе.

— Ясно — кимва той, но изглежда малко объркан. — Как е Джоуни?

— Все така.

— Тя е силна жена — казва Ралф.

— Да, силна е.

И двамата проявяваме прекален интерес към лентата за багажа.

— Видях я преди няколко месеца — казва Ралф. — Малко преди да... Изглеждаше много добре. — Гледа някъде в далечината, после отново ме тупа по рамото и добавя: — Ще се оправи.

— Знам — кимвам аз и мисля как да приключа този разговор. После изведнъж се сецам за нещо друго. — Хей, ти с кола ли си?

— Да. Имаш нужда от превоз? Може би до Принсвил?

— Това би било страхотно.

Сид влачи целия ни багаж. Очите му са кървяшали. Тревата го е направила ням. Дали не трябва да му забраня да пуши стаф в къщата ми? Дали и Алекс го прави? Или трябва да се направя на разсеян? Да го пропусна покрай себе си и да гледам напред.

— Добре ли си? — подхвърлям аз.

— Какво?

— Питам добре ли си.

— Добре съм — отвръща той. — Просто си мисля за разни неща.

Тръгваме след Ралф към паркинга. Аз отпускам рамене и си поемам дъх. Гледам семейството си, което крачи пред мен. Отзад изглеждат нормално. Изглеждат добре.

Ралф кара джип „Вранглер“. Това предизвиква възторга на Скоти и дори Алекс е леко впечатлена. Сид е подал глава през прозореца и косата му се развява. Прилича на ударен от ток, мисля си аз. Никога не съм се качвал на по-неудобна кола. Имам чувството, че всеки момент ще се преобърнем, въпреки че се движим по пътища с безупречна настилка.

— Умирам от глад! — крещи отзад Скоти, после добавя едно „ох“.

Не се обръщам. Изобщо не се интересувам дали Алекс я е плеснала.

— Виждам, че носиш фланелка на „Дукати“ — подхвърля Ралф и поглежда към Алекс в огледалото за обратно виждане. — Караш ли мотор?

— Да, мама ме научи — отвръща Алекс.

— Какво? — крещи той, опитвайки се да надвика вятъра.

— Да! — крещи в отговор Алекс.

— Майка ти ли те научи? — вика той, блъска ме в рамото и добавя: — Или този приятел?

Поглеждам мястото, което е докоснала ръката му.

— Мама — отвръща Алекс.

Джоуни действително караше „Дукати“. Изненадан съм, че Алекс носи тази фланелка.

— Къде видя Джоуни? — обръщам се към Ралф аз.

Ще бъде адски гадно, ако се окаже, че всички, освен мен познават любовника й. Нейният любовник! Боже господи.

— На последното събрание на акционерите — отвръща Ралф.

— Джоуни?

— Да. Забравил ли си?

— О, не — казвам аз, без да имам никаква представа за какво говори. — Сега си спомням.

Представям си я как хваща самолета, за да присъства на събранието на акционерите, а след това скача в обратния полет, за да прибере навреме Скоти. Това няма как да стане. Пълен абсурд.

— Късметлия си, че в нейно лице имаш такъв пълномощник, който защитава интересите ти с такава страст — подхвърля той.

— Да.

— Гладна съм! — отново крещи Скоти.

Ралф отбива от главния път, навлиза в Капаа и се насочва към паркинга на рибния пазар. Чакълът скърца под колелата. Спира рязко. Всички политаме напред, а след това назад. Давам пари на Алекс да купи нещо за ядене. Сид слиза от колата, следван от Скоти. Той вдига ръце над главата си и се навежда надясно, показвайки корема си на Скоти.

Изчаквам ги да се отдалечат и питам:

— Какво каза Джоуни на онова събрание?

— О, обясняваше колко ще бъде глупаво да отхвърлим офертата на Холицър. Той имал много солидни планове, щял да открие нови възможности пред Кауаи и така нататък. Подчерта, че, в качеството си на най-голям акционер и последен пряк наследник, ти очакваш подкрепата на всички, защото проектът ще се осъществи със или без нашето съгласие. Толкоз. Трябва да ти кажа, че доста хора се ядосаха. Не знам нищо за Холицър, но доколкото разбрах, неговата оферта не е най-високата. Не се ли стремим да приемем най-високата оферта? Нали това е смисълът?

— Тя хареса плановете му — отвърщам аз и го поглеждам с надеждата за още подробности. — Най-много я впечатлиха намеренията му да превърне част от земята в резерват. А за останалата част е ясно — ще раздробява, ще дава под аренда или ще продава.

— А след като изтече срокът на арендата, ще я рекултивира — добавя Ралф.

— Сигурно — отвърщам аз.

В действията ѝ липсва логика. Проектите на всички кандидат-купувачи са горе-долу еднакви. Всеки обещава да разкрие нови работни места, да култивира земята, да построи жилища, а след това да продаде и земята, и жилищата. Защо изобщо е отишла на това събрание, без да ме уведоми? Защо е притискала братовчедите ми?

— Аз искам да работя съвместно с вас, Ралф. Знаеш го, нали? Фактът, че притежавам решаващия глас, не означава, че ще пренебрегна мнението на хората. Но искам първо да взема решение без чуждо влияние.

— Пътуваме за Принсвил! — казва Ралф.

— Правилно — отвърщам аз. Понякога се държи като дете.

— Няма начин! — продължава той.

Кимвам, но не знам какво да кажа. Едва тогава забелязвам миниатюрната слушалка в ухото му и ми става тъпо. Момичетата излизат от магазина със салата от морски дарове в кутии. Сид носи няколко десерта и пет пакетчета чипс. Продължаваме пътя си. Минаваме покрай няколко къщи на моите деди, които са превърнати в музеи. Показвам ги на момичетата. Те са ги виждали и преди, но въпреки това извърщат глави. Стигаме имението и Ралф намалвява. Минаваме покрай тропически градини и туристи във файтони, теглени от клайдесдалски коне.

— Някога тук е имало захарна плантация — обявява Скоти.

— Точно така — потвърждавам аз.

Оглеждам къщата и си мисля за странния начин, по който някогашните ѝ обитатели са предначертали живота на хора, за чието съществуване дори не са подозирали. Дали и аз не правя същото сега, предначертавайки живота на хора, които още не са родени?

— Искам да живея в старите времена — казва Скоти.

— Всички го искаме — кимва Алекс.

Скоти притихва. Питам се какво ѝ минава през главата. Сид методично унищожава чипса. Разтворените пликчета лежат в скута му. Не е казал нито дума по време на пътуването. Чакам някое от идиотските му разсъждения, но то не идва.

Започваме спускането към Ханалей.

— Разгледайте това — казвам аз и соча към плантацията за таро в огряната от слънцето долина.

Предполагам, че и преди сто години гледката е била почти същата. Океанът в дъното има наситеносин цвят. Когато се спускаме в подножието на хълма, пред очите ни се разкрива необятната плажна ивица. За малко не повтарям поканата си. Искам да съм сигурен, че децата хубаво ще огледат всичко това, което скоро ще престане да бъде наше. Защо Джоуни е ходила на онова събрание? Защо е избрала точно офертата на Холицър?

Опитвам се да формулирам още въпроси, които мога да задам на Ралф. Обръщам се към задната седалка и питам:

— Добре ли си, Сид?

— Справям се — кимва той. — Благодаря.

Момичетата и Сид стоят до мраморните колони във фоайето. Аз искам да сменя двете стаи за апартамент делукс, за да бъдем всички заедно. Децата са впечатлени и се споглеждат с доволни усмивки. Те не разбират, че вземам апартамента, защото не им вярвам. Не пропускам да проверя дали Брайън Спийър е сред гостите на хотела, но не е.

Тръгваме към асансьора. Насреща ни изскачат три момичета и се втурват към нас с такава бързина, сякаш искат да ни прегазят.

— Алекс! — крещят те.

Забелязвам, че дъщеря ми прави гримаса, преди да възкликне:

— О, боже! Как е?

— К'во търсиш тук? — пита едното от момичетата. Слънчевите очила са вдигнати на главата ѝ, а под лакътя ѝ се поклаща малка чантичка. Гледа мен и Скоти така, сякаш са се сбъднали най-големите ѝ кошмари: Алекс е тук със семейството си! После забелязва Сид и изписква: — О, боже! К'во става?

Прегръща ги поред. Първо Сид, после Алекс.

— *Ви*е какво правите тук? — пита Алекс.

— Пролетна ваканция — обяснява кратко другото момиче, после отново залепя до ухото си телефона, който държи в ръка. — Вземи си само бански и едно-две неща за излизане. Нищо официално, само най-обикновени дрехи. — Докато говори, ме оглежда внимателно.

Побутвам Скоти към близкото канапе.

— Край, купонът се заформи! — обявява блондинката в компанията.

— Абсолютно — ентузиазирано казва Алекс.

Никога не съм я виждал да говори така. Обикновено е мълчалива и нацупена. Това цвърчене ме притеснява.

За момент момичетата понижават тон, после цвърченето набира нова сила.

— Направо съм зашеметена! — декларира блондинката.

— Ега си! — смее се другото момиче.

Поглеждам Скоти, но тя объркано мълчи.

— Долу е тъпкано с пичове, трябва да се видят. Току-що се връщам от там. Абсолютно трябва да ги видите.

— Много е яко, че си тук, мило! Липсваше ни. Толкова рядко излизаш. Довечера ще ти звъннем в стаята, окей? Ти носиш ли си джиесема, Сиди?

— Нося го — отвърща Сид. — Но най-вероятно ще го караме кротко.

— О, колко жалко — цупи се момичето. — Но въпреки това пак ще ти звънна.

Алекс е широко усмихната, но ентузиазмът ѝ изглежда неестествен. Мисля си, че се дължи повече на тези момичета, отколкото на нещо, свързано с майка ѝ. Питам се дали майките или изобщо родителите правят това през цялото време: да наблюдават как децата им контактуват с приятели и да виждат неща, които никой друг не може да види.

Момичетата поздравяват мен и Скоти с помръдване на пръсти, после се отдалечават.

— Кифли! — мърмори Алекс, докато се насочваме към асансьора.

— Парцалеси! — добавя Скоти.

— Какво означава това, Скоти? — втренчвам се в нея аз.

Тя свива рамене.

— Кой те научи на тази дума?

Тя сочи сестра си.

— Поканиха ме само заради Сид — казва Алекс.

— Може ли да отидем на плажа? — пита Скоти.

— Разбира се — кимвам. — Ще обиколим целия плаж. — Поглеждам Алекс, но тя гледа право пред себе си.

— Можеше да идеш с тях — подхвърлям. — Нали са ти приятелки.

— Не ме искат — отвърща тя.

Винаги съм си мислил, че Алекс е тази, която организира социалните събития. Разполага с всички атрибути за това.

— За последен път се видях с тях у дома — пояснява тя. — Може би не си ги видял, защото си работил в стаята си или си бил някъде.

Мама беше фиркана и искаше да ходим на танци. Аз отказах, но момичетата се побъркаха по нея. Отидоха да танцуват без мен.

Спираме на петия етаж, после на шестия, седмия и осмия. Обръщам се и виждам, че всички копчета на асансьора светят.

— За бога, Скоти! Така ли се забавляваш?

— Сид го направи.

— Сериозно ли говориш?

— Голям кеф е — смее се тя.

— Защо никога не спираще мама? — пита Алекс.

Най-после улучваме правилния етаж. Алекс излиза от кабината, следвана от Скоти, която весело си тананика.

— Не знаех как — казвам.

— По-скоро не си обръщал внимание — клати глава Алекс.

— Говориш само за майка си. Защо не харесваш тези момичета?

— Харесвам ги — отвърща тя. — Но те не ме харесват. — В продължение на няколко секунди мълчи, а когато ме поглежда, очите ѝ са насълзени. — Така и не разбрах защо. Но никога не се чувствах добре с тях. Мисля, че не обичам да съм в компанията на момичета.

— И майка ти не обичаше — казвам аз и се готвя да я попитам какво намира в Сид.

Той крачи пред нас и държи нещо над главата на Скоти, която подскача, за да го стигне. Изведнъж се е оживил. Не питам Алекс какво харесва у Сид, защото се страхувам, че неодобрението ми ще я тласне още по-силно към него. Обикновено така става. Ще трябва да се преструвам, че изобщо не ми пука за него и дори не ми минава през ума да го удавя в морето. Но нещо около това момче не е наред. Всъщност нищо не му е наред. Усетих, че ме дразни едва днес, в колата. Мълчанието му беше много странно.

Алекс е на терасата. Дръпвам плъзгащата се врата и излизам при нея. Климатизираният въздух на стаята се сменя с обичайната душна влага навън. Тя пуши цигара. Сядам и я поглеждам с копнеж. Не защото ми се пуши, а поради спомена за пушенето. Когато бях на осемнайсет, дори не съм си представял, че някой ден ще ме вълнуват подобни проблеми. Много по-лесно е да бъдеш лош баща. Искане ми се да седя тук в компанията на дъщеря си, да си пушим на воля и да прием алкохол от резервите на минибара, а след това да хвърляме миниатюрните бутилчици направо долу, в басейна. Когато бях млад, на

прага на възмъжаването, бях дълбоко убеден, че децата ще харесват старите ми приятели от колежа и с удоволствие ще вършим глупости заедно.

— Махни тази цигара — казвам.

Алекс си дръпва за последен път и смачква фасата в подметката на сандала си. Ако бях хлапе, това положително щеше да ми хареса. Беше жест, който ме накара да се почувствам сигурен, че ще съумее да се оправя в живота.

— Поне пуши лайте — подхвърлям. — Като Сид.

— Може — отвърща тя, качва краката си на парапета и се обляга на стола така, че да балансира само на задните крака. Това ми напомня за майка й. Джоуни никога не можеше да седи на всичките четири крака на стола.

— Майка ти е добре — казвам. — Обадох се да проверя. Диша нормално, всичко е наред.

— Това е хубаво — кимва Алекс.

— Държиш се по-мило със Скоти. Благодаря ти.

— Ами. Все оплесква по нещо.

— Нормално. Нищо й няма. Още е дете все пак.

— Не спира да говори за тази Рейна. Каза ми, че позволила на някакво момче да й оближе дупката. Точно така каза — „да й оближе дупката“.

— Какво ви става бе, деца? — пъшкам аз.

— Каза ми още, че родителите на Рейна обещаха да й позволят да си сложи силикон веднага след като навърши шестнайсет, защото тогава свършвал пубертетът.

— Това момиче ми дойде твърде много — въздишам аз. — Видя ли го на какво прилича?

Обичам да говоря за недостатъците на чуждите деца. Опирам крака на парапета и бавно се облягам назад. Спирам, когато предните крака на стола се вдигат във въздуха. Хотелът е построен върху скалисто възвишение, от което се разкрива страхотна гледка. Плажът е далече долу и хората приличат на малки бели точки — като звездите по нощното небе. Крайбрежието на Напали се вие като змия и изчезва към хоризонта вляво. Алекс гледа намръщено тъмната морска шир. Сякаш океанът е виновен за нещо.

— А ти добре ли си? — питам. — В смисъл... Не употребяваш, нали?

— Да употребявам ли? — вдига вежди тя. — Какви ги говориш, за бога?

Предпочитам да замълча.

— Не — отвърща в крайна сметка тя. — Не правя нищо нередно.

— Абсолютно нищо? — поглеждам я аз. — Сид миришеше на марихуана.

— Сид може, но не и аз.

— Спряла си, така ли? Не е ли трудно? Хората казват, че било истинска епидемия.

— Не е епидемия — отвърща тя. — Поне за такива като мен. Все пак не живея в гето.

— Значи наистина си спряла?

— Да, тате. Не е кой знае какво. Много деца опитват дрога, след това се отказват. Освен това забравяш, че ме изпратихте в пансион. Там няма как да се снабдяваш. Предполагам, че мама е била наясно какво прави.

Когато разбрах, не знаех как да реагирам. Майка ми вероятно би избухнала в сълзи и би се затворила в стаята си. А татко със сигурност би ме записал в морската пехота или просто би ме застрелял. Решението да я изпратим в пансион беше на Джоуни. Само по себе си това решение беше погрешно, но какво да кажа за себе си? Аз не направих нищо. Никакви опити за рехабилитация, за психотерапия, никакво обсъждане в семейството. Отпращането на Алекс не беше правилната мярка от наша, от моя страна, но беше най-лесната. Избрах ролята на наблюдател и се държах настрана, сякаш Алекс и Джоуни обсъждаха различни модели абитуриентски рокли.

— Вече не се дрогирам — обявява Алекс. — Но продължавам да си мисля, че беше приятно.

— Защо си толкова откровена с мен?

Тя свива рамене, столът стъпва на четирите си крака.

— Мама умира.

Част от мен знае, че Алекс ще е добре. Дори много повече от добре. Вярвам й. Включително и на декларацията, че дрогата е само фаза, през която преминават много деца. Може би не направих нищо, защото не притежавах достатъчно страх, за да бъда добър родител.

Помня какъв бях като хлапе. И като син на майка си и баща си. Когато вършех глупости, бях убеден, че бедата ще ме подмине въпреки неимоверните усилия, които полагах за обратното. Също като Алекс. Може би децата на богати родители ненавиждат това изключение и именно то ги кара да се стремят към разрухата. Някой ще ни пипне, но ние ще успеем да се измъкнем. Това, което вършим, няма да ни доведе до улицата. Помня как се сближавах с момчетата от квартала и как нашите лудории бързо се превръщаха в семейни анекдоти, които се разказваха пред гостите ни. Това ме караше да се чувствам некадърен и за белите, сякаш нещо ми пречеше да падна достатъчно ниско, за да стигна нивото на останалите. Чудя се дали и Алекс не изпитва същото чувство. На човек, който се е провалил дори в опитите да стане боклук.

— Гордея се с теб — отронвам аз. Съвсем като татковците по телевизията, които използват подобни фрази след откровен разговор с децата си.

Тя извърта очи и въздиша.

— Няма кой знае какво, с което да се гордееш.

— Напротив, има. Ти току-що го дефинира. Ние те експедирахме далече от дома, прехвърляйки отговорността на възпитателите. Но сега ти си тук и ми помагаш за Скоти. Съжалявам, Алекс. Наистина съжалявам. Страшно съм ти благодарен за помощта.

Изведнъж осъзнавам, че тя е новата майка. Приела е тази роля без колебание.

— Добре, добре — въздиша тя.

Толкова беше, мисля си аз. Разговорите за дрога в семейство Кинг приключиха.

Пред нас се простира прекрасната океанска гледка. Гледка, която вероятно присъства по време на хиляди неудобни, тъжни и красиви мигове.

— Всичко ли е наред със Сид? — питам. — През целия ден беше странно кротък.

— Уморява се — отвърща тя. — Не се е наспал, а има нужда от сън. — Поглежда ме, за да провери дали съм й повярвал. Вижда, че не съм, и добавя: — Преживява труден момент.

— О, така ли? Ние също.

— Забрави за Сид. Кажете как ще открием онзи.

Замислям се. Бях забравил, че сме тук именно заради него.

— Вие двамата ще заведете Скоти на плажа, а аз ще завъртя няколко телефона. Все пак се намираме на остров, ей богу! Всичко е наблизо и хората се познават.

Алекс мълчи известно време, после става и ми подава ръка да се изправя. Очарован съм. Тя е човекът, когото искам да опозная.

— Ще го открием! — отсича дъщеря ми. От тона ѝ усещам, че и тя има какво да каже на Брайън.

Той е някъде под мен. Прекарва нещо като работна ваканция в една от вилите на брега на залива, която може би виждам от балкона на хотелската си стая. Това е всичко, което научих от офиса му. А не трябва ли да е край леглото на съпругата ми? Не трябва ли и аз да съм там?

Момичетата и Сид правят слънчеви бани близо до кея. Скоти лежи на хавлията с прибрани крака и извърнато към слънцето лице. Аз предпочитам да си играе във водата. Имам чувството, че най-важното нещо в този момент е незабавното прекратяване на слънчевите бани.

Изправям се над нея така, че да ѝ хвърлям сянка.

— Ставай, Скоти. Играй на топка или на нещо друго.

— Трябва ми малко тен — отвърща тя и вдига ръка във въздуха.

— Какво стана с албума ти? Защо вече не го подреждаш?

— Защото е тъпо.

— Напротив. Аз мисля, че се справяше много добре.

После осъзнавам, че нещо в нея се е променило. Гърдите ѝ. Изглеждат пораснали. Виждам, че е натъпкала в банския си костюм огромни топки мокър пясък.

— Какво е това, Скоти? — питам. — Какво си направила с банския си?

Тя слага длан над очите си, поглежда пясъчните гърди и отговаря:

— Плажни импланти.

— Веднага ги махай! — повишавам тон аз и се обръщам към Алекс. — Защо си ѝ позволила да върши глупости?

Алекс лежи по корем с разкопчано горнище. Главата ѝ лениво се извърта към Скоти.

— Не съм я видяла — казва тя. — Почисти се, глупачке!

Сид също вдига глава.

— Ако трябва да бъдем честни, големите цици винаги правят жените малко дебели — обявява той.

— Както казва Бебе, големите цици са скапана работа — мърмори Алекс. — Ама Сид си пада по тях.

— Коя е Бебе? — пита Скоти, докато изтръсква пясъка от горнището си.

— Анимационна героиня от „Южен парк“. Една наперена четвъртокласничка — отвръща Сид. — А аз обичам и малки цици, Алекс. Обичам всякакви цици.

— Трябва отново да обърнеш внимание на албума си, Скоти — казвам. — Искам да го довършиш, нали ти е нещо като домашно за часа по социални науки.

Веднага виждам, че тя не вярва на престорената ми загриженост. Вече е убедена, че албумите и лексиконите са бебешка работа. Разбира се, не без помощта на сестра си.

— Нещо ново? — пита Алекс.

— Да. Той е тук, в Ханалей. — Поглеждам към зелените градини пред редицата къщи.

— Кой е тук? — пита Скоти.

— Приятелят на мама, за когото ти говорих — пояснява Алекс.

— Смешникът?

— Да — поглежда ме Алекс. — Смешникът.

— Много интересно — отбелязвам аз. — Искате ли да се изкъпем, момичета?

— Не — отвръщат едновременно те.

— А да се разходим? Може би ще срещнем смешника.

— Не — отказва Скоти.

Алекс закопчава горнището си, надига се и сяда.

— Аз ще се разходя — казва тя.

— Тъкмо щях да кажа, че промених решението си. И на мен ми се разхожда — заявява Скоти и се изправя.

От горнището ѝ продължава да се сипе пясък. Сид става и започва да подскача, нанасяйки удари с глава на невидим противник.

— Какво правиш? — питам аз.

— Просто се разкършвам. — Блъска ме в гърба, стяга шията ми в ключ и ми роши косата. — Браво на теб, че си открил онзи. Страхотна работа.

Освобождавам се от хватката му и клатя глава.

— Ти си странен младеж.

Обръщам се и започвам да се отдалечавам от пристана. Тримата тръгват след мен. Чувствам се като квачка.

Подминаваме последните вили и стигаме до онази част на брега, където от течението прииждащите и отливащите се вълни се блъскат една в друга и образуват нещо като гейзери. Известно време стоим на място и наблюдаваме това природно явление.

— Бих искала и мама да е тук — шепне Скоти.

И аз си мисля същото. Предполагам, че това е начинът да усетиш обичта си към някого — да искаш да е наблизо и да преживява нещата заедно с теб. Помня как всеки ден събирах от пресата анекдоти, клюки и интересни случки и как дори репетирах, преди да ѝ ги разкажа вечерта в леглото.

Започва да се здрачава. Страхувам се, че няма да го открием и това ще провали усилията ми да направя нещо добро за нея. Не беше ли по-правилно в този същия момент да плачем, парализирани от скръб? Как изобщо можем да се разхождаме по брега? Явно още не вярваме на това, което се случва. Свикнали сме да ни спасяват, макар и в последния момент. Изпитвам чувство на вина пред Скоти, която дори не знае какво става.

— Може ли да плуваме с акулите? — пита тя. — В хотелското списание пише, че те слагат в клетка, хвърлят храна около нея и акулите пристигат. Може ли и ние да го направим?

— Веднъж една акула подгони майка ти — казвам аз.

— Кога? — обажда се Алекс.

Обръщаме се и тръгваме обратно. Сид изостава и пали цигара.

— В Молокай, докато караше сърф. Вижда акулата под себе си точно когато яхва една висока вълна. Ляга по корем, за да не падне, и остава на гребена чак до брега.

— Как е разбрала, че е акула, а не делфин? — пита Скоти.

— Ами разбрала е — отвърщам. — Била много голяма, черна. Вълната започнала да спада, но тя не спирала да гребе към брега. Непрекъснато гледала водата около себе си, но не видяла нищо повече. Когато се обърнала за последен път, зърнала перката.

Децата ми са толкова тихи, че се обръщам да видя дали все още са зад гърба ми. Там са, само на две крачки от мен. Краката им ровят мокрия пясък, главите им са наведени.

— Продължила с всички сили напред, без да се оглежда. Вместо към брега се насочила към каменист полуостров, който бил по-близо. В крайна сметка успяла да се покатери по камъните.

— А акулата е захапала сърфа!

— Не, Скоти. Повече не я видяла. Покатерила се по камъните и малко по-късно се прибра в лагера. Същата вечер ядохме риба. Бяхме със семейство Мичъл. Майка ти захапа парче риба. „За малко и аз да се превърна във вечеря“, подхвърли тя, а след това ни разказа какво ѝ се е случило.

Това беше всичко, което сподели с приятелите ни. Истинската история е малко по-друга. Тя се прибра в лагера тичешком. Семейство Мичъл бяха отскочили до водопада, а аз приготвих риба тон, седнал край огъня. Видях я отдалече как се промъква между хлъзгавите камъни. Веднага разбрах, че се е случило нещо, и тръгнах да я посрещна. Беше много уплашена. Трепереше цялата, краката ѝ се подгъваха. Видях как се навежда и повръща. Когато най-после се добрах до нея, тя цялата се тресеше. Лицето ѝ беше бяло като вар, банският ѝ беше мръсен, по бедрата и коленете ѝ се виждаха дълбоки драскотини. Помислих си, че е била нападната от някого, и се развиках. Но тя поклати глава, а после направи нещо, което никога не беше правила: отпусна се върху камъните, притегли ме към себе си и се разрида в прегръдките ми. Беше ни адски неудобно на тези скали, но аз не помръдвах. Страхувах се, че мигът ще отлети и при най-лекото движение. За мен този миг беше вълшебен, въпреки че тя плачеше в ръцете ми. Чувствах се по-силен от нея, чувствах се нужен. Чак тогава ми разказа какво се е случило. Говореше разпокъсано и подсмърчаше. Слушах и дори се усмихвах. Тя се притискаше в мен като уплашено дете, сънувало кошмар. А аз бях закрилникът, който трябваше да я увери, че няма да ѝ се случи нищо лошо. Бях там, до нея. В гардероба или под леглото нямаше чудовища.

— Май това беше всичко — прошепна тя. — Помислих си, че идва краят ми. Обзе ме гняв, че времето ми е изтекло.

— Не ти е изтекло времето — успокоих я аз. — Ти го победи и сега си тук.

После, край огъня, тя отново стана предишната. Преструваше се, че ѝ няма нищо, играеше, забавляваше се. Нито веднъж не ме

погледна. В един момент дори ми се прииска да я попитам: *Какво лошо има да си признаеш, че те е страх?*

— За малко и аз да се превърна във вечеря — повтори тя и заби зъби в парчето печена риба.

Всички избухнахме в смях. Изпитвах задоволство от представлението ѝ, а и от факта, че съм единственият човек на света, който я познава истински. Непоносимо е дори да си помисля, че Брайън я познава по същия начин, че тя може да плаче в прегръдките му, така както беше плакала в моите преди двайсет години.

— Майка ви често разказваше тази история — казвам на момичетата.

Отново се намираме на онази част от брега, която е застроена. Хората са изнесли плажни столове и масички и се готвят да посрещнат залеза с чаши вино в ръце. Взирам се в лицата им. Вече не съм сигурен, че ще бъде толкова добър и всеопрощаващ.

— А защо е престанала да я разказва? — пита Алекс. — Аз например я чувам за пръв път.

— Предполагам, че защото е имала други, по-нови истории.

Децата изглеждат объркани и дори смаяни от факта, че родителите им са вършили неща, за които дори не са чували.

— Като оная за сватбата на Лита, нали? Когато се съблякла гола — обажда се Скоти. — Много е яка.

— Ами за горилата в зоологическата, която я докопала през решетките? — подхвърля Алекс. — Или пък другата — когато наричала диво прасе?

— Най-много ми харесва оная за роклята, защипана от чорапогащника — усмихва се Скоти. — Изкарала цялото парти по този начин, а на всичкото отгоре била и без гащи.

— Била убедена, че мъжете подсвиркват след нея, защото изглежда страхотно — добавя Алекс.

Сега разбирам защо Скоти обича да си измисля драми, които си струва да бъдат повтаряни. Търси перфектната случка, обещаваща да се превърне в легенда. Гледам в краката си, които потъват в пясъка. Нищо в живота ми не заслужава да бъде повтаряно. Може би, с изключение на това, което се случва през последните няколко дни.

Сид ни настига. Знам, че това, което пушеше, не беше цигара. Вече е тотално надрусан. Гледа замаяно с глуповата усмивка. Изобщо

не се старая да скрия раздразнението си.

— Какво най-много обичаш у мама? — пита ме Скоти.

Поглеждам към Алекс, сякаш очаквам отговор. На лицето ѝ е изписано очакване.

— Ами... Не знам. Обичам всичко, което обичаме заедно. Включително и отношенията помежду ни.

Алекс ме гледа така, сякаш се опитвам да скрия нещо.

— Например и двамата обичаме да вечеряме навън... Обичаме и байковете си. — Усмиввам се и добавям: — Обичаме фабулата на романтичните комедии. Една вечер си го признахме.

Момичетата ме гледат озадачено. Очаквам Скоти да попита какво е фабула, но тя не го прави. Изглежда почти ядосана.

Пред нас крачи двойка, хваната за ръце.

— Обичам салатата, която прави. Никога не я мие и в листата скърца пясък.

— Аз мразя да ми хрупа салатата — обявява Скоти.

— И на мен не ми харесва, но винаги очаквам, че салатата на майка ви ще хрупа — обяснявам аз. — Свикнал съм с това. Типично е за нея. — В главата ми нахлуват още спомени, които ме карат да се усмихна.

— Какво? — гледа ме с недоумение Скоти.

— Сецам се за нещата, които не обичахме.

— Какви неща?

— Не харесвахме хората, които казват „колко смешно“, но не се смеят. Ако нещо е смешно, човек трябва да се смее. Не харесвахме и мъжете, които посещават салони за красота. Струваха ни се странни.

Мога да продължавам до безкрай. Завива ми се свят от спомените. Колко много се забавлявахме, колко се смеехме! Мислех, че се женя за млада манекенка — точно както приятелите ми се женеха за секретарките си, за бавачките на децата си, за азиатките, които едва говореха английски. Но аз се женех за приятна и весела жена, която щеше да отглежда децата ми и да стои край мен. Сега съм щастлив, че съм бил толкова далеч от истината.

— Хей, мисля си за мъжете, които ходят в салони за красота — обажда се Сид. — Те са педали.

— Какви ги дрънкаш? — бърчи вежди Алекс. — Това са шибани тъпотии!

Двойката пред нас спира и се обръща.

— Какво зяпате? — крясва Алекс.

Не си правя труда да я смърря, защото е права. Какво толкова има за зяпане? Забавям крачка, а Алекс удря Скоти по ръката.

— Ох! — пищи малката.

— Алекс! Няма ли да престанеш най-сетне?

— Напляскай я, тате! — вика Скоти.

Алекс я хваща за врата.

— Боли ме! — вика Скоти.

— Нали затова те стискам — отвърща Алекс.

Сграбчвам ги за ръцете и ги повалям на пясъка. Сид слага ръка пред устата си и се навежда, ухилен до уши.

— „Какво най-много обичаш у мама“ — иронизира сестра си Алекс. — Млъквай вече! И престани да я третираш като бебе!

Седя между тях и мълча.

— Спокойно, тигърче — мърмори Сид и се настанява до Алекс.

Аз гледам как вълните се разбиват в брега. Покрай нас минават няколко жени, които ме гледат със симпатия. Сякаш гледката на баща в компанията на децата си е най-прекрасната гледка на света. Много малко е нужно, за да те почитат, защото си баща. Усещам, че момичетата чакат да кажа нещо, но какво повече мога да кажа? Крещял съм, убеждавал съм, дори съм ги пляскал. Нищо не работи.

— А ти какво обичаш у мама, Скоти? — питам аз, поглеждайки застрашително към Алекс.

— Много неща — отвърща след кратко замисляне тя. — Тя не е стара и грозна като повечето майки.

— А ти, Алекс?

— Защо изобщо водим този разговор? И какво търсим тук?

— Плуваме с акулите — отвърщам. — Нали Скоти искаше да плува с акули?

— Това е напълно възможно — обажда се Сид. — Прочетох го в хотела.

— Мама не се страхува от нищо — бавно казва Алекс.

Греши. Освен това си мисля, че думите ѝ са само констатация, а не нещо, което наистина харесва у майка си.

— Да се прибираме — предлагам.

Ставам и изтръсквам пясъка от себе си. Хотелът ни е кацнал на ръба на скалата, порозовял от залеза. Израженията на момичетата, докато им разказвах за майка им, ме карат да се чувствам самотен. Те никога няма да ме разбират по начина, по който ме разбираше Джоуни. Липсва ми, въпреки че беше планирала остатъка от живота си с друг. Гледам децата си, които продължават да са пълна загадка за мен, и за миг ме обзема плашещото чувство, че не искам да оставам сам на света, единствено с тези момичета. Изпитвам облекчение, че не ме попитаха какво най-много обичам у тях.

Прибираме се в хотела с празни ръце. Обаждам се в болницата, откъдето ме уверяват, че Джоуни е добре. Отначало съм щастлив, но после се сещам, че за тях „добре“ означава, че все още диша. Че не е мъртва. Поръчваме храна на румсървиса и гледаме някакъв филм за Втората световна война, който се оказва прекалено кървав. Навсякъде се въргалат обезобразени трупове.

— Режисьорът ни показва истинското състояние на нещата — обяснява в отговор на оплакванията ми Алекс. — Четох го някъде. Човекът е твърд противник на насилието.

Всички сме се събрали на леглото. Аз и момичетата лежим по корем, а Сид е отзад, опрял гръб в горната табла.

— Питам се какво ли прави приятелят на мама в момента — казва Алекс.

— Сигурно гледа порно — подхвърля Скоти.

Сид се хили. Скоти гледа невинно и в същото време дяволито.

— Защо казваш това? — поглеждам я аз. — Правиш се на интересна ли?

— Бащата на Рейна гледа порно — отговаря тя.

— Знаеш ли какво е порно? — пита Алекс.

— Предаване, в което показват головете на футболни мачове.

Поглеждам въпросително Алекс. Дали да просветя дъщеря си, или да я оставя с погрешните ѝ представи?

— Порното е филм, в който красиви жени правят секс с грозни мъже — обяснява Алекс.

Не виждам лицето на Скоти, защото е навела глава.

— Скоти?

— Знам — казва тя. — Просто се пошегувах.

— Няма нищо лошо и да не знаеш — обажда се Сид.

— Знам го! — държи на своето тя и се обръща да ме погледне. — Знам какво представляват, но си мислех, че ги наричат другояче. Рейна им вика „филми за мастурбиране“. Пуска ги, когато техните ги няма.

Веднъж поканила и момчета, за да провери дали се подуват долу. Едно от тях се подуло.

— Тая Рейна е голяма мръсница — възмущава се Сид. — Започва да ми се гади от нея.

— Ти беше ли там? — питам Скоти. — Гледала ли си такива филми?

— Не — отрича дъщеря ми.

Алекс рита Сид в ребрата и се извъръща към сестра си.

— Рейна е пълен боклук, Скоти. Вече те предупредих да се държиш далеч от нея. Нима искаш да станеш като мен?

— Да — отвърща Скоти.

— Имам предвид по-рано, когато крещях на мама.

— Не — клати глава Скоти.

— Рейна много скоро ще започне да се друса и ще се превърне в парцал. Тя е тъпа кифла! Повтори го!

— Тъпа кифла — казва Скоти, скача от леглото и започва да тича из стаята. — Кифла, кифла, кифла!

— Боже мили! — възкликва Сид. — Какво е това? Някакъв нов вид комбинирано възпитание?

— Може би — свива рамене Алекс. — Ще видим.

— Нищо не разбирам — казвам аз. — Изобщо не знам какво да правя. Тези неща ѝ се случват постоянно.

— Ще преминат — успокоява ме Алекс.

— Дали? Я се вижте как разговаряте помежду си, при това в мое присъствие! За вас май няма никакви авторитети.

Децата зяпат телевизия и мълчат. Казвам им да изчезват, защото искам да си лягам.

Наближава полунощ, но изобщо не ми се спи. Ставам и се насочвам към банята. Виждам, че вратата ѝ е открехната, а вътре свети. Изведнъж ме обзема страх, че ще хвана Алекс да върши нещо гадно — например да смърка линейки от капака на чинията. За миг изпитвам колебание, но после тръгвам на пръсти натам и предпазливо надничам. Скоти се е качила на шкафчето пред огледалото, стъпила от двете страни на мивката. В следващия момент изнася напред едното си рамо и остава в тази поза за няколко секунди, после я сменя. Играе си на модел. Готвя се да ѝ кажа да се връща в леглото, но тя притиска гърдите си отстриани, за да образува вдлъбнатинка помежду им.

Замръзвам на място, защото не искам да разбере, че я наблюдавам. Тя се оглежда известно време, после свежда очи към тялото си. Сякаш да се увери, че огледалото не лъже. След това започва някакъв диалог със себе си:

— Защо не я спря? *Не знаех как.* Не си обърнал внимание, копеле! Я ела тук!

Притиска се в огледалото и започва да го целува. С отворена уста и изваден език.

— О, бибчо! — чувам аз. — Извади го и го пхни в багажника ми. Но си сложи презерватива, бибчо. Онзи, лъскавия...

Боже господи! Отстъпвам на пръсти, облягам се на стената и правя няколко дълбоки вдишвания и издишвания. След това ме обзема паниката. Може би Скоти имитира сестра си и Сид. Тръгвам към хола с намерението да проверя дали Сид спи на сгъваемото легло. Завивката е издута, но не съм сигурен дали под нея е Сид или само няколко възглавници. Насочвам се нататък с разтуптяно сърце. Главата му се показва изпод завивката и той гледа право в мен.

— Здравсти.

Чувствам се глупаво, запъхтян и надвесен над леглото. Луната осветява част от гърдите ми.

— Здравсти — отвърщам.

— Проверяваш ли ме?

— Не мога да спя. А Скоти е в банята.

Млъквам.

— И какво? — надига се той.

— Прави театър. — Не знам как да го кажа по друг начин. То не е за казване. — Целува огледалото.

— О, и аз върших подобни глупости като хлапе. Пък и още ги върша.

Чувствам се напълно буден — нещо, което винаги ме е нервирало посред нощ. Без сън съм абсолютно безполезен. Но не мога да се стегна и да се върна в спалнята. Сядам до краката му, на ръба на леглото.

— Тревожа се за дъщерите си. Имам чувството, че нещо в тях не е наред.

Сид разтърква очи.

— О, забрави — усещам се аз. — Извинявай, че те събудих.

— Когато жена ти умре, ще стане още по-зле — обявява той и придърпва завивката към брадичката си.

— Какво мисли Алекс? Споделя ли нещо с теб?

— Не.

— Как така не? Тя твърди, че разговаря с теб.

— Не. Избягваме личните въпроси. Говорим си само... Всъщност не знам. Вероятно се справяме с личните си проблеми, като не говорим за тях.

— Имаш ли още малко трева? Не мога да заспя, а имам нужда от сън.

Той повдига възглавницата си и измъква един джойнт.

— С него ли спиш? — учудвам се аз.

Той не ми обръща внимание. Пали, вдига колене към брадичката си и ми подава цигарата.

Гледам я, без да помръдвам. Джоуни си падаше по тревата, но аз не.

— Всъщност не я искам — мърморя.

— Можеш да я изпушиш навън, на терасата.

— Не, наистина не я искам. — Имам усещането, че се опитвам да впечатля този кретен, и ми става кофти.

Сид оставя цигарата върху някакво списание на масичката.

— И аз не я искам. Но ти благодаря, че ми позволяваш да пуша. Това помага.

— Сигурно. Всъщност няма значение. Безсилен съм да се оправям с всичките глупости, които вършат хлапетата на вашата възраст. Но забелязах, че те прави унил. Имам предвид тревата...

Пръстите му барабанят по завивката. Оглеждам се. На леглото лежи дистанционно. Вземам го и натискам някакви копчета.

— Как би постъпил на мое място? — питам. — Как би се оправял с дъщерите ми? Какво щеше да е отношението ти към мъжа, когото търсим?

— Обръщал ли си внимание на начина, по който се изопачава пушенето във филмите? — казва той. — Няма актьор, който да не преиграва. Непременно маха нещо от езика си и прави опит да говори, докато поема дима. Толкова е куцо!

Показва нагледно как става това и аз наистина виждам за какво говори. Едва след това отговаря на въпроса ми:

— Най-напред ще му сритам задника! Прас! — имитира десен прав, а след това вдига коляно да покаже как точно ще му види сметката. — А за дъщерите ти не знам. Може би ще ги заведе на пътешествие. Или ще им купя разни лъскави боклуци. С твоите пари можеш да им купиш всякакви боклуци. Алекс ми каза за пачките, които скоро ще получиш.

Гледам го и се питам дали пък не се е лепнал за нея заради парите.

— Искаш ли част от тях? — питам. — От пачките?

— Естествено — отвърща той.

— Ако още тази нощ ти дам пари, много пари, ще си тръгнеш ли?

— Не. Защо да си тръгвам?

— За да ми направиш услуга, Сид. Ще си тръгнеш ли, ако ти дам пари?

— О, разбирам — казва той. — Значи такава била работата. Искаш да се махна, а?

Косата отстрани на черепа му стърчи.

— Не, мисля, че не.

— Не знам как бих се оправил с дъщерите ти. Може би щях да ги разменя срещу синове.

— В такъв случай има опасност да попадна на някой като теб.

— Не съм толкова лош — уверява ме той. — Умен съм.

— Много си далеч от умните, приятелю.

— Грещиш, адвокате — клати глава той. — Наистина съм умен и мога да се грижа за себе си. Играя страхотно тенис и съм отличен наблюдател на живота. Освен това готвя добре и винаги имам трева.

— Значи родителите ти имат повод да се гордеят с теб.

— Възможно е — отвърща той и забива очи в коленете си.

Питам се дали не го обидих.

— Те знаят ли къде си?

— Кой, родителите ми?

— Да, Сид. Родителите ти.

— В момента майка ми е малко заета и със сигурност не иска да й се мотая из краката.

— С какво се занимава?

— Рецепционистка е в Пансиона за домашни любимци.

— Знам го. И нашата котка ходи там. Значи сезонът е натоварен за тях?

— Не — клати глава Сид. — Заета е да си организира живота и да подреди нещата на баща ми, който умря преди няколко месеца.

Отначало решавам, че се майтапи. Нещо от сорта на тъпата шега с малоумния брат. Но после виждам, че е сериозен. Държи се така, както се държа аз, когато хората говорят за Джоуни — усмихва се и се прави, че изобщо не му пука. Исква да ме накара да се отпусна, но през цялото време търси начин да смени темата. Решавам, че е време да му помогна.

— Лека нощ, Сид — казвам. — Оставям те да почиваш. Ще се видим утре сутринта.

— Добре си побъбрихме, шефе — казва той и се отпуска на възглавницата. — До утре.

На другата сутрин излизам да потичам по плажа и се разминавам с него. Бяга право срещу мен, после ме подминава. Зарейл е поглед към океана. Аз съм по-нависоко и по-близо до вилите. Тук пясъкът е сух и се тича по-трудно. Правя обратен завой и хуквам след него, спускайки се по-надолу, към мокрия пясък. Обзема ме нервна възбуда от факта, че правим едно и също нещо по едно и също време. Оглеждам го, докато тичам след него. Гърбът, прасците, тила. На тениската му пише „СТАНФОРД ЛАКРОС“, което си е отвратително изхвърляне. Шортите му са от онези, които предпочитат сериозните бегачи — къси, от тънка материя, с дълбоки цепки отстрани. Представям се го като един от онези, които не се разделят с телефона си; вероятно виси отпред на кръста му. Тича доста бързо, копелето. Принуден съм да ускоря крачка. На плажа няма много хора: сърфисти, които проверяват вълнението, някакъв рибар, забил пръчка в пясъка, черно куче, което души из храстите. Денят се готви за нещо обещаващо, а може би дори велико — меката светлина става по-ярка и пясъкът заблестява. Мъглата се повдига някак драматично и свенливо и открива яркосиньото море и синьо-зелените отвесни скали.

Забавям темпо, защото не искам да бъда прекалено близо до него. Усещам невероятен прилив на сили. Давам си сметка, че причина за това е гневът, който се надига в гърдите ми. Правя опит да се фокусирам и да си напомня защо съм тук. Аз обичам Джоуни, а тя обича мъжа, който тича пред мен. Задачата ми е да го отведе при нея. Има право да й каже сбогом, защото й е дал нещо, което аз не успях. Приличам на котка, която влачи мишката към стъпалата на къщата.

Една висока вълна се стоварва на пясъка и той спринтира встрани, за да я избегне. Аз не променям посоката и глезените ми потъват в студената вода. Той забавя темпото малко преди да достигне пристана. Поглежда часовника си и поема нагоре по склона. Спирам на място, без да го изпускам от погледа си. Крачи бавно, за да успокои дишането си. Диагонално на пристана. Питам се дали е оставил колата си на паркинга. После си задавам друг въпрос: готов ли съм? Мога ли

да го направя още сега? В следващия момент той се завърта и тръгва към мен. Бързо се обръщам с лице към водата и започвам да се разкършвам наляво-надясно, за да не го изпускам от очи. Виждам, че се насочва към една от малките сини вили, които са собственост на братовчед ми Хю. Не знаех, че Хю продължава да ги дава под наем, и се питам дали двамата се познават. Брайън бутва портичката и се насочва към стъпалата. Няма да е кой знае каква изненада, ако познава някой от роднините ми, защото тук те са буквално на всяка крачка. Като хлебарки са. Бих могъл да се свържа с Хю и да го попитам откъде познава Брайън. Това може би е по-разумният ход, преди да се изправя очи в очи с него. Но нищо не ми пречи да прескоча този вариант. Защо ми е допълнителна информация, по дяволите? Той е тук, открих го. Сега просто трябва да отида при него.

Поглеждам към хотела, кацнал на високата скала. Изведнъж ми се приисква момичетата да са с мен и си давам сметка, че ме е страх. Слънцето напича гърба ми. Искане ми се въздухът да бе запазил доскорошното си състояние: да е хладен, а не топъл, да е въздух с дъх на обещания, както се пее в песента. Край на колебанията. Тръгвам към вилата и краката ми затъват в мекия пясък. Наближавайки, виждам нещо, което ме стряска. Брайън изчезва вътре, после отново излиза и сяда на някакъв шезлонг с чаша вода в ръка. След него се появяват две деца — едното на единайсет-дванайсет, а другото може би на осем. Жената излиза последна през мрежестата врата. Красива, облечена в бял бански костюм, с бяла капела на главата. Елегантна. Сияйна. Зашеметяваща. Съпругата на Брайън Спийър.

Поемам обратно по пясъка и сядам на брега. Чакам да видя дали семейството на Брайън ще се появи на плажа. Сигурен съм, че ще стане точно така. Нали затова са тук. Планът ми е на път да блокира. Не виждам как мога да го осъществя, след като видях съпругата и децата му. Това става трудно не само от логистична гледна точка. Започвам да се съмнявам в цялата им връзка, макар да знам, че е съществувала.

Виждам децата и Сид, които се спускат по скалите към плажа. Пътека няма. Вероятно като предпазна мярка срещу проникване на външни хора на частния плаж на хотела. Но скалите са достатъчно стръмни, за да обезкуражат и гостите на хотела да идват тук.

След известно време тримата стъпват на пясъка, оглеждат се и ме забелязват. Скоти изтичва при мен и разстила хавлията си.

— Алекс пак поръча румсървис — докладва заговорнически тя.

— Добре — отвърщам аз.

Скоти никога не знае откъде ще излезе заек и затова пробва. Според мен това е добра тактика. Обривите ѝ вече минават — завехнали и изсветлели са като стари белези. *Какво става с теб*, искам да я попитам аз. *Как да ти помогна?* Представям си я как позираше пред огледалото, как притискаше гърдите си с длани. Досега не бях обръщал внимание, но гърдите на Скоти наистина са започнали да растат.

Тя ляга по корем и ме поглежда.

— Вкъщи имаш кабелна телевизия в стаята си, нали? — питам.

— Да.

— Какви филми гледаш?

— „Семейство Сопрано“, „Стъпка по стъпка“... — започва да изброява тя, после млъква и пита: — Само за кабелната или въобще?

— Мисля, че не бива да гледаш всякакви филми.

— По-добре да умра! — отсича тя.

Алекс бавно се насочва към нас. Сид се влачи след нея и пуши. Забелязвам как мъжете я оглеждат и отместват очи едва когато

разбират, че се е насочила към мен.

— Нещо ново? — пита тя.

— Да, бе! — пляска се по челото Скоти. — Откри ли приятеля на мама?

Обмислям отговора си. Ако разберат, че съм го открил, ще очакват някакви действия от моя страна.

— Не. Нямах късмет.

Сид ми кимва и аз му отвърщам. Представете ми за това момче са претърпели коренна промяна. Потаен, но не мекушав. Силен характер, като се има предвид какво му се е случило. Или пък просто здраво надрусан.

— Добре ли закусихте? — питам.

— Аха — отвърща Сид.

— Нося ти нещо — казва Алекс и ми подхвърля кифличка със стафиди.

— О, благодаря ти. Много си мила.

Слънцето е още по-високо, гърбът ми е приятно затоплен. Свалил съм маратонките и заравям пръстите на краката си в хладния пясък. Сид и Алекс лягат по корем, а Скоти се обръща по гръб. Плажът бързо се пълни. Много хора вече са във водата. От двете ни страни изникват чадъри и шезлонги, хладилни чанти, кърпи и шапки.

— Взехте ли плажно мляко? — питам.

— Не — отвърща Скоти. — Имаме ли вода?

— Случайно да носиш? — поглежда ме Алекс.

— Не.

— А да си взел нещо за хапване?

— Ако огладнеем, ще отскочим до града — отвърщам.

Как майките се сецат да вземат всичко, което може да поискат децата им, чудя се аз.

Алекс се надига на лакът и гледа някъде зад мен. Обръщам се да проследя погледа ѝ и виждам жената в бяло. Тя ни поглежда, усмихва се и продължава пътя си. Двете момчета тичат към водата.

— Не влизайте навътре — провиква се тя.

Те се плъсват по корем, преодоляват една малка вълна и се поклащат като патета на повърхността. Жената спира на няколко крачки от брега. Позицията ѝ е идеална, защото е малко под нашата и мога да я оглеждам спокойно. Тя сваля чантата от рамото си, вади една

хавлия и я изпъва с рязко движение на ръцете. Хавлията се издува от вятъра и покорно каца на пясъка. Вързала е под мишниците си бледозелено прозрачно парео. Сяда върху хавлията, без да го сваля, бърка в чантата си и вади дебела книга с твърди корици.

Дъщерите ми не свалят очи от нея. Питам се дали я сравняват с майка си, или просто я гледат така, както се гледа нещо хубаво. Обръщам се да проверя дали мъжът ѝ ще се присъедини към нея, но виждам само някакъв човек, който бръмчи с моторна косачка, и две-три местни момчета, нарамили въдици.

Синовете ѝ плуват по корем, яхнали вълните. От време на време тя вдига поглед от книгата да ги погледне, като слага пръст на мястото, докъдето е стигнала.

— Защо не поплувате, деца? — подхвърлям аз.

— А ти ще дойдеш ли с нас? — пита Скоти.

Не ми се ще, но няма как да откажа, защото жената със сигурност ще ме чуе.

— Разбира се! — отвърщам по-ентусиазирано, отколкото е нужно. — Алекс?

Неочаквано за мен Алекс се надига. Никога не знам кога ще срещна съпротива. В мига, в който започвам да улавям последователността на настроенията им — шеговитост, близост, заядливост, готовност за бой, успокоение, — те сменят реда.

— Ще дойдеш ли с нас, Сид? — Усецам фалшиви нотки в гласа си, все едно му се подмазвам или му своднича. Смъртта на баща му ме е направила прекалено любезен.

— Хайде! — изправя се той и хуква към океана.

Прескача няколко вълни и се гмурка. За известно време стоя нащрек и чакам да се покаже на повърхността, после преставам с тия досадни родителски номера. Влизам в океана заедно с момичетата и бавно се потапям във водата.

— Хвани тази, Стивън! — вика по-голямото момче на братчето си. То се обръща точно когато вълната надвисва над главата му. — Сега!

Всички се гмуркаме. Аз изскачам на повърхността и се оглеждам. Малкият е хванал вълната, която го изтласква почти до брега.

— Супееер! — крещи той.

— Нали ти казах? — вика в отговор брат му, без дори да поглежда към Скоти.

Държи се делово, полуобърнат към прииждащите вълни. Прави няколко скока, но пропуска момента и ядосано удря водата. Пълен нервак.

Майка му ни наблюдава над слънчевите си очила. Алекс и Сид подминават шамандурата и се насочват към някакъв понтон, боядисан в зелено. Скоти неусетно застава на една линия с момчетата и е готова да хване следващата вълна.

— Пази се! — крещи ѝ голямото. — Хайде, Стивън, тази е твоя! Дай, дай, дай!

Стивън обаче не е готов. Диша тежко, а виковете му пречат да се ориентира. Поглежда Скоти и потегля напред, ритайки с всички сили. Но вълната минава под него и той се плъзга обратно.

— Ти му пречиш! — крещи голямото момче на Скоти. — Иди някъде другаде!

Скоти колебливо го поглежда, сякаш иска да разбере дали се шегува.

— Всички сме в океана, приятел — обаждам се аз. — Няма как да си го разделим.

— Не му бях на пътя — казва Скоти. — Той просто не плува достатъчно бързо.

Как ще отговориш на това, малко гаднярче? Поглеждам го втренчено и той навежда глава, може би защото е забелязал, че майка му влиза във водата. Смекчавам погледа си и му се усмихвам.

— Ето, някой ти идва на помощ.

Майката леко ми кимва. Банският ѝ не е дълбоко изрязан, а със скромна кройка, а широкополата шапка е останала на главата ѝ. Тя скрива лицето ѝ и аз виждам само тялото, което се хвърля във водата и се плъзга по посока на момчетата. Бронзовата коса се разстила след нея като пелерина. Скоти е очарована. Джоуни щеше да скочи във водата с възможно най-оскъдния бански и положително щеше да се държи като по-голямото момче, да крещи „давай, давай“ и да прави състезание от всичко.

Мисис Спийър започва да плува по гръб. Ръцете ѝ се въртят като перки на вятърна мелница, от пръстите ѝ шурти вода, краката ѝ разпенват леко повърхността. Фактът, че шапката продължава да стои

на главата ѝ, ми се струва глупав, но едновременно с това и очарователен.

— Хвани тази, мамо! — вика по-малкото момче.

Тя се обръща към неособено високата вълна и преминава на бруст.

— По-бързо! — крещи момчето.

Скоти се кани да яхне вълната, но очите ѝ не се отделят от жената, която се стреми към същото. Вълната постепенно набира височина. Хваща ме страх. Не за Скоти, която е много добра в тази игра, а за жената. Изглежда адски крехка, като някаква рядка вещ на най-горната полица, оборудвана с насочено осветление. Сега плува доста по-енергично. В един момент се обръща, на лицето ѝ грее усмивка. После поглежда нагоре и изчезва в пенестия гребен на вълната.

Аз яхвам следващата с намерението да проверя какво се е случило. Скоти и жената вече са на брега. Дъщеря ми е на крака, но положението на мисис Спиър изглежда по-сериозно. Лежи на хълбок в пясъка, дългата коса е омотана около главата ѝ. Едната презрамка се е смъкнала, също като долницето на банския.

Излизам на брега и хуквам натам, но после изведнъж се сещам, че има жени, които не обичат да приемат помощ от мъжете. Като моята. Преструвам се, че съм загрижен за Скоти, после се обръщам към мисис Спиър и с усмивка подхвърлям:

— Добре ли сте?

Поредната вълна се стоварва върху нея и започва да я тегли обратно в морето. Личи, че е безпомощна и не знае как да се измъкне. Поглеждам към синовете ѝ, които се заливат в истеричен смях. После ѝ помагам да се изправи. Тя се подпира на раменете ми с две ръце, но бързо ги отдръпва. Това е най-странното и най-топлото докосване, което съм усещал от месеци, а може би от години. И все още го усещам: допира на ръцете ѝ. Имам чувството, че ще остане завинаги върху кожата ми, сякаш съм жигосан. Не защото е тя, а защото е жената, която ме е докоснала по този начин.

— Господи, имам чувството, че съм преминала през автомивка — прави физиономия тя.

Аз се размивам, или по-скоро правя опити. Обикновено не се смея на такива неща.

— А ти как си, миличка? — обръща се към Скоти тя. — Как успя да се справиш?

— Аз съм момче — обявява дъщеря ми. — Погледни ме внимателно. — Банските ѝ са пълни с пясък и отпред се е образувала внушителна подутина. Тя многозначително я почесва и добавя: — А сега мисля да ходя на работа...

Явно ме пародира, което ще остави невярно и унизително впечатление от мен у мисис Спиър.

— Скоти! Веднага се почисти!

— Сигурно е много весело да имаш момичета — казва тя и се обръща към океана.

Трябват ми няколко секунди да разбера, че гледа Алекс, която се пече на слънце върху понтона. В следващия миг виждам как Сид се навежда над нея и я целува по устните. Тя вдига ръка и я увива около шията му. За момент забравям, че това там е моята дъщеря, и си мисля колко отдавна не съм бил целуван по този начин.

— А може би не е чак толкова весело — добавя мисис Спиър.

— Напротив, прекрасно е — уверявам я аз, макар да изпитвам чувството, че току-що съм се сдобил с тях и още не знам какво ме чака. После махам с ръка към понтона и небрежно добавям: — Двамата са заедно от години. Не разбирам дали са гаджета, или това просто е част от поведението на днешните младежи.

Мисис Спиър ми хвърля любопитен поглед и сякаш иска да каже нещо. Но не го прави.

— А момчетата? — питам аз и посочвам двете кретенчета във водата. — Сигурно ви ангажират цялото време.

— О, справям се. Възрастта им е такава. Общо взето, ми доставят огромна радост.

Насочва поглед към децата си. Изражението ѝ не може да убеди, че изобщо изпитва някаква радост. Питам се колко родители водят подобни тъпи разговори помежду си. И каква част от истината крият. *Хиперактивността им е толкова непоносима, че понякога ми идва да ги инжектирам с конска доза успокоителни. Постоянно твърдят, че ги наблюдавам, но истината е, че изобщо не ми пука. Толкова ли е трудно да скочиш от дъската за гмуркане?*

Дъщерите ми са непоносими, искам да ѝ призная аз. *Едната говори мръсотии на отражението си в огледалото. И вие ли сте го*

правили на нейните години?

— И вашите момичета са прекрасни — казва тя. — На колко години са?

— На десет и на осемнайсет. А вашите?

— На десет и на дванайсет.

— Чудесно — кимвам аз.

— Малката е голям сладур — добавя тя. — Много е забавна.

— О, да. Скоти е истински динамит.

Известно време мълчим и гледаме как вълните блъскат Скоти, която седи на пясъка.

— В момента и двете са малко тъжни, защото майка им е в болница — казвам аз. Осъзнавам колко неудобно ще се почувства мисис Спиър, изчаквам сепнатото ѝ: „О, не!“, и добавям: — Просто са малко притеснени.

— Естествено — кимва тя. — Трябва да им е много трудно. Какво се е случило, ако не възразявате да попитам?

— Инцидент с лодка — отвърщам аз и изчаквам да видя дали ще ѝ светне някаква лампичка.

— Съжалявам — казва тя. — От онези с платната или от онези с моторите?

Засмивам се и виждам как отстрани на шията ѝ се появява червено петно.

— От онези с моторите — отвърщам.

— Извинявайте, но не разбирам абсолютно нищо от...

— Не, не, засмях се просто ей така, защото беше казано симпатично. Чаровна сте.

Тя докосва гърдите си с длан, а аз си мисля, че това е максималното, до което мога да стигна в мислите си за изневяра на Джоуни. Като отмъщение, разбира се. Защо не сподели с мен, че е влюбена в друг, по дяволите? Нима наистина е изчаквала да си продам земите, за да подаде молба за развод? Надявам се, че не е била толкова хладнокръвна. И съм благодарен, че никога няма да разбере. Мълчанието ѝ ми позволява да я превръщам в такава, каквато си пожелаля.

Мисис Спиър гледа океана. Аз също.

— Вчера видяхме Джон Кюсак и Нийв Кембъл — казва тя. — Караха сърф.

— О, така ли? А кои са те?

— Актьори — отвърща тя. — Холивудски звезди.

— Аха. Е, тук идват много такива. В кои филми са се снимали?

— Не съм сигурна. Всъщност не се сещам за нито един.

— Интересно — казвам аз.

— По-скоро глупаво. Имам предвид разговорите за звезди.

— Напротив, очарователно е.

Поглеждам я насърчително. Тя гризе палеца си и гледа надолу. После вдига глава и се усмихва.

— Мисля, че това изобщо не ви засяга.

— Права сте — смея се аз. — Не, всъщност грешите. Засяга ме, дори много. Не мога да понасям звездите. Ужасен съм от парите, които им плащаме, ненавиждам онези циркове с наградите, церемониите... Толкова са нелепи!

— Знам, знам. Но въпреки това са ми любопитни.

— Надявам се, че не купувате списанията за тях.

— Напротив, купувам ги.

— О, не! — стена аз и се хващам за главата.

В този момент зървам Скоти, която тича към нас, и осъзнавам, че сякаш съм забравил коя е тази жена. Тя е съпруга на Брайън и не ми е приятелка. А моментът изобщо не е подходящ за смехове и закачки. Още по-малко пък за желание да се наслаждавам на живота.

— Намерих ти шапката! — вика Скоти и ѝ подава капелата. Шнурчето е мокро и прилича на някакво странно водорасло.

— Благодаря ти — казва мисис Спиър и посяга да я вземе.

Скоти я гледа свенливо, сякаш очаква награда.

— Искаш ли си кърпата? — пита тя и оглежда краката ѝ. — Малко си накокошинена.

Поглеждам краката на мисис Спиър. Кожата ѝ наистина е настръхнала.

— О, да — отвърща тя. — Май наистина ми трябва.

— Ей сега ще ти я донеса — казва Скоти и хуква към чантата ѝ.

Поглеждам мисис Спиър извинително, но тя изглежда спокойна. Изкачва наклона на прибоя и сяда на топлия сух пясък. Аз я следвам, като забивам пръсти в пясъка, и отново поглеждам настръхналите ѝ крака.

Скоти се връща, увива кърпата около раменете на мисис Спиър и сяда до нея.

— И аз се бръсна — обявява тя.

Жената свежда очи към краката ѝ.

— Нима? — казва тя.

— Наложил се, защото водил морска битка. Нападнала ме португалски галери. Беше си като малка война.

Ядосвам се, защото това е фразата, която беше намислила да каже на майка си. Но вече върви напред и търси с кого да я замести. Трябва ѝ само един ден да се влюби в друг човек. Предполагам, че с децата е така. Не страдат за нас по начина, по който бихме искали да страдат.

— И се наложи да се бръснеш? — пита мисис Спиър.

— Да. За да махна отровата.

— В някоя вила ли сте отседнали? — подхвърлям небрежно аз.

— Да. Съпругът ми е тук по работа и решихме да я съчетаем с една малка ваканция. Той познава собственика и...

— Хю.

— Точно така.

Изглежда облекчена, че имаме общ познат.

— Той ми е братовчед — пояснявам.

— О, така ли? Тогава сигурно познавате и съпруга ми. Брайън Спиър...

Гледам право пред себе си. Алекс и Сид скачат от понтона, който се клати напред-назад. Големият син на Брайън е отнесен от течението малко по-навътре. Виждам, че не може да се справи. Има опасност да се удави. Бих могъл да ѝ разкажа всичко. Да я накарам да се почувства толкова зле, колкото се чувствам аз. Бихме могли да водим далеч по-съдържателен разговор, вместо да обсъждаме възрастта на децата си. Разговор за любовта и изневярата, за началото и края.

— Не познавам съпруга ви — отвърщам.

— О! Просто си помислих, че...

— Скоти, извикай му да плува по диагонал, за да се измъкне — нареждам аз.

Изненадващо покорна, Скоти става и тръгва към океана. Мисис Спиър слага ръка над очите си, после се изправя.

— Дали ще се справи?

— Ще се справи. Тук теченията са доста коварни, но Скоти ще му помогне.

Тя ме поглежда. На лицето ѝ е изписана тревога. Виждам я съвсем ясно. Иска да ѝ помогна. Жената на Брайън иска да спася сина ѝ. Не виждам лицето на момчето, но знам какво си мисли. То е притеснено, но едновременно с това не може да повярва, че е попаднало в реална опасност. Живо е и изпитва едно-единствено желание: *да се върне обратно, да стигне до брега.*

Спаси Брайън! Измъкни Брайън. Извади го на брега!

Не искам да се мокря, но казвам:

— Ще вляза да го извадя.

— Благодаря — казва съпругата на Брайън. — Много мило от ваша страна.

Водя децата на вечеря в „При Тики“. Вътре цари полумрак. По стените висят плетени рогозки. Това заведение винаги изглежда така, сякаш е затворено. На вратата липсва табелка с работното време. Барът и масите са облицовани с кокосово лико, между което се виждат натрошени парченца от черупка. Обслужването е бавно, а персоналът се държи така, сякаш някой ги кара насила да работят. Храната е мазна, приготвена зле. Няма значение как ще поръчаш рибата си — варена, печена или задушена, — защото винаги я получаваш еднакво раздробена. Но въпреки това „При Тики“ е моят любим ресторант на Кауаи. Баща ми редовно ме водеше тук. След вечеря имаше навик да сядат на бара, а аз оставах на масата, рисувах по хартиената покривка и слушах мелодии, изпълнени на укулеле. Сега няма хартиени покривки, масите са голи. Децата на бащите, които седят на бара, дълбаят дървото с ножовете за пържоли.

Свирачите на укулеле и днес продължават с изявите си тук. Оркестърът се състои от възрастни хавайци, които в почивката между джем сесиите пушат цигари и дъвчат варени фъстъци. Доволен съм, че мога да покажа на децата си една автентична кръчма, но истинската причина за посещението ни е друга: Хю, който неизменно се отбива за един-два коктейла преди вечеря. Искам да го разпитам за последните наематели. Виждам го на бара и казвам на момичетата и Сид да се настаняват. Сид изтегля един стол за Скоти, тя сядат и се обръща да го погледне, докато той я побутва към масата.

— Къде отиваш? — пита Алекс.

— Да поздравя братовчед ми.

Тя се извъръща към бара и възкликва:

— Братовчедът Хю! Много е готин.

Взирам се в лицето ѝ да открия следи от ирония.

— Шегуваш ли се?

— Не — казва тя. — Харесвам братовчеда Хю.

— Защо?

Алекс присвива очи, гледайки към него.

— Защото е смешен старец.

Отново се извързвам към бара. Бялата коса на Хю е разрошена и стърчи във всички посоки. Горната част на тялото му е внушителна, но краката му са тънки. Познавам го цял живот. Винаги съм имал чувството, че е малко уплашен от едрата си фигура и острия си ум. Но когато някои хора достигнат определена възраст, уплашената им физиономия започва да изглежда „готина“ и „яка“. От това заключение не ми става особено приятно.

— Добре — казвам. — Поръчайте ми нещо, без значение какво. Бъдете любезни с келнерката и говорете хавайски английски.

Те ме поглеждат с разбиране. Сид изпъва рамене и разтваря менюто с вид на собственик.

Отивам на бара, сядам на едно свободно столче и казвам:

— Здравсти, братовчеде.

— Ееей! — възкликва той, надига се, а след това рухва обратно на стола.

Опитвам се да срещна очите на бармана, но той не помръдва и нарочно гледа в обратната посока. Хю го вика по име с дрезгав тютюнджийски глас и ми поръчва „един класически“. Това ми звучи добре. Тупа ме по гърба, а барманът кимва почтително. Хю се завърта назад да види с кого съм.

— Това не са ли...

— Да, Скоти и Алекс.

— Пораснали са — констатира братовчедът и пак се обръща с лице към бара.

Понякога харесвам това, че всъщност на никой не му пука за никого. Не искам Хю да поздравява момичетата, нито да ги разпитва за каквото и да било. Най-вече не искам да си спомни, че жена ми е в кома. Благодарен съм му, че не се случва нищо подобно.

— Разбрах, че имаш наематели — подхвърлям.

— Какво?

— Някакви хора са наели къщата ти на плажа.

— А, да. Едно много печено копеле. Роднина на сестрата на Лу. Не, чакай... Не на сестрата на Лу, а на зет му. Той е братовчед на жената на тоя човек.

— Аха — отвръщам аз, но връзката им не ми се изяснява много.

— Чакай, чакай. За коя къща говориш?

Хю е пиян. Челото му е покрито с едри капки пот. Същите, които помня от детството си. Появяват се, когато се напие — служат му като маска на сериозност, с която да прикрие тоталната каша в главата си. В момента е с такава маска.

— Онази на плажа или онази по-навътре?

— Вилата на плажа. Семейство с две момчета.

— Аха, ясно. Печеното копеле. — Хю се люшка към мен и говори на брадичката ми: — Имам бизнес с един тип, а тоя във вилата е негов приятел...

— Добре си направил, че си ги приютил — уверявам го аз.

Хю вдига рамене, после изведнъж сграбчва стола си с две ръце. Вероятно си е помислил, че пада.

— Що за човек е той? — питам.

— Кой?

— Няма значение — махам с ръка аз.

— Ханахоу! Браво! — крещи Хю.

Музикантите току-що са завършили една мелодия, но веднага подегат друга, по-бърза. Обръщам се. Те са възрастни хора, които държат малките дървени инструменти пред гърдите си и дърпат струните като обезумели. Един от тях се изправя и полита напред, сякаш пръстите му се нуждаят от допълнителната тежест на тялото. Ръцете им са мургави и жилести. Поглеждам към децата си. Скоти смуче със сламка някакъв бял плодов сок.

Барманът ме гледа в очите, готов да изпълни всяко мое желание. Сякаш е решил да компенсира първоначалната си грубост. Аз му кимвам и той се обръща към вратата, на която се появяват нови клиенти. Мъжът носи риза алоха, а около шията на жената има гирлянда от лилави орхидеи — от онези, с които хотелите приветстват своите гости. Сид изхвърли своята от балкона и Скоти моментално го копира. Гирляндата на Алекс се превърна в ситни цветни късчета, докато тя гледаше някакъв филм, а моята остана върху абажура на настолната лампа. Новодошлите се колебаят, обзети от очевидното желание да се измъкнат обратно. Не го правят, защото мислят, че ще бъде грубо. Стоят близо до вратата и чакат да бъдат настанени. Това, разбира се, не се случва и в крайна сметка мъжът пристъпя към най-близката маса. Жената го вика да се върне обратно, после се озърта и

тръгва след него. Барманът гледа в противоположна посока и почуква с юмрук върху дланта си в такт с музиката.

— Как изглежда тоя, дето ти е наел вилата? — питам аз и отпивам яка глътка от чашата си.

— Късметлия — ломоти Хю. — Копелето е голям късметлия, защото сестра му е женена за онзи...

— Кой онзи?

Диалогът е невъзможен. Хю е идеален обект за разпит с мъчения. Няма да си признае нищо, защото не може.

— Оня, с когото правя бизнес.

— Кой, по дяволите, е той?

— Дон Холицър.

— Дон Холицър? За бога, Хю! Забрави ли, че и аз имам нещо като бизнес с него?

— Точно това казвам.

В душата ми нахлува паника. Имам чувството, че някой ми прави гадни номера.

— Точно това казвам — повтаря Хю. — Зет е на оня във вилата.

— Ясно — предавам се аз.

Няма смисъл да се боря. Опитвам се да направя няколко дълбоки вдишвания, но без да ми личи. В главата ми се върти една-единствена мисъл: *Дон е зет на Брайън. Дон е зет на Брайън.*

— Интересно — подхвърлям. — Струва ми се, че не е извадил късмет със зет като Дон.

Имам чувството, че съм достигнал до някакво прозрение, въпреки че не съм наясно какво точно. Не виждам какво общо има тук късметът, нито как тази роднинска връзка може да облагодетелства Брайън или Джоуни. Не забогатяваш от това, че съпругът на сестра ти е богат. Може би получаваш някакви дребни облаги, но нима настоятелността на Джоуни може да се обясни единствено с тях? Виждам само негативната страна на роднинството: децата на Брайън си играят с децата на Дон и непрекъснато се сравняват с тях. *Защо нямаме робот с ексбокс и айпод? Защо нямаме каменни водопади около басейна? Защо нямаме нови коли, частни учители, детски консултанти?* Звучи ужасно. Нима към това се е стремяла Джоуни? Да даде нови възможности за бизнес на зетя на любовника си? Нима дотолкова е зачеркнала собственото си семейство, че да се чуди как да

угоди на бъдещите си роднини? Отново поглеждам към децата си. Тревожно, сякаш очаквам някой да ги отвлече. Чинията с вечерята ме чака на масата и това почти ме просълзява. Те са я поръчали за мен. Те не са ме забравили.

— Той има фирма за недвижими имоти — обявява Хю.

Не отговарям, а той ме гледа така, сякаш съм извършил нещо лошо.

— Страхотно — викам. — Надявам се, че бизнесът му процъфтява.

— И това ще стане — отвръща Хю, вдига чашата си и започва да изследва течността в нея. Нямам идея защо го прави. После разклаща чашата и отпива. Ледът подскача и мокри лицето му. Той се бърше с ръкав. — Ако продадем на Дон, както се очаква... понеже това искаме, нали така, той ще облагороди земята и ще започне да продава...

— Знам това.

Хайде, изплюй камъчето, да те вземат мътните!

Хю размахва ръце, сякаш за да обхване всички сделки.

— И шурейт му ще поеме продажбите и отдаването под наем.

Представата за всичко това се настанява в съзнанието ми като някаква странна субстанция. Разбрах. Най-после разбрах. На практика Брайън ще се окаже агент, разполагащ с повече от триста хиляди акра земя за търговски и строителни цели. Това всъщност е моята земя и аз съм негов клиент. Джоуни не би се развела с мен заради някакъв си мижав агент с най-обикновена къща, но би го направила заради един сериозен бизнес партньор на Дон Холицър, потенциалния най-голям земевладелец на Хавайските острови. Тя би ме сменила с човек, когото ще може да моделира.

Хю издава странен звук. Прилича на свистенето в анимационните филми, когато някой от героите пада отвисоко.

Оркестърът подхваща някаква бавна мелодия на своите укулелета, която звучи като химн. Като ода на моята загуба. Точно в този момент ми е малко трудно да изпитвам обич към съпругата си. Ако беше здрава и бях открил това, щях да ѝ пожелаю сегашната ѝ съдба. Поне за момент. Но сега вече знам, че мога да съсипя Брайън. Просто като избира някой друг от кандидатите.

— Има и други участници в търга — подхвърлям. — Не е сигурно, че точно той ще го спечели.

Все още съм в състояние да спечеля, Джоуни. Представям си я на болничното легло. Гърбът ѝ се е разранил от обездвижването, гримът се е набил дълбоко в порите на лицето ѝ, защото няма кой да я измие. Никой не може да се грижи за нея, защото тя е отказала. Не, не мога да спечеля. Никой не може да спечели. Включително и Брайън, защото не може да я има.

Довършвам питието си. То е разпалило огъня на гнева в гърдите ми, който бързо обхваща цялото ми тяло.

— Ще спечели — ломоти Хю. — Всички искаме Дон, включително и ти.

Чашата му изтропва на плота, на лицето му плува усмивка. В стоманеносивите му очи се четат решителност. Прави ми впечатление, че те не са остарели заедно с него. Не са готини, защото са млади и умни. Усещам, че се опитва да ми внушава какво да правя. Предупреждава ме, че ако не изпълня това, което иска от мен, отношенията ми с роднините ще пострадат. Мисля си за Рейсър, който проваля брака си, за да угоди на родителите си. Чувствам се като в капан.

— Ще се видим утре — казвам аз. Утре е денят на срещата с братовчедите. Денят, в който трябва да угаждам на хора, които почти не познавам, но с които, необяснимо защо, съм свързан здраво и завинаги.

— Другия път остани по-дълго — казва Хю. Това е обичайното му сбогуване.

Той се смъква от столчето, кимва на бармана и маха за сбогом на ресторанта, но гледа в краката си — сякаш стъпва по опасен терен.

— Хана хоу! — изревава към музикантите той, после нахлупва каубойската си шапка и излиза.

Аз се връщам на масата при храната, която ме чака.

— Гадна е — обявява Сид.

— Абсолютно — добавя Скоти, за миг измъкнала сламката от устата си.

Не гледам децата си, защото имам чувството, че ще се разплача. Извръщам глава към старците и се питам дали ще остарея като тях, или ще умра млад. После опитвам храната, но се оказва, че не мога да я преглътна. Нещо много тъжно се е настанило в тялото ми. Толкова тъжно, че ме стиска за гърлото.

Скоти блъска чинията си.

— Поръчах си махи-махи, но това тук е просто пържен хляб — казва тя. — Забравили са рибата.

— Случва се — мърморя аз.

— Моето беше окей — казва Сид. — Обичам всичко, което е пържено: сирене, зеленчуци, плодове.

Чинията на Алекс е празна. Отпусната в стола, тя гледа музикантите с умиление. Бас държа, че в момента не мисли за нищо, и се радвам за нея.

Прозвучава финалният акорд. Оглушително силен. Мургавите ръце вдигат инструментите високо нагоре. Част от музикантите скачат от местата си и се понасят напред, сякаш са се устремили към невидим финал. Момичетата и Сид ръкопляскат, а Скоти тропа с крака по пода. Аз навеждам глава и започвам да се храня, опитвайки се да потисна емоциите, които заплашват да изскочат на показ. После хвърлям поглед към двойката туристи. Не виждам ръката на мъжа, защото ликото на масата ми пречи. Но съм сигурен, че лежи върху бедрото на жената. Тя е свалила гирляндата си, която виси на облегалката на съседния стол. На масата им има бутилки бира и купички с лед, от шито стърчат книжни чадърчета. Едно от тях е затъкнато в косата ѝ. Той ѝ поднася с лъжичката си от своя десерт — пържен банан със сладолед, — но тя грабва вилицата и си взема сама.

Аплодисментите на масата ни постепенно стихват. В погледа, който ми отправя Алекс, се чете вина. Тя знае, че демонстрацията на радост не е типична за нея или че по-скоро е неуместна. Моментът не е подходящ да бъдем щастливи. Според мен всички сме наясно, че трябва да си ходим у дома, но не ни се иска. Музикантите прибират инструментите си.

— Още е рано, а пък имам чувството, че минава десет — оплаква се Алекс.

— Защото цял ден бяхме на слънце — обяснява Скоти и ме поглежда за потвърждение. Аз кимвам.

Мисля си за момчето на Брайън, което извадих от водата. Научих го на нещо, на което би трябвало да го научи баща му — когато попадне в мъртво вълнение, да плува диагонално към брега, а не право към него. Наложил се да го кача на гърба си.

— Не си ли го правил с баща си? — попитах го аз.

— Не знам — отвърна той, дишайки тежко във врата ми.

— Кажи на майка ти, че съжалявам. Най-добре довечера, когато си легнеш.

— За какво?

Не отговорих. Нямах как да му обясня. Тя стоеше на брега и чакаше да го изкарам от водата. Вълните заливаха краката ѝ. Когато наближихме, аз му казах да слезе от гърба ми и да плува към нея. Той избягваше да ме гледа в очите. Майка му се втурна към него с разтворени за прегръдка ръце, но той се измъкна и седна на пясъка. Мисис Спиър ми благодари и поведе децата си към вилата. Седнах до Скоти да си почина. Тя беше изрисувала едно голямо сърце, под което пишеше ОБИЧАМ... Една вълна се стовари на брега и изтри посланието.

— Кого обичаш? — питам я сега. — Имам предвид онова, което беше написала на пясъка.

— Никого — отвръща тя.

Алекс издава свистящ звук, с който имитира пикаене.

— Момчето жираф — казва тя.

— Млъквай!

Всички избухваме в смях. Скоти гледа триумфално — вероятно е горда от номера си, с който е успяла да привлече вниманието му, или пък горда, че изпитва любов към някого. Защото любовта те кара да се чувстваш над другите. Поне докато откриеш, че е несподелена.

— Няма значение кой е — казва Скоти и изписва нещо с пръсти върху покривката. Вероятно нечие име. Истинската ѝ любов.

— Аз обичам... вас — изтърсвам аз и момичетата ме поглеждат озадачено, питайки се към кого е насочено признанието ми.

Досега не са чували такива думи от мен, изречени сериозно. Повечето от музикантите вече са напуснали ресторанта, но неколцина все още са тук и започват да свирят. Всички изпитваме облекчение. Моето изненадващо обяснение в любов вече може да се разсее.

— За един баща, който обича децата си — вдига чаша Сид.

Алекс ме поглежда, после извърща очи към Сид. Дали знае, че баща му е починал? — питам се аз. Тя го докосва по ръката. Не тази, с която държи чашата. Вдигам своята, отпивам голяма глътка и я оставям на масата. Двойката туристи стават да си вървят. Жената взема чантичката си и цветната гирлянда. Мъжът отброява няколко банкноти,

прибавя ги към сметката и се оглежда. Никой не му обръща внимание и той оставя парите на масата. Жената поглежда към нас и аз ѝ махам за сбогом. Тя помахва в отговор и се запътва към вратата. Мъжът поглежда към масата, прибира една-две банкноти и тръгва след нея.

Обръщам се към музикантите. Двама от тях свирят на китари. Третият дърпа струните на укулелето и пее „Здравей, любов“ на Габи Пахинуи, имитирайки гърления му глас. Другите му акомпанират в типичния хавайски стил, известен като „отпуснати струни“. Мелодията се лее волно и прониква в кръвта ми като алкохол. Вече не съм като изопнатата струна. Искане ми се да остана тук завинаги, но няма как. Трябва да свърша една работа.

Казах на момчето да предаде на майка си, че съжалявам. Ако сега беше тук и ме беше попитало за какво, щях да отговоря: „За това, което предстои да направя“.

Вървим по крайбрежния път. Алекс беше споменала, че е рано, но въпреки това съм изненадан от меката светлина. Кървавочервеното слънце бавно потъва в океана. Скоти е пред нас и бере цветя от градинките. Всички са сигурни, че се прибираме в хотела. Всички са убедени, че сме претърпели провал.

— Внимавай да не къса плодове от дърветата на хората — обръщам се към Сид аз. — Поразходете се и ни чакайте малко по-нататък.

Очите му се местят от мен към Алекс и обратно. Сякаш ни подозира в заговор.

— Добре — казва той, догонва Скоти и роши косата й.

Тя го блъска по рамото и хвърля букета си във въздуха.

Сид разперва ръце и се опитва да улови колкото се може повече цветя. Алекс го гледа. Развеселеното изражение на лицето й я прави много по-възрастна.

— Онази жена с двете момчета на плажа... — казвам. — Беше жена му.

— Шегуваш ли се? — Тя спира на място и се обръща към мен. — Онази готината, с голямата шапка?

— Да.

— Как разбра, че е жена му?

— Сутринта ги видях да излизат от вилата. Тя и Брайън, а след това и децата — казвам и продължавам напред.

— Защо си замълча?

Не отговарям.

— Не мога да повярвам, че е семеен. Какво ще правиш сега?

Зад нас бучи кола и ние се отместваме. Аз към едната страна на пътя, Алекс — към другата. Колата отминава и тя се насочва обратно към мен.

— Ще му кажа — отвърщам на въпроса аз.

— Кога?

— Още сега. Затова сме тук. Ще му кажа, разбираш ли?

— Ами тя?

Мисля си за шапката ѝ, унищожена от водата. Мисля си за студените ѝ крака.

— Просто ще отидеш и ще почукаш на вратата, така ли? — взира се в мен Алекс.

— Да. Точно това мисля да направя.

Тя зяпва, очите ѝ блестят от възбуда.

— Не ме гледай така — казвам. — Няма нищо забавно. Нито пък смешно.

— Не съм казала, че е смешно.

— Виждам го по очите ти.

Тя още не знае за последния развой на събитията. Не знае, че този тип се е готвил да наследи много повече от жена ми. Да наследи миналото ни.

— Ако иска, може да хване обратния самолет заедно с нас и да се сбогува с нея — уточнявам аз. — Ти готова ли си за подобно нещо?

— Не — отвърща Алекс и поглежда към сестра си, която продължава да се закача със Сид.

Размахва букет бугенвиллии под носа му и го дърпа в момента, в който той посяга да го вземе. Залива се от смях.

— А ти готов ли си? — пита Алекс.

— Не съвсем — признавам аз.

Никога няма да съм готов. Но в подобна ситуация човек винаги се стреми да стигне докрай. Не можеш да отлетиш в определена посока и да си останеш във въздуха. Аз искам да стигна до края на това нещо, но се чувствам ужасно. Защото истинският край е нейната смърт.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Аз?

— Да, Алекс. Ти.

— Докато разговаряш с него?

— Не. Можеш да правиш компания на жена му през това време.

— Ами онова дете с цветята? — пита тя и маха с ръка към Скоти, която закичва нещо ярко зад ухото на Сид.

— Можем да вземем и нея. Ще я държиш под око вместо мен. Вие тримата можете да разсейвате останалите. Аз ще говоря с него. Просто ще му кажа какво се случва. И ще сложа точка.

— Сега, в момента?

— Да — отвърщам. — И ти го знаеш.

Скоти и Сид изчезват по една от пътеките, които водят към плажа. Забелязвам, че Алекс забавя крачка, и се питам дали няма да направя гаф. Не би трябвало да я замесвам. Не би трябвало да завися от други хора в този живот.

— Какво е станало с бащата на Сид? — питам.

— За какво говориш? — изненадано ме поглежда тя.

— Разбрах, че е починал.

— О — казва тя. — Да...

Питам се дали това е причината, поради която го харесва. Защото е останал без баща.

— Автомобилна катастрофа — пояснява тя. — Бил е пиян, другият шофьор също. И двамата са били пияни. Но другият е оцелял. Съвсем младо момче.

Искам да я попитам дали Сид е добре. Дали това е причината да бъде с нас, дали тя съчувства на трагедията му, или просто се опитва да разбере какво значи да умре някой от родителите ти. Всъщност съм убеден, че вече знам отговорите на тези въпроси.

— Това помага ли му? — питам. — Имам предвид, че е тук, с нас.

— Да — отвърща тя.

Чакам я да добави нещо, но тя мълчи. Поемаме по пътеката. Стигаме до края и Алекс събува обувките си. Пясъкът е сух и дълбок. Докосвам наболата си брада. Не съм се бръснал три-четири дни. Бас държа, че Брайън ще бъде изкъпан и спретнат, жена му и децата също. Някак не върви да изглеждам по-зле от него. Виждам Скоти и Сид далеч пред нас и се провиквам да спрат. Когато ги настигаме, им съобщавам, че отиваме при жената с шапката и децата ѝ.

— Искаш да кажеш при оня малоумник, който за малко не се удави? — пита Скоти.

В ъглите на устата ѝ белеят следи от плодовия сок, който си беше поръчала в ресторанта. Изглеждат като пяна по устните на болен от бяс.

— Да, при него.

Изведнъж си давам сметка, че е можело тези момчета да станат братя на дъщерите ми, и почти съжалявам, че няма как да се случи.

Щеше да е страхотно отмъщение да ги натреса на Брайън — и двете в комплект. Нямаше начин да не се побърка.

Алекс тръгва напред. Докосва ръката на Сид, който веднага тръгва след нея. Знам, че ще му разкаже всичко. Той се обръща да ме погледне, после слага длан върху главата на Алекс. Жест, който изглежда едновременно интимен и студен.

Хващам Скоти за ръката, за да не може да ги настигне.

— Тя покани ли те? — пита детето.

— Не. Просто ще се отбием да кажем здрасти. Съпругът ѝ е мой познат и искам да поговоря с него.

Алекс и Сид спират да ни изчакат.

— Добра работа — подхвърля Сид.

Отливът е започнал. Плажът е станал широк и наполовина мокър — до там, докъдето са стигали вълните. Виждат се групички туристи, които са наблюдавали залеза, но са останали и след него с чаши вино и бира в ръце.

Поглеждам Сид, може би за подкрепа, но той е вгълбен в себе си. Не искам да бъда около него, когато мълчи, защото си представям, че мисли за баща си. Част от мен е на път да се разбунтува. Мой ред е. Предстои да се справям с много неща, няма смисъл да се тревожа и за него. Не би трябвало да се занимавам нито с разговори за порно, нито с морски таралежи, нито с младежка любов, но въпреки това се налага да го правя.

Наближаваме пристана. Деца се спускат тичешком към прибоа, после се катерят обратно. Скоти се присъединява към тях. Питам се на каква възраст ще престане да го прави. Скъсяваме разстоянието още малко и аз виждам, че две от децата са момчетата на Брайън. Измествам поглед към сухата част от плажа и търся родителите им, които може би седят на столове и се наслаждават на хубавата вечер. Няма ги.

Луната е скрита зад черни облаци. Сребристото сияние по ръбовете на облаците напомня рентгенова снимка. Вълните атакуват пясъчния бряг с яростен грохот, който наподобява звън на счупени стъкла. Една топка се търкаля към мен, а след нея тича по-малкото момче на семейство Спиър.

— Горев ли са родителите ти? — питам го аз.

Изглежда изненадващо чисто за игра на пясъка. Спомням си калта под ноктите на Скоти, която съм забравил да изчистя.

— Да — отвръща хлапето.

— Порно ли гледат? — обажда се Сид, появил се иззад гърба ми. Момчето кимва. Прави го с прекалена сериозност и това ме кара да си мисля, че изобщо няма представа за какво го питат.

— Скоти! — крещя аз. — Искаш ли да останеш още малко тук?

— Аха! — вика тя.

— Да — поправям я аз.

Към нея настъпват четири момчета, извърнали глава към извисяваща се във въздуха топка. Понечвам да изкрещя да се пази, но тя хуква точно срещу момчетата и скача да хване топката, която пада неизвестно къде.

— Ще я наглеждаш ли, Сид? — питам аз.

Сид обръща глава към вилата. Цветето все още е затъкнато зад ухото му.

— Разбира се — казва той. — Няма да мръдна от тук.

Скоти се катери нагоре по брега, където са се скупчили няколко деца. По-големият брат им обяснява правилата на някаква игра.

— Чакай — вдига ръка той и спира Скоти. — На колко години си?

— На десет и половина — долита отговорът ѝ.

— Добре, можеш да се включиш — разрешава ѝ момчето, после предупреждава останалите: — Но никой друг!

Сид минава покрай тях и пали цигара. Всички го гледат като втрещени. Би трябвало да му кажа да я изгаси, но не ми пука.

По-големият брат продължава с наставленията си. Говори сериозно, сякаш ги изпраща на война.

— Дръжте се здраво — вика той. — Не отговарям за нищо.

— Хей, момченце — подвиквам аз, докато двамата с Алекс минаваме покрай тях. — Добре ли си? Днес за малко да се удавиш.

Очите му се извъртат в посока на групичката деца.

— Добре съм — казва той, после, още преди да успея да реагирам, добавя с приглушен глас: — Хайде, започваме!

Двамата с Алекс прекосяваме храстите и се насочваме към вилата.

Вървим бавно. Вилата изниква пред нас.

— Какво да му кажа? — питам и мигновено се разкайвам за въпроса.

Та нали аз съм този, който отговаря за всичко. Алекс трябва да си мисли, че знам какво да му кажа.

— Че мама скоро ще умре — отвърща тя с равен глас. — Намери начин да останете насаме. Сигурна съм, че няма да е трудно. Той ще иска да те отдалечи от жена си, щом разбере кой си.

— Съжалявам, че те намесвам и че позволих да научиш това за майка си. Егоистично е от моя страна.

— Но аз вече знаех всичко за нея — казва тя. — Не се притеснявай.

Тя не знае всичко. Не знае за кампанията на майка си в полза на Брайън, за съвместния живот, който са планирали. Не знае нищо за страховете на Джоуни и колко много я обичаше. Тя не знае всичко, нито пък аз.

Две глави се мяркат на прозореца на кухнята, после мисис Спиър се появява на вратата, понесла чиния с котлети.

Алекс ме сръчкава. Страхувам се да не я стресна. Странно е, че сме тук.

— Здравейте — извиквам.

Алекс ѝ помахва. Вратата се затръшва зад мисис Спиър и тя поглежда към моравата. Не съм сигурен, че ще се зарадва да ни види.

— Здравейте — казва тя. — Как сте? Надявах се отново да се срещнем. Така бързо си тръгнахме и... Но ето ви сега.

Стоим на стъпалата пред верандата.

— Аз съм пълен идиот — казвам. — Познавам съпруга ви, разбира се. Брайън. Спомних си за него. Връщяхме се към хотела след вечеря в „При Тики“ и видяхме вашите момчета на плажа. Решихме да се отбием за едно „здрости“.

— Заповядайте — кани ни мисис Спиър. — Всъщност тъкмо разказвах на съпруга ми за срещата ни, но осъзнах, че не се

запознахме. И то след всичко, което направихте. Аз съм Джули.

— Мат Кинг. А това е Алекс.

Качваме се по стъпалата. Джули е прекалено чаровно и игриво име за нея. Повтарям си го наум няколко пъти.

— Помислих си, че грешите, когато ми казахте, че не познавате Брайън. Бях сигурна, че сте се засичали. Той е толкова силно ангажиран с всичко това.

— Така е — казвам. — Силно ангажиран. Не знам какво си мислех тогава, но очевидно умът ми е бил другаде.

— По едно време изобщо не го виждахме вкъщи. Но нещата са на път да се изяснят, нали така? Ще хапнете ли с нас? — пита тя.

— Благодаря, току-що вечеряхме — казвам.

— А, да, споменахте.

Облягам се на парапета на верандата, а Алекс стои на ръба на най-горното стъпало и отпуска петите си надолу, а после се повдига на пръсти и отново отпуска пети.

— Упражнения ли правиш? — питам.

— Не — казва Алекс. — Извинявай.

Тя пресича верандата и сяда на един шезлонг. В едната си ръка Джули държи дървена шпатула, която поставя върху парапета. Чувам шума на океана и виковете на децата.

— Значи утре, нали? — пита Джули. — Ще се знае утре. — Тя свежда поглед. — Съжалявам. Не трябваше да го казвам. Има конфликт на интереси. Беше глупаво от моя страна.

— Няма нищо — казвам.

Тя се засмива, обляга се на парапета, поставя ръцете си върху бедрата и вдига пръсти, оглеждайки ноктите си. Облечена е с дънки и бяла тениска, а влажната ѝ коса е вдигната на кок.

— Утре ще приключи — казвам.

— Да — казва тя. — Слава богу.

Сякаш сме обгърнати от мъртвешко спокойствие. Вълните се разбиват на брега, след което се връщат обратно. Виждам децата и оранжевия отблясък от цигарата на Сид, но после и той изчезва.

— Искате ли нещо за пиене? — пита Джули.

— Да, с удоволствие — отвръщаме едновременно с Алекс.

Джули се отдръпва от парапета и шпатулата пада. Тя се вглежда в тъмната трева. Понечвам да отида да я потърся, но Джули ми прави

знак да остана и слиза по стъпалата. Чувам проскърцването на вратата и виждам силуета на Брайън зад мрежата. После той излиза и поглежда към дъщеря ми и към мен.

— Здравейте — казва и протяга ръка. — Аз съм Брайън.

Джули се изкачва по стъпалата; по белите ѝ маратонки са полепнали стръкчета влажна трева.

— Здравей, Брайън. — Разтърсвам енергично ръката му и когато я пускам, той леко разтрива китката си. — Виждали сме се и преди — казвам и поглеждам към Джули. — Мат Кинг. Съпругата ми е Джоуни; срещнахме се с вас на събрание на акционерите. Това е дъщеря ни Алекс.

Усмивката му се стопява. Той поглежда бегло Алекс, после я поглежда отново, тъй като може би е видял приликата с любовницата си.

— Мат е мъжът, за когото ти разказвах. Той спаси Кристофър.

Брайън ме гледа втренчено.

— Отивам да донеса нещо за пиене — казва Джули. — И да измия това. — Тя вдига металната шпатула. Виждам, че е малко ръждясала.

— Добре, отивай — казва Брайън и потупва Джули по гърба.

Отваря ѝ вратата. Със сигурност никога не го е правил, защото за нея жестът му е неочакван и ѝ отнема цяла минута, за да го осъзнае.

— Имате ли нужда от помощ? — пита Алекс.

Мрежестата врата се затваря.

— Не, не — провиква се отвътре тя.

Чакам я да се отдалечи достатъчно, за да не ни чува, и казвам:

— Тя умира. Реших да ти дам възможност да се сбогуваш с нея.

Тялото му се стяга. Пакетът пълнозърнести хлебчета в ръката му изглежда нелепо.

— Дойдох тук, за да ти го кажа. Само заради това.

— Баща ми не иска да ви съсипва живота — обажда се Алекс. — Просто правим онова, което смятаме, че тя би искала, а тя очевидно е искала вас. — Взира се в лицето му, после в хлебчетата, които все още са в ръката му. — Един господ знае защо. — Поглежда ме и пита: — Защо е искала точно него?

— Достатъчно, Алекс — казвам и добавям: — Не знам.

— Не мога — прошепва Брайън и се озърта към вратата. — Съжалявам. Не съм си и помислил, че ще се стигне до това.

— Съжалявате значи — казва Алекс. — Това все пак е добре. Съжалявате, че майка ми ще умре, съжалявате, че сте я чукали, или съжалявате, че го начукахте на баща ми?

— Не... — казва той, взирайки се в празното пространство. — Всъщност, да, съжалявам и за трите неща.

— Има полет в девет и петнайсет — казвам аз. — Сигурен съм, че можеш да измислиш подходящо извинение и да тръгнеш.

— Ще може, не му е за пръв път — подмята Алекс.

— Алекс — скастриям я аз, макар че иронията ѝ не достига до него. Потънал е в собствените си мисли.

— Можеш да отидеш в болницата още тази вечер или утре сутрин — казвам. — Вярвам, че искаш да я видиш и да ѝ кажеш каквото трябва. Ще бъдеш насаме с нея.

— Какво? — пита той.

— Можеш да бъдеш насаме с нея.

— Добре. Вижте... — казва той, поглежда към вратата, после към мен и добавя тихо: — Не можете да останете тук. Нали разбирате?

Джули идва с чаша червено вино и сок за Алекс.

— Ето, заповядайте — казва тя.

Усмивката ѝ се стопява, щом забелязва колко сме сериозни.

— Благодаря — казвам аз и отпивам от виното.

— Никакви разговори за бизнес, Брайън. Аз вече сбърках. — Тя поглежда Алекс и ѝ намига.

— Какво, Джули? — пита Брайън. — За какво говориш?

— Нищо — казва тя. — Всички сте толкова сериозни, че просто си помислих, че говорите за... за продажбата.

— Не — казва Алекс. — Говорехме за любовта.

— Прекрасно — казва Джули и закачливо побутва Брайън с рамо.

Той я поглежда с все още свъсени вежди. Челото му е разполовено от дълбока бръчка.

— Какво за любовта? — пита тя.

Никой не ѝ отговаря, нито помръдва. Брайън поглежда над главата на Джули и ми се мръщи. Искане ми се да му кажа, че не е необходимо да се мръщи на мен.

— Ти влюбена ли си? — пита Джули. — В момчето на понтона. Всички стоим прави, освен Алекс.

— Не — отговаря тя. — Той ми е само приятел. Имаме много общи неща. Това е.

— Понякога така започва всичко — казва Джули.

Тя прегръща мъжа си през кръста и го притиска с ръка, нещо, което правеше и Джоуни, за да ме подкани да участвам в разговора.

— Не — казва Алекс. — Приятели сме и нищо повече.

— Видях го да те целува — обаждам се аз и в същия миг осъзнавам, че не трябва да допринасям за удължаване на дискусията. Алекс започна този театър с любовта и един от нас трябва да го прекрати. Но не можах да се въздържа. Искрах да знам.

— О, моля те — казва тя. — Приятели сме, но, разбира се, той ще се пробва да спи с мен. Мъжете са такива. — Тя поглежда към Брайън.

— И нас това ни чака, нали? — казва Джули и поглежда съпруга си.

— Какво?

— С момчетата. Нашите момчета. Като стана дума за тях, трябва да ги извикаме за вечеря.

— Остави ги — казва Брайън. — Нека си играят.

Той се отделя от нея и ръката ѝ увисва. Брайън слага хлебчетата на масата до купа, пълна със стъклени топчета.

Чувам едно от момчетата да вика: „Не! Махай се! Махай се!“ Всички обръщаме глави към океана. Алекс ме гледа настоятелно и аз ѝ отвърщам с очи: *Какво да направя?*

— Харесва ми тази стара къща — казва тя и отново ме поглежда, приканвайки ме да действам.

— Да — казвам аз. — Страхотна стара къща. — Поглеждам през прозорците към просторната дневна. — Не съм идвал отдавна. Знаете ли, че сестрата на дядо ми живееше тук?

В този момент Брайън вероятно е най-ядосаният мъж на света. Можех да му се обадя. Можех да постъпя различно, но исках да видя реакцията му.

— Чудя се дали интериорът е много променен. Дали са запазили ламперията. Обикновено като деца прекарвахме тук по две седмици

през лятото и в ръцете на братовчед ми Хю винаги се набиваха тресчици от допира със стените.

— Мога да ви разведа из къщата — предлага Джули.

— Или Брайън — казва Алекс. — Той може да покаже къщата на татко, а ние с Джули ще си поговорим за любовта.

Двете се усмихват една на друга.

— О, това би било чудесно — казвам.

— Разбира се — казва Брайън. — Но все пак аз не живея тук. Можете обаче да...

Сигурно жена му го е погледнала, защото той млъква. Отваря ми вратата и аз влизам. Алекс клати глава към мен, а аз не знам какво има предвид и това ми причинява сърцебиене. Гледам гърба на Брайън, сякаш отговорът е закачен на тъмносинята му тениска.

— Ето — казва той и обхожда с жест топлата стая.

Стените са облепени с тапети. Гредите по тавана изглеждат по-светли, отколкото ги помня.

Отивам до далечния край на стаята и сядам на люлеещия стол от коа, едно ужасно твърдо дърво. В тази къща няма удобни мебели, били са на мисионери. Изглежда, всичките ни къщи тук, които се използват като вили, са складове за стари кушетки и легла, кошници с плетива, хавайски кувертюри и мрежи за комари. В къщата през улицата, срещу църквата, все още си стоят едновременните печки и холандските врати, буталото за биене на масло, събувалката за ботуши и газените лампи. Таваните са ниски, стълбите тесни и стръмни, а покривите приличат на шапки на пилигрими.

Брайън стои с ръце на кръста. Забавно ми е, че се опита да ми покаже стаята, сякаш е вярвал, че затова влизаме тук. Питам се дали все пак не е някакъв шегаджия.

— И така, Брайън, както вече казах, нямам нищо против, ако искаш да ѝ поговориш насаме. За останалото не мога да направя нищо. Знаем за връзката ви и знаем, че тя те е обичала и че сте щели да... — Махвам с ръка във въздуха, за да не конкретизирам какво са щели да направят, след като ни изоставят. — Спокойно можеш да се сбогуваш с нея. Лекарят изключи апарата за командно дишане вчера. Остава ѝ седмица, може би и малко повече.

Брайън изглежда така, сякаш мисли, че това е трик, с цел да разгледам къщата.

— Как се запознахте? — питам аз. — Любопитен съм да узная.

— Трудно ми е да говоря за това — измънква той.

— Повярвай ми, и на мен — казвам.

— Дошъл си тук, за да ме откриеш, така ли?

— Да, дойдох заради теб. Обадох се на всички, които са били важни за нея, а ти си начело в списъка. Не мога да я питам за всички подробности, затова трябва да питам теб. Искам да знам. Как се запознахте?

— Май спомена, че си дошъл само за да ми съобщиш. И че това е всичко, което искаш да направиш.

— Промених решението си — казвам. — Как се запознахте?

Прав съм бил. Той е безупречен. Косата му е прилепнала назад, горните кичури блестят от дебелия слой гел, а на мен ми е приятно, че съм небръснат. Приятно ми е, че по кожата ми има сол и дъхът ми вони на уиски. Щеше ми се да имах и една от цигарите на Сид. Така щеше да бъде още по-добре.

— На парти — казва той.

След като изрича думите, той сяда на леглото вляво от мен. Ще ми се да му кажа да не сяда там. Това е моето легло.

— Какво парти?

— Просто парти. По случай Суперкупата.

Знам точно кое парти има предвид. По случай мача за Суперкупата миналата година. Ню Ингленд срещу Каролайна. Но за мен двубоят беше „Щатът срещу Дорийн Уелингтън“. Съдебният процес на следващия ден. Щях да работя цяла нощ. Джоуни се прибра към шест в страхотно настроение, после към края на вечерята ми се ядоса, а и Скоти я подразни по някакъв начин.

— Трябва ли винаги да вечеряме фахитас в неделя? Сериозно те питам?

Поинтересувах се за партито, чудейки се дали там не се е случило нещо, което я е разстроило.

— Беше най-хубавият ми ден от много време насам — каза тя. — Страхотно се забавлявах. — Но лицето ѝ беше тъжно.

Защо си спомням това? Тъжното лице, мексиканската храна?

— Партито у семейство Мичъл — казвам.

Брайън кимва и ме гледа, сякаш съм някакъв досадник.

— Да — казва той. — Същото.

Люлея се на стола и се опитвам да го извъртя така, че да бъде с лице към него. Поставям чашата си на една от облегалките за ръце, нещо, което навремето ни се забраняваше в тази къща.

— Това помага ли ти? — пита той. — Че си разбрал къде...

— Ей, аз ти правя услуга в случая. — Отпивам глътка вино. — Внимавай как се държиш.

Брайън също отпива от чашата си.

— Имаш ли бира? — питам. — Това не мога да го пия.

— Аз също. — Той става, за да донесе нещо друго за пиене.

Аз се люлея на стола. За миг затварям очи. Чувствам се удобно дори в този твърд и хлъзгав стол. Въздухът е топъл, но не е задушен или влажен, а в тази къща чувствам присъствието на хората преди мен — леля Луси, бабата и дядото на Хю, хора, които са ме обичали, макар и сега да са мъртви. Брайън се връща с бира и когато ми я подава, се поглеждаме. За миг той е просто мъжът, който ми подава бирата, а в неговите очи може би аз съм просто мъжът, който я поема. Понечвам да му връча чашата с вино, но после решавам да я оставя на пода.

— И после какво? — питам аз. — Викахте за един и същ отбор? Хареса ти как изглежда тя? Изненада се, че една жена може да бъде толкова готина — да гледа футбол и да знае за какво става дума?

— Не се отказваш — въздъхва той.

— Някои жени се обличат секси или си слагат импланти. Джоуни гледаше футбол, състезаваше се с моторни лодки. Това беше нейният начин да се харесва на мъжете. Не е толкова изненадващо.

Брайън гледа в бирата си.

— Как се реши да я поканиш на среща?

Той клати глава.

— Не, питам те сериозно. Наистина искам да знам какво кара човек да... направи тази стъпка.

Той не отговаря и аз знам, че никога няма да го направи. Гледа към прозореца в другия край на стаята. Проследявам погледа му и виждам жена му. Изражението ѝ издава смайване и любопитство, после чувам смеха на дъщеря ми. Джули отпива от виното си. Видът на Джули, която разговаря с дъщеря ми, ме натъжава. Макар че Алекс, изглежда, истински се забавлява там навън. Тя лъже Джули. Както и всички ние.

— Чух за новото ти бизнес начинание. — Продължавам да гледам към прозореца. — Джоуни много се постара да ме накара да харесам Дон. Планът ви е бил страхотен.

— Не е това, което си мислиш.

— Какво си мисля? Откъде знаеш какво си мисля?

— Мислиш, че съм безскрупулен — казва Брайън. — Че съм кроил някакъв заговор. Смятам, че точно това си мислиш. Онова между мен и Джоуни... то просто се случи.

— Нищо не се случва просто така.

— Понякога се случва.

— Е, когато откри, че тя ми е жена, тогава ли реши да я свалиш, или вече го беше направил? Ти ли я накара да ме обработва за Холицър? Защото тя страшно много държеше да избера него. Нищо не се случва просто така.

Той мълчи. Отново поглежда към прозореца и не обръща внимание на въпросителното ми изражение. Отпивам голяма глътка бира. Виждам как Джули отива при скарата и обръща котлетите с шпатулата. Сещам се, че тя трябва да е запалила скарата, нещо, което ме изненадва. Вече не ми изглежда толкова крехка и толкова глупава.

— Виж — казвам, — може би се радвам, че е била влюбена. Радвам се, че си я направил щастлива. Сигурно ти е тежко да чуеш всичко това. И то по този начин.

Той все още гледа навън. Алекс и Джули стоят с гръб към нас и гледат към залива. Схващам тактиката му — той не отговаря, което ме кара да говоря без прекъсване, да се връщам назад и да му прощавам, без да го накарам да се поизпоти поне малко.

— Тя щеше ли да ме напусне? — питам.

Не очаквам да ми каже истината, нито дори да отговори, но той казва:

— Би искала. Но нямаше да се случи.

— Защо? Заради Скоти или какво? Или ти си се страхувал да кажеш на Джули?

— Не — казва той. — Нямаше да напусна Джули, защото я обичам. — Той се навежда леко и на лицето му се появява ново изражение. — Моля те, не й казвай. Моля те. Не знам какво бих направил.

Ето страданието, което дойдох да видя, но все пак то не е заради жена ми или заради разкритията ми. Хрумва ми нещо, за което не бях мислил.

— Тя обичаше ли те? — питам.

Той кимва и вдига бирата към устата си. На крачола на панталона му е останало мокро кръгче.

— А ти обичаше ли я? — питам.

Той отпива голяма глътка и поставя бирата обратно върху кръглото петно.

— Не си я обичал. — Трябва да го кажа отново: — Не си я обичал.

Чувам как вълните се разбиват на брега, а в стаята нахлува бриз, наситен с аромата на сол и водорасли.

— Ти само си я използвал — казвам. — За да се докопаш до мен.

Той въздъхва.

— Не. Не съм се опитвал да се докопам до теб. Беше любовна връзка. Привличане. Секс. — Той ме поглежда, за да види дали съм ядосан. — Останалото го предложи тя и аз го приех.

Раменете му увисват. Имам чувството, че играем на шаради и той най-накрая е постигнал онази изразителна поза, която да ми подсказже верния отговор.

— А след продажбата щеше да се отървеш от нея — казвам. — Май нещата са се подредили чудесно за теб. Устните ѝ са запечатани и не е необходимо да я зарязваш.

— Не съм се опитвал да я използвам като връзка! — казва той и става. — Тя беше обсебена от своята идея. Никога не съм я молил да ми помага. Никога не съм я молил за нищо.

Той отива до края на леглото, после се връща, забил поглед в тавана.

Мога да си представя как това се е случило с Джоуни. Тя се заема с проекти, които не са нейни. Обича да моделира. Както искаше да моделира мен и Алекс. Ставам и тръгвам към прозореца, но спирам в средата на стаята.

— Горкото момиче — казвам.

Жена ми се е оказала глупачка. Никога няма да разбере в колко лоша позиция е била. За пръв път Джоуни ми изглежда слаба.

Гледам профила на Алекс. Тя се обръща, вижда ме и аз потръпвам от обзелия ме внезапен хлад. Ето я дъщеря ми, която ме наблюдава, мисля си. Онова момиче там съм го направил аз.

— Значи не смяташ, че е нужно да се сбогуваш.

— Много обичам Джули — казва той. — Обичам семейството си.

— И аз обичам семейството си.

Отново прекосявам стаята. Подавам на Брайън празната бирена бутилка.

— Няма ли... — Той сочи мрежестата врата. — Имаш ли да ми казваш още нещо?

Клатя глава.

— Не трябва ли да си при нея? — пита той.

— Да — казвам и тръгвам към вратата покрай кафеникавите снимки на моите предци, окачени на стената, покрай техните мрачни дагеротипни портрети. Минавам покрай прапрадядо ми, който изглежда разсърден и безмилостен. Представям си как ме следва суровият поглед на тъмните му очи.

Брайън отива в кухнята да изхвърли бутилките и да сложи чашите в мивката. Бутвам мрежестата врата и излизам от къщата.

— Благодаря за гостоприемството — казвам на Джули Спиър.

— Благодаря, че се отбихте — казва тя. — Имам чувството, че ви познавам добре след онова днес и историите на Алекс. — Тя поглежда съчастнически дъщеря ми.

— И аз чувствам, че вече те познавам — казвам. Поглеждам към Брайън, застанал нащрек зад мрежата. Лицето му е напрегнато. — Мисля, че ни свързват много неща. — Вземам ръката ѝ и леко я стисвам.

Джули задържа ръката ми с влажната си длан, а после леко я отдръпва.

— Довиждане, Алекс — казва тя. — Може да се видим утре на плажа.

— Приятна вечер — казва Алекс.

Тя слиза по стъпалата към тъмната морава. Небето е осеяно със звезди, а луната е тънка като тресчица.

Докато Алекс се отдалечава, аз се обръщам към Джули още веднъж и я целувам. Навеждам се, разтварям устни и я целувам.

Защото искам, защото принадлежи на Брайън, защото ни е сполетяла еднаква съдба, защото се надявам да ѝ хареса, защото желая да се почувства обидена, обърквана, ядосана, беззащитна, щастлива. Защото искам.

Не я гледам в очите, докато се отдръпвам, а гледам устните и върха на езика ѝ, с който ме изтрива. Без да кажа нищо, се обръщам и я оставям при семейството ѝ. Докато вървя към плажа, се чувствам някак отпуснат, но не защото съм се успокоил. А защото нещо в мен се отказа, провали се и сега се връщам, без да имам какво да ѝ дам.

Самолетът в 9:15 ч. е изненадващо пълен. Туристите носят торбички със сувенири, за да докажат, че са били тук. Представям си куклите, облечени като танцьорки на хула, тениските и ядките макадамия в найлоновите им пликове. Сигурно са гравирали хавайските си имена на златни гривни и когато се върнат у дома, ще нарекат кучетата или децата си Лани и Коа. Мислех си, че и ние ще имаме нещо като подарък за жена ми — един мъж, — но се връщаме без никакъв сувенир.

Позите на момичетата издават, че са унили и смазани от умора. Мога да се закълна, че Скоти е отслабнала през последните няколко дни. Тя спи до мен. Сивото боцкащо одеяло на авиокомпанията е праметнато на главата ѝ като качулка и под него лицето ѝ изглежда ужасно зле. Като на наркоманче или призрак. Не бива да забравям да храня децата редовно. Трябва да съм сигурен, че се къпят и си мият зъбите, ходят на медицински прегледи и си вземат учебниците за училище. Трябва да ги накарам да спортуват, да имат добри приятели, да учат и да четат книги. Трябва да им кажа да не пушат и да не правят секс, да не се качват в коли на непознати или приятели, които пият. Трябва да се научат да пишат благодарствени писма и да изяждат всичко в чиниите си. Трябва да казват „да“, а не „аха“, да слагат салфетки на скута си, да дъвчат дъвките си със затворена уста. Трябва ми повече време.

— Какво стана? — пита Алекс.

Посочвам Скоти и слагам пръст на устните си, за да се измъкна от отговора.

— Тя е добре — казва Алекс. — Каж ми той кога се връща?

Сид се навежда към нас. Аз гледам втренчено пред себе си, но усещам погледите им върху лицето си. Не знам какво да кажа. Прилича на проблема, който имах с историята за акулата. Чувствам, че непременно трябва да скрия част от информацията, за да имат момичетата по-добро впечатление за майка си. И все пак не съм сигурен кое впечатление е по-благоприятно — онова за Джоуни, която

е влюбена и обичана страстно и безразсъдно от някого, или впечатлението за измамената и отчаяна Джоуни. Тя никога няма да разбере грешката, която е допуснала, а аз не знам дали това ме радва, или ме кара да се чувствам измамен.

— Беше шокиран — казвам.

— Съжалява ли? — пита Сид. — Надявам се, че съжалява, човече. Ти можеше да кажеш на жена му, но не го направи. Дано да съзнава, че е голям късметлия. Аз бих ѝ казал всичко. Тя заслужава да знае. Иначе до края на живота си ще си остане тъпа кучка.

— Успокой се — казвам аз. — Не е нужно да бъдеш гаден.

Алекс слага ръка върху крака на Сид и аз виждам как кракът му потрепва. Тя му влияе добре. Чудя се на какво толкова се гневи това момче. Помня как на идване се беше втренчил в инструкциите за безопасност. Изваждам ламинирания картон от джоба на седалката с надеждата да отклоня вниманието на Алекс и Сид. Гледам как пътници се качват върху сал в океана, а на хоризонта не се вижда суша. Спасителните им жилетки са надуты. Един азиатец се усмихва леко.

— Дрехите им дори не са мокри — отбелязва Алекс, гледайки картона.

Почуквам с пръст по снимката на самолета, който още не е потънал.

— Връща ли се да я види или не? — пита Сид.

— Мисля, че не — отговарям аз.

Слаба, уязвима, страдаща, употребена. Чудя се дали в очите на Алекс всички тези неща биха направили майка ѝ по-близка и нуждаеща се от любовта ѝ.

— Мисля, че той все още много обича Джули — казвам аз.

— Ти да видиш — подмята Сид. Докато изрича тези думи, той се обръща на другата страна и се заглежда през прозорчето. — Ако я е обичал, нямаше да чука жена ти.

— Сид — намесва се Алекс и гласът ѝ е учудващо спокоен. — Моля те, млъкни.

— Да — добавям аз и се опитвам да прозвуча също толкова спокойно. — Моля те.

Появява се късче от Хонолулу и светлини над хълмовете, после тъмно пространство и отново дълга редица светлини. Винаги е странно да ти се напомня за живота на другите около теб. Зад всяка

светлина има някой човек или семейство, или такъв като мен, който изживява труден момент. Чувствам, че самолетът се спуска, после облак скрива гледката и скоростта става осезаема.

— Мисля, че трябва да се прибереш вкъщи — казвам на Сид. — И да видиш майка си.

Той гледа през прозорчето.

— Сид, чу ли какво ти казах?

— Не мога — отвърща той.

— Разбира се, че можеш. Майка ти сигурно иска да си бъдеш вкъщи.

— Тя ме изгони — казва той.

Опитвам се да срещна погледа на Алекс, но тя не гледа в моята посока. Ръката ѝ все още е върху бедрото на Сид и двамата изглеждат абсолютно непроницаеми. Появяват се пистите. Връщаме се към реалността и от онзи муден и безгрижен остров ни делят много мили.

**ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
В ТЪРСЕНЕ НА ПЪТЯ**

Срещам се с роднините в къщата на братовчеда Бирата. Наричат го така, защото като момче изгълтал шест бири и после си разбил носа. Сега той е около седемдесет и прякорът му все още е валиден. Седи в дневната си, подобна на моята — с плъзгащи се стъклени врати, от които се излиза на задния двор. Всеки път, когато го видя, той ми разказва как давал на войниците уроци по сърф срещу достъп до любимото му място на острова, което било отцепено по време на войната. Опитвам се да го избегна и затова съм навън до басейна. Той ми описва войниците така, сякаш ми разказва историята за пръв път, и това ме натъжава, смущава и ядосва.

Седя на маса до басейна с химикалка върху документите и нашето изявление до пресата, но не съм подписал нищо. Умът ми, разбира се, е другаде. Всеки момент в следващите дни мога да стана вдовец. Момичетата ме чакат в болницата, за да компенсират отсъствието ни за една вечер и два дни. Не съм виждал Сид от снощи. Чудя се какво ли очаква от мен. Мислех да се обадя на майка му, но това би добавило още един излишен човек в живота ми. В мислите ми има толкова много хора, които не би трябвало да са там. Оставям настрана Сид и момичетата. Днес трябва да се съсредоточа върху унаследените права.

Няколко братовчеди искат да приемем най-високата оферта, без да ги е грижа, че на полето, засято с таро, ще изникне „Уолмарт“, но повечето настояват за Холицър, единствения местен кандидат. Не ми харесва накъде отиват нещата. Искам цялата земя да отиде в добри ръце, а не ми допада взетото решение, нито другите възможности за избор. И на баща ми не биха му допаднали. Ако Холицър спечели, ще спечели Брайън.

На двора излизат и други братовчеди. Те са по шорти и джапанки, носят чинии и коктейли, с които да вдигнем тост за сделката. Съпругата на братовчеда Бирата разнася купа с оризови крекери, от които всички миришем на соев сос.

— Ей, не сме се виждали цяла вечност — казва Хю и сяда до мен със своите документи и химикалка в уста.

— Видяхме се снощи — казвам аз. — На Кауаи.

— Снощи ли беше? Боже... Това ще ме издържи ли? — пита той и потупва стола си.

Поглеждам поизносената седалка от пластмасови въжета. Сяда на такъв стол и чувствам отпечатъците върху задните си части.

— Трябва да те издържи — отвърщам аз.

Хю сяда на стола и едва ли не чувам как пластмасата се разтяга.

— Като хамак е — отбелязва той и започва да разлиства документите. — Е, една грижа по-малко.

Той пригласява хартията и натиска върха на химикалката, която щраква.

Всичко ни е дошло наготово, извадили сме късмет. Гледам братовчедите около басейна. Зъбите им са толкова бели, кожата им има орехов оттенък. Какво ми става? Защо не съм като тях?

— Понякога чувстваш ли вина? — питам аз. — За всичко това. — Размахвам документите.

— Не — отвърща Хю. — Не съм направил нищо лошо.

— Знам — казвам аз.

И той е прав. То е като да чувстваш вина заради цвета на очите си. Единственото нещо, за което чувствам вина, е, че моята съпруга мислеше, че ще наследи друг начин на живот. Трябваше да живее с някой по-харизматичен от мен. С някой по-властен и гръмогласен, някой, който лапа бързо и си бърше устата с опакото на ръката. Представям си как тя влиза в къщата на Брайън в Блек Пойнт и това ме кара да се замисля за Джули. Представям си как Джоуни оглежда дома им, присмива се на джунджурийките на Джули или на картините по стените и може би планира да промени цялата обстановка. Искане ми се да ѝ кажа да спре. Това е домът на Джули. Джули може да запали барбекюто.

— Джоуни не е добре — казвам на Хю.

Химикалката му се движи по първата страница. Зървам детинския му подпис. Напълно четлив е. За миг той слага ръката си върху моята. Ръката му изглежда така, сякаш кожата ѝ е одрана. Червена е и на петна.

— Ще се оправи — казва Хю. — Тя е борец.

— Не — отвръщам аз, — няма да се оправи. Тя ще умре. Изключиха ѝ апарата за дишане и системите.

Отпивам от коктейла на Хю, тъй като неговият е тук, а аз нямам свой. Хю е водещият братовчед, главатарят на племето и винаги ни е казал какво да мислим и какво да правим. Какво да строим, какво да събаряме, а в случая кога да продаваме и на кого. Искам да го чуя какво ще каже за това, че жена ми умира. Поставям чашата обратно върху масата.

Хю поглежда чашата, а после и мен.

— Пийни си още — окуражава ме той.

— Стига ми. — Гледам документите, химикалката с надпис „Хонолулу Травъл“. — Не мога да подпиша — казвам аз.

Той взема чашата си, разклаща я и я вдига към устата си. Отпива една глътка и изплюва парче лед.

— Той ще поеме дълга ни — казва Хю. — Само подпиши и отивай при жена си.

— Не искам земята да отиде при Холицър. Не искам да отиде при Брайн Спийър. Можем и сами да поемем дълга си. Искам да задържа земята.

— Трябва ни твоето одобрение, за да продължим — мръщи се той.

Аз клатя глава. Няма да стане. Никой няма да получи нищо от мен.

— Не мога — казвам аз. — Няма да го направя.

Мисля за принцесата. Искала след смъртта ѝ земята да се използва за финансиране на училище за деца от хавайски произход. Това било изричното ѝ желание, което така и не успяла да изрази в писмен договор. Аз не проявявам интерес към подобно желание, към училище само за хавайски деца. Вече има няколко такива и те са прекалено елитарни, а според мен дори противоречат на конституцията. Но сега откривам, че не искам да се откажа от земята, от тучната реликва на нашето племе, на мъртвите ни предци. Последната земя, притежавана от хавайци, ще бъде изгубена и аз ще имам вина за това. Макар и да не приличаме на хавайци, макар постоянното смешение с други народи да е заличило доказателството за нашия етнос, да е изострило чертите ни и изправило косите ни, макар да учим в частни училища, да членуваме в клубове и да не

владеем местното наречие, аз и моите дъщери сме хавайци и тази земя е наша.

— Защо постъпваш така? — пита Хю и се обляга на лакти.

Виждам порите на червеното му лице и как рошавите му бели вежди се повдигат към челото, което блести и е изненадващо гладко. Капчица пот се стича от косата му към носа и пада на масата. Двата погледаме петънцето, което е оставила на масата, и той ме сграбчва за рамото, колкото дружелюбно, толкова и болезнено.

— Каква е истинската причина? — пита Хю.

Принцесата, мисля си аз. Моите предци, но не, не изцяло. Искам това да е причината, но има и други, не толкова благородни. Отмъщение. Егоизъм. Желание да видя дъщерите си собственици на земята. Да ги оставя те да решават какво да правят с нея. Желание да задържа, да предам на децата си, да съхраня нещо, което съм наследил. Не искам Брайън да има част от това. Не искам синовете му да го имат. Не искам историята на фамилията им да се смесва с моята. Кекипи се е разбунтувала, ще го направя и аз.

— Просто така искам — казвам. — Отдавна не съм искал нищо.

Хю, изглежда, не ми вярва или най-малкото отговорът ми му се струва твърде двусмислен и емоционален. Той пуска рамото ми.

— Отговорността е наша — казвам аз. — Та този човек ли ще дойде тук да ни спасява? Заровили сме богатството си в земята. Ние сме хавайци и е цяло чудо, че притежаваме толкова много от земята на тези острови. Защо ще позволим някакви чужденци да ни я измъкнат? Бяхме немарливи към нея.

— Ураганите ни изиграха лош номер.

— Ние нищо не направихме, Хю. Бяхме като парализирани, а сме умни. Можем да се спасим. Проблемът е наш.

Това звучи по-добре. Мисля си какво ли би казала Джоуни.

— Не бъди страхливец — добавям аз.

Хю пуска една закъсняла усмивка.

— Ще разсърдиш много хора — казва той.

— Но много хора ще почувстват облекчение — възразявам аз. — Действахме прекалено бързо. Само си помисли, одобря ли този купувач, утре няма да имаме нищо. Край. Родовата ни линия ще бъде прекъсната. Повярвай ми, хората ще почувстват облекчение.

Той кимва.

— Помисли си — продължавам аз. — Разбира се, ще спечелим пари, ще ни бъде по-лесно, ако не се налага да управляваме земята, но...

— Значи това искаш — казва той.

— Да — отвърщам аз. — Ние притежаваме златна мина. — Размахвам ръка във въздуха. — Няма нищо по-мощно от тази земя.

Хю пъхва пръсти в устата си и изсвирва. Острият звук разцепва въздуха, братовчедите млъкват и се обръщат към мен. Сякаш знаят какво ще чуят.

Съжалявам, ще трябва да им кажа. *Знам, че не бих постъпил така, ако жена ми не умираше. Но тя ще умре и дъщерите ми ще останат без майка. По някаква причина, за мой късмет, вие се нуждаете от одобрението ми. Знам, че разбирате сложното естество на унаследените права, как те са едновременно непредвидени и незаслужени. Реших, че няма да получите никакви пари, но ние всички ще запазим нещо ценно и ще го предадем на следващите поколения.*

Гледам тези хора, моя род, и се надявам, че ще ме разберат.

В стаята има нови цветя — гардении, орхидеи и туберози. Джоуни е имала посетители, докато съм бил на срещата с роднините. Много рози, макар че сред тях няма червени. Мога да си представя как мъжете шепнат на жените си: „Но тя никога няма да види цветята“. И аз бих казал същото. Доволен съм, че не сме идвали тук през последните два дни. Скоти не би разбрала защо има толкова посетители и защо плачат, а аз и Алекс трябваше да се справяме с неудобството, свързано с всичко това.

Спомням си как вървахме с момичетата по плажа. Липсва ми хотелската ни стая.

— Тате — обажда се Скоти. — За какво си мислиш?

— За теб — отвърщам аз. — Мисля си за теб.

Алекс отиде да купи бутилки с вода — единственото, което можем да сложим в уста. Ще ми се да се върне по-бързо.

Джоуни изглежда различна. Лицето ѝ е изпито, посивяло и далечно. В устата ѝ вече няма тръба. Скоти не споменава нищо за това и аз съм доволен, тъй като все още не знам как да ѝ кажа.

— Какво за мен? — пита Скоти. — Какво си мислеше за мен?

— Мислех си колко бързо порасна.

— Ами, пораснала — казва тя. — Аз съм от най-ниските в класа. Рейна също в нейния. Рейна казва...

— Хайде стига за Рейна. Нали помниш какво казахме за нея.

— Добре, но искам тя пак да дойде тук утре. Алекс си има приятел, искам и аз да имам някого.

— Скоти, тя не може да дойде тук утре.

— Защо не?

— Разбираш ли какво става?

Скоти отива до раницата си, рови в нея и изважда разни неща.

— Скоти, попитах те нещо.

— Да, тате. Ох, боже!

— Е, и? Кажи ми защо сме тук. Не ми говори за Рейна. Не рови в раницата си. Кажи ми защо сме тук и защо не искаш нито да докоснеш

майка си, нито да ѝ говориш.

— Татко.

Обръщам се и виждам Алекс на вратата. Тя ми подава бутилка с вода. Скоти седи на стола в ъгъла, с лице към стената. Искане ми се да я прегърна, но не мога. Не мога да преодолея гнева си.

— Защо викаш? — пита Алекс.

— Няма нищо. Сестра ти говореше за Рейна, това е всичко. Притеснен съм. Искане това да протече гладко, момичета. Не искам да трябва да ви... насочвам. Къде между другото е Сид? Ще ми се да поговоря с него.

— Сигурно е с други момичета — обаждат се Скоти. — Снощи твоите приятелки бяха на плажа и Сид отиде с тях, докато ти беше в онази къща.

— За какво говориш? — пита Алекс и по очите ѝ познавам, че е наранена.

— Май е имало оргия — казва тържествено Скоти.

— Не ми пука — отвърща Алекс, макар че обратното е очевидно. — О, божичко!

Проследявам погледа ѝ към леглото на жена ми. Джоуни е повдигнала ръка, сякаш полага клетва.

Мигновено поглеждам лицето ѝ, но очите ѝ са затворени. Понякога тя прави така, движи се, но Алекс никога не го е виждала. Поглеждам към Скоти, която е обърнала лице към стената.

— Ела тук, Скоти — казвам.

Гледам ръката на Джоуни. Тя е бледа и суха. Ноктите ѝ са пораснали. Изведнъж започва да диша шумно, сякаш не ѝ достига въздух.

— Тя не може да диша — крещи Скоти.

— Ела тук — казвам, този път твърдо.

— Татко — казва Алекс.

Скоти идва до мен с наведена глава.

— Може да диша — казвам аз. — Според лекаря това е само рефлекс. Тя не се бори, не страда. Защо не отидете да я хванете за ръката.

Виждам тънките косъмчета по ръката на Джоуни, гънките на китката ѝ. Хващам Скоти за рамо и я побутвам към майка ѝ. Тя се опъва, а Алекс ми крещи да престана, но аз не я слушам. Разтварям

юмрука на Скоти и пъхвам ръката ѝ под дланта на майка ѝ, а после стисвам пръстите на Джоуни. По бузите на Скоти потичат сълзи. Лицето ѝ е покрито с червени петна, което се случва и с мен, когато съм ядосан или правя секс. Джоуни продължава да диша тежко. Звучи така, сякаш се бори. Звучи така, сякаш страда. Държа Скоти здраво, за да не мърда.

— Татко! — вика Алекс. — Престани!

— Хвани я за другата ръка — казвам на Алекс и посочвам отсрещната страна на леглото. — Сега. Направи го сега.

Алекс застава срещу мен и поглежда към майка си. Вдига чаршафа и търси под него другата ѝ ръка със затворени очи. Лицето ѝ е смръщено, сякаш се готви да изяде нещо наистина гадно. Тя измъква ръката на майка си и поставя длан върху нея. После я хваща. Виждам колко силно я стиска. Алекс е навела глава и затова не мога да видя лицето ѝ. Скоти трепери. Държа я отзад, прегръщам я, сякаш се боя да не се разпаднем. Момичетата трябва да направят това, иначе ще съжаляват до края на живота си.

— Кажете нещо — моля аз Скоти.

— Не — простенва тя с измъчен глас. — Не ме стискай, боли ме.

Поглеждам Алекс. Главата ѝ все още е наведена, раменете ѝ треперят леко.

— Кажете нещо, Алекс.

— Ти кажете нещо — извиква тя и виждам, че плаче.

Накланям лице към Джоуни и заговарям тихо:

— Съжалявам — казвам. — Не ти дадох всичко, което исках. Не бях всичко, което ти искаше. А ти беше всичко, което аз исках.

Мърморя, сякаш чета молитва. Главата и гърлото ми пулсират от горещина. Опитвам се да извикам в съзнанието си спомени, думи, които да кажа и които да отключат важни моменти, но не мога да измисля нищо. Познаваме се, откакто аз бях на двайсет и шест, а тя на деветнайсет. Защо не мога да си спомня нищо?

— Всеки ден — казвам. — У дома. Ти си там. Вечеря, чинии, телевизия. Уикендите на плажа. Ти си там. Аз съм там. Парти. После обсъждаме гостите. С кола до вкъщи над Пали, преди да включат уличното осветление. — Не мога да се сетя за нищо друго, освен за ежедневието ни заедно. — Всичко това ми харесваше — казвам и стисвам по-силно ръката ѝ.

Никога не говоря така. Усещам, че тя се подсмивва вътрешно, вдигам очи и виждам колко смутена изглежда Алекс. Изражението на Скоти също е неловко и тъжно.

— Прощавам ти — казвам аз и чувствам, че Джоуни отново ми се присмива.

Алекс заобикаля леглото и издърпва Скоти от ръцете ми. Аз оставам и гледам лицето на Джоуни, блаженото ѝ изражение. Опитвам се да я разгадая, да я разбера; разстройвам се, като виждам колко доволна изглежда. Навеждам се така, че лицето ми да е точно пред нейното, и казвам:

— Той не те е обичал. Но аз те обичам.

Защо толкова трудно се изразява любов и толкова лесно се изразява разочарование? Излизам от стаята, без да кажа нищо на момичетата. Вляво има тънка стъклена стена. Поглеждам през нея към тъмните палми и празните пейки в парка. Виждам огромното тропическо дърво, чиято корона се извисява високо в небето. Нещо блещука в клоните му, но не знам какво е. Отивам до редицата столове и сядам, всъщност рухвам. Затварям очи. Когато ги отварям, млад човек слага парче вестник на мястото до мен. Той продължава по коридора и раздава вестници на хората наоколо. На страницата на вестника до мен очаквам да видя обява за огромни разпродажби или за доставка на китайска храна. Вместо това виждам списък на варианти за погребение:

Бъди част от жив коралов риф, след като си отидеш! Погребения в морето — отнасят те в кану и разпръсват праха ти!

Изстрелват праха ти в земната орбита!

Пускат праха ти от балон на четирите ветрове!

Иди си като част от шоу с фойерверки!

Последният вариант е без удивителна. Той гласи: *Смесете останките от любимия ви човек с пръстта на живо и много красиво дръвче бонсай. Бонсай, който расте и ще живее стотици години с малко грижи.*

Следва името Върн Ашбъри и телефонен номер, на който мога да се обадя и да получа информация за цените.

— Какво е това?

Обръщам се и виждам Алекс. Тя сядва до мен.

— Не знам. Някаква обява.

Грабвам вестника и го премествам от другата ми страна, за да не може тя да го види. Отново затварям очи.

— Беше зле — казва Алекс. — Не трябваше да го правиш. Скоти е разстроена. Тя е още бебе.

— Не е бебе.

— Точно сега тя е бебе — настоява Алекс.

— Смятам да отида до вкъщи. — Изправям гръб и отварям очи.
— Трябва да говоря със Сид. Имам да върша и други неща.

— Какво има да говориш със Сид?

— Защо майка му го е изгонила?

— Питай него — казва тя.

— Теб питам.

— Не знам защо.

Вярвам й.

— Нямаме време за него, Алекс. Съжалявам, че той страда, но съм много зает. Кажу ми да стои настрана и да не ни занимава с проблемите си. Особено ако наранява чувствата ти.

— Добре.

После протяга ръка през скута ми и взема вестника. Наблюдавам я, докато чете обявата.

— Не може да бъде! — възкликва тя. — Върн Ашбъри. Господи! Май ми харесва това с бонсая. Тъжно е.

— Знам. Обясни ли на Скоти? Тя знае ли какво става?

— Ами това с ръката? Тя мисли, че то означава нещо. Мисли, че мама може да се справи.

— Добре.

— Не, не е добре — казва тя. — Наистина не е добре. Трябва да говориш с нея, татко. Крециш й, че не се държи както трябва. Но тя не разбира какво става. Повече не ме карай да отговарям за нея. Скоти се нуждае от теб.

Алекс става и се отдалечава.

— Къде отиваш?

Тя не ми обръща внимание и аз тръгвам след нея, като оставям на стола вариантите за погребение. Минаваме покрай стаята на популярния пациент, която изглежда дори по-самотна от празните. Балоните бавно спихват; някои цветя във вазите са клюмнали към пода, а в гирляндата, окачена на дръжката на вратата, се вижда белият шнур, придържащ увехналите цветове на плумерията. Една жена стои зад леглото.

— Аз съм само доброволка — казва тя на пациента. — Не ми е позволено да ви докосвам.

Алекс върви към асансьорите срещу магазинчето.

— Открих те там. — Посочвам към магазинчето и тя за миг се замисля, но после вижда пощенските картички.

— Наистина ли? — възкликва тя. — Не е ли страхотно?

— Купих ги и после ги изхвърлих.

— Благодаря — казва тя.

Поглеждам към коридора с надеждата да видя Скоти, но тя не е там. Все още е в стаята. Ще трябва да взема едното момиче, а другото да оставя.

Избирам Скоти, бебето, момичето, което трепереше в ръцете ми. Вратите на асансьора се отварят. От него бавно се измъква мъж, закачен за система. Хващам се, че ми се ще той да побърза, и се сещам за Сид, за гузното нетърпение, което проявява към бавните хора дори когато те са немощни.

— Чакай ме при колата — казвам на Алекс. — Отивам да говоря със Скоти.

Чувствам се неловко. Знам, че трябва да се извиня, но тя трябваше да го направи, трябваше да я докосне.

Когато приближавам към стаята, чувам Скоти да казва:

— Много съм наблюдателна.

Спирам до вратата. Тя говори на майка си. Отстъпвам малко назад, но не мога да си отида. Искам да гледам. Искам да знам какво казва. Виждам, че се е свила отстрани до майка си; сложила е ръката на Джоуни около себе си. Улавям се, че си мисля: *Тя е жива*. Почти непоносимо ми е да гледам Скоти в прегръдката на майка ѝ.

— На тавана е — чувам Скоти да казва. — Най-красивото гнездо. Златно е, меко и топло.

Поглеждам нагоре и също го виждам, само че не е гнездо. Това е почерняло парче банан, останало от нашата игра, все още залепнало за тавана. Играта, която играехме с Джоуни и която сега аз ще играя с дъщеря си.

Скоти се подпира на лакът, после се навежда и целува майка си по устните, докосва лицето ѝ и после отново я целува. Прави го отново и отново, като изкуствено дишане уста в уста; всеки път целувката е очаквателна, почти медицинска и аз разбирам, че тя все още има надежда. Оставям я да продължи с тази фантазия, с упованието в магическия финал, с вярата, че любовта може да върне някого към живота. Оставям я да опита. Дълго наблюдавам усилията ѝ, дори

мислено я насърчавам, но след известно време разбирам, че трябва да се намеся. Налага се да назова нещата с истинските им имена. Да кажа истината на Скоти.

Чукам на вратата.

— Скоти — казвам.

Тя остава под ръката на майка си, с гръб към мен. Сядам на края на леглото и се навеждам, за да сложа глава на гърба ѝ и да чуя дишането ѝ.

— Скоти — казвам.

— Какво, тате?

Разказвам ѝ всичко, което става, и всичко, което ще се случи, и се чувствам най-жестокият човек на света. Но изпълнявам дълга си колкото се може по-добре, а когато свършвам, оставаме така дълго време, тя с глава върху гърдите на Джоуни, моята глава върху гърба ѝ, който се движи нагоре-надолу в синхрон с дишането ѝ, прекъсвано от ридания. Малкото ѝ тяло е като опънат мускул и аз знам, че тя не може да повярва напълно. И как би могла?

Тази вечер момичетата, Естер и аз седим заедно на масата в трапезарията, нещо, което не сме правили отдавна, като изключим Деня на благодарността и Коледа. Естер никога не сяда с нас.

— Колко време мина, откакто не сме го правили? — питам аз.

— От Коледа — отвръща Алекс.

Когато Алекс беше малка, написа разказ, който четяхме на масата пред гостите всяка година на Бъдни вечер и после съобщавахме кой е авторът. Разказът е за Йосиф, неговата гледна точка за нощта, в която е роден Исус. Той пита влъхвите и домашните животни как да се грижи за едно бебе, и всеки от тях му дава съвет. В края на разказа Йосиф вече е готов да се грижи за бебето Исус и дори го повива, както го е учило магарето. Миналата Коледа, когато Джоуни се изправи, за да прочете разказа, Алекс ѝ го издърпа от ръката. Не мисля, че някой от гостите забеляза какво се канеше да направи Джоуни, освен съседа ни Бил Тиг, който помисли, че тя ще чете молитва. Той наведе глава и затвори очи. Именно по Коледа Алекс бе видяла майка си да влиза в къщата на друг мъж. Това не трябва да се брои като истинския последен път, когато сме били заедно, а аз предполагам, че и тази вечер също не се брои, тъй като ние не сме и никога няма да бъдем напълно заедно.

— Е — казвам аз, — наздраве.

Никой не вдига чаша. Естер пие бира. Тя стиска кутийката с двете си ръце в скута.

— Сид не иска ли да вечеря? — питам аз.

Сид гледа телевизия в хола и никой не го споменава, което ме кара да се чувствам зле. Питам се дали Алекс не му е казала да не ми се мярка пред очите.

— Той си е добре и така — казва тя.

Вечеряме каквото съм сготвил: салата, пиле на скара, ориз, броколи с холандски сос. Все се надявам, че някой ще каже колко е вкусно, и едва се въздържам да не попитам:

— Дали да не оставим малко и за него? Ако поиска да хапне.

Естер бодне с вилицата парченца домати и авокадо от салатата си и ги избутва в края на чинията. Момичетата са подправили ориза си със соев сос, а Естер си е сложила парченце масло отгоре.

— Обаждал ли се в училища им? — пита Естер. — Имат доста отсъствия.

— Да — казвам.

— Алекс, ти кога отиваш обратно?

— Тя няма да се връща там — казвам аз.

— Ай — казва тя. — Има проблеми. Много скоро.

— Може ли да кажеш едно цяло изречение? Моля те.

Тя клати глава.

— Само ако... Само ако...

— Естер, какво искаш да кажеш? Искаш ли да останеш? Защо не го кажеш?

Момичетата престават да се хранят. Откакто настоях да подържат ръката на майка си, те ме гледат по различен начин, което ме кара да се чувствам различен човек. Гледат ме, както деца гледат баща си.

— Искам да остана — казва Естер. — Ето това цяло изречение.

Тя пъхва пръста си в отвора на кутийката с бира.

— Добре — казвам. — Тогава остани.

Не показва, че е доволна. Момичетата изглеждат безразлични.

— Сега искам да стана — казва Естер. — Не искам да ям тук.

— Добре — казвам.

Тя понечва да вдигне чинията си.

— Остави я — казвам. — Аз ще вдигна масата.

— Не, аз още не свършила.

Тя взема чинията и бирата си и бутва летящата врата към кухнята. След минута чуваме дружни викове от включения телевизор: „Колелото на късмета!“

От гредите на покрива долита цвърченето на гекон.

— Няма ли да се връщам в пансиона? — пита Алекс.

— Не — казвам. — Ще останеш тук.

По ориза ми пълзи термит.

— Забелязала ли си как Сид пъха всякакви неща в устатата си? — питам аз. — Косата си, ризата, портфейла?

— Като малко дете — казва Алекс. — Знам.

Забелязвам, че друг термит се катери по чашата ми с вода. Откриха ни, няма спасение. Над масата ни блести ярка светлина. Момичетата вадят термитите от храната си. Скоти си играе с няколко на масата, като им къса крилцата.

— Приличат на ларви — казва тя.

В дома ни има всичко, което би желал един термит: влага и много дърво. Ако продължи нашествието, ще трябва да напръскам къщата с препарати, да я запечатам и да ги оставя да дишат отровата. А ние къде ще отидем? Алекс бръсва един термит от ориза си, а Скоти — от пилето си; червеният сос е унищожил крилата му. Аз ставам и изгасвам лампите, после включвам светлините в басейна. Да последват светлината и да се удавят.

Отново сядам в мрака и продължаваме да се храним. Почти не мога да различа момичетата едно от друго. Едната се оригва. И двете се смеят.

Отпивам от виното си и чашата ми напомня за майка ми и онова, което ѝ подарих в Деня на майката, когато бях малък. Поднесох ѝ закуска в леглото. Сложих листо от маруля в чаша за червено вино и сипах отгоре гранола и мляко. Смятах, че съм измислил нещо наистина остроумно, нещо, за което майка ми е мечтала: зърнена закуска с елегантна украса. Когато видя подаръка си, тя се засмя и тогава си помислих, че се смее от удоволствие. Наблюдавах я как яде гранолата от красивата чаша с потопената в мляко маруля. Когато момичетата бяха по-малки, се питах какви ли шантави неща ще измислят за мен, как ще изтълкуват желанията ми, но техните подаръци винаги бяха съвсем обикновени. Всъщност само картички.

— Защо никога не сте ми подарявали шантави неща за Деня на бащата? — питам момичетата.

— Ти не харесваш джунджурии — казва Алекс.

— Нито боклуци — добавя Скоти.

— Е, сега ги харесвам — казвам аз. — Да го знаете. Харесвам джунджурии и боклуци.

— Окей — казва Скоти.

— Добро е — казва Алекс. — Пилето.

Комплиментът ме изпълва с гордост. Чувствам се като Йосиф в нейния разказ, сякаш съм се научил да се грижа за някого. В края на

разказа на Алекс Йосиф държи Исус да се оригне, а после го люлее в ръце, докато заспи. „Не плачи, бебчо — казва той. — Аз съм тук“.

Докато момичетата прибират масата, отивам да занеса чиния с вечеря на Сид. Когато ме вижда, той сваля краката си от масичката, както говори по телефона. Обръщам се, за да го оставя на спокойствие, но той казва „дочуване“.

— Майка ти ли беше? — питам.

— Не. — Поглежда чинията в ръцете ми и аз му я подавам. —
Благодаря.

— Можеше да седнеш при нас.

— Добре съм и тук — казва той.

Отблясъците от телевизора оцветяват лицето му в синьо, а после в зелено. Каня се да запаля лампата, но виждам термит да пресича екрана и се сещам, че трябва да стоим на тъмно.

— Виж — казвам. — Оценявам старанието ти да не ни се натрапваш, но да сложим край на това. Дръж се нормално. По-добре е.

Той отново вдига крака на масичката. Виждам калта в грайферите на обувките му.

— Всичко наред ли е между теб и Алекс?

— Да — каза той. — Защо?

— Скоти казва, че си се свалял с приятелките на Алекс.

— Я стига, те не стават за нищо. Снабдих ги с трева.

— Браво, Сид. Успокоих се, че си им давал дрога.

— Съжалявам — каза той. — Забравям, че си баща.

— Защо те изгони майка ти?

— Не й хареса онова, което й казах.

— Което беше?

— Че смъртта на баща ми е било най-хубавото нещо, което ни се е случило. Не го мислех, но го казах.

Сид поглежда чинията в скута си и си взема от пилето с ръце.

— И защо е трябвало да й го казваш?

Устните му почервенияват от соса. Той дъвче, а аз го чакам да преглътне, което му отнема дълго време.

— Защо не седнеш? — пита той с пълна уста.

Сядам до него и вдигам краката си върху масичката, която всъщност е голяма кожена отоманка, тъй като според Джоуни на малките масички им е минала модата.

— Лара държи поднос върху отоманката си. Харесва ми как изглежда — каза тя.

— Но на нея не се побира почти нищо — възразих аз.

— Изглежда шик.

Не помня какво още си казахме по въпроса. Май това беше всичко.

Поглеждам телевизора. В претъпкан фитнес салон някакви жени се качват и слизат от пейки под такта на музика. Инструкторката казва: „И едно, и две, а сега стегнете“. И посочва задника си.

Сид сменя канала. Кадрите се появяват и изчезват, докато той попада на брадат мъж, който рисува поляна.

— Този е добър — казва Сид.

— Знаеш ли, на Алекс също ѝ е трудно...

Той ме прекъсва по средата на изречението:

— Без майтап?

— Може би трябва да се грижиш за нея, както и тя, изглежда, се грижи за теб.

— Тя е с мен само защото не си циврим на рамото един на друг — казва той. — Всеки е затънал в своите лайна и те му стигат.

Мисля за нашите отношения с Джоуни. Дали днес хората изобщо се влюбват?

— Щеше да ми казваш защо си изтърсил такова нещо пред майка си, когато току-що е загубила мъжа си.

— Не, нямаше.

— Сид, моля те да ми кажеш.

— Добре. — Изчопля нещо между зъбите си и си поема въздух.

— Имам една приятелка, или по-скоро имах. Елайза. Бяхме на петнайсет. Доста време прекарвахме заедно. Тя беше като момче. Никога не се натисках с нея, макар че го исках, а мисля, че и тя също.

Той избърсва устата си с хартиената салфетка, после я смачква на топка и я хвърля към кошчето за хартия. Не улучва.

— Ще я вдигна после — казва той. — Както и да е, Елайза преспиваше често у нас. Не в моята стая. Спеше на канапето в дневната. И татко я харесваше. Винаги се шегуваха. Един път баща ми ни даде бира, а ние бяхме превъзбудени, тъй като целта в живота ни беше да си намерим някоя и друга биричка. Той обаче ми прошепна, че това е шега, че не ни е сипал бира, но така ще проверим дали Елайза

ще се преструва на пияна. След като изпихме бирите, Елайза се смееше повече от обикновено, говореше тъпотии, дори се спъна на стъпалото в кухнята. Когато накрая баща ми й каза за бирата, тя започна да се оправдава, че щяла да се държи по същия начин, независимо дали бирата била истинска или не.

— Била е объркана.

— Е, да. Беше тъпо, като си помисля сега. И така, следващия път, когато тя дойде, баща ми реши да се реваншира и ни предложи добрата стара бъдуайзър. Пиехме навън, на градинската маса. Отбиха се и няколко негови приятели и играха покер. Ние отидохме в моята стая да слушаме музика. И двамата бяхме доста замаяни, което ни осигури добро извинение да се натискаме. Така и направихме, беше неизбежно. — Сид се усмихна. — Помня, че почувствах огромно облекчение, защото вече можехме да престанем да се преструваме, че сме само приятели.

Питам се дали той се чувства по същия начин по отношение на Алекс. Питам се какви са всъщност отношенията им.

— И така, направихме го, но нямам предвид буквално. Просто се целувахме страстно. И с настървение, разбираш какво искам да кажа. И тогава с крайчеца на окото си видях нещо. Беше баща ми, който стоеше на вратата. Тя беше върху мен на пода, бяхме напълно облечени, но извършвахме онези движения, нали разбираш. Баща ми просто наблюдаваше и когато видя, че го гледам, му трябваше цяла минута, за да се осъзнае, тъй като той гледаше Елайза. Отблъснах я от мен, а той просто стоеше и ни гледаше със странно изражение. Елайза седеше там на пода и... не знам. Не помня какво правеше.

После баща ми каза: „Елайза, намери си друго място за спане“. Нищо повече. Той стоеше там, тя стана, мина покрай него и отиде да си легне на канапето долу. Когато излезе, той ме погледна, но не изглеждаше ядосан. Изглеждаше така, сякаш той е сконфузеният, сякаш той е извършил нещо нередно. После си легнах. Бях щастлив, но и притеснен, защото щеше да каже на майка ми и Елайза вероятно нямаше повече да може да преспива у нас. Нямаше вече да я приемат като детска приятелка.

Сид гледа известно време телевизия, а после, без да сваля очи от екрана, ми разказва останалата част от историята с равен и хладен глас. Глас, който никога не съм чувал. Без жаргон или чувство за

хумор. Не отделя очи от художника, чийто глас също е приглушен и хипнотичен.

Сид ми разказва за баща си, който слязъл долу при спящата на канапето Елайза. Тя се събудила и видяла, че баща му е върху нея, че я целува и ѝ се натиска. Разказва ми как тя избягала. На следващия ден и през следващите седмици смятал, че е заради него. После Елайза най-накрая казала на Сид. Той побеснял. Не ѝ повярвал. На Елайза не ѝ пукало дали той ѝ вярва или не. Накрая Сид ѝ повярвал и намразил баща си. Намразил и майка си за това, че обича баща му. Когато той умрял, Сид разказал всичко на майка си — за бирата, за целувката, за баща си, който се опитал да се възползва от замаяната му приятелка. Неговата приятелка. Това е историята. Историята на Сид.

— Алекс не знае за тези неща — казва той. — Смята, че майка ми ме е изхвърлила, защото е разстроена.

— Защо не си ѝ казал?

— Тя е заета — казва той. — Както ти каза.

— Защо го разказваш на мен?

— Защото ти ме попита. И за да престанеш да ме гледаш така, сякаш ще започна да стрелям.

— Майка ти повярва ли ти? — питам аз. — Когато ѝ разказа?

— Разбира се, че не.

Той отново започва да сменя каналите. Виждам жираф, анимационен герой гъба, заварчик, пристав, който вдига палец към съдията, сякаш иска да му каже „браво“.

— Защо ѝ каза? Защо го направи, след като той е бил мъртъв?

Сид престава да щрака с дистанционното. По новинарски канал съобщават за смъртоносно земетресение в Етиопия, а надписът отдолу гласи: *Само пет дни до Острите! Пет дни до Острите!*

— Защото я уважавам — казва той. — Той никога не е бил добър с нея. Вкъщи винаги беше напрегнато.

— Но ти си съсипал живота ѝ.

Мисля си за Джули. Представям си как новината буквално я съкрушава, смазва я.

— Не съм съсипал живота ѝ — казва той. — Тя просто ще знае онова, което знам и аз. Все още обичам баща си. Имахме и хубави моменти в живота, преди лошата му част. Това не прави всичко,

свързано с баща ми, лошо. — Той ме поглежда за пръв път. — Не трябва да мразя всичко, нали?

Забелязвам, че очите му се насълзяват. Не бива да го виждам такъв. Никой не бива да го вижда такъв. Извърщам поглед към водещия.

— Ще чувстваш онова, което чувстваш — казвам. — Може да ти липсва. Може да го обичаш.

С ъгълчето на окото си виждам, че Сид гледа към тавана. Изправям се.

— Благодаря ти — казвам. — Благодаря ти, че ми разказа.

— Няма проблем — казва той и се прокашля.

Предупреждавам го да не пали лампата заради термитите и му пожелавам лека нощ. Каня се да тръгна към стаята си, но някакво неловко чувство ме подтиква да измисля още нещо, което да сложи в ред нещата. *Не плачи. Аз съм тук.*

На вратата се обръщам.

— Топло ли ти е тук? Има още одеяла. Ако искаш.

— Добре съм — казва Сид. — Добре съм.

— Да си гледал напоследък нещо специално по телевизията? — питам аз. — Някакви наблюдения, размишления?

Той върти очи и едва сдържа усмивката си.

— Казвай — подканям го аз.

— Анимираните болести — казва той. — Рекламите превръщат херпесите, гъбичките по краката и всички такива неща в анимационни герои, които крещят, заплашват и рушат тялото. Гадно е. Забелязал ли си тези реклами?

— Забелязал съм ги — казвам.

Сид не откъсва очи от мен.

— Трябва просто да ни кажат с какво могат да ни излекуват. Тези анимации са отвратителни. Просто ни кажете как да се отървем от онова, от което страдаме.

Той отново се обръща към телевизора и аз го оставям сам в тъмната стая.

Доктор Джонстън влиза в стаята на Джоуни, следван от мъж, който се усмихва на децата ми по начин, който ме плаши. Вчера, преди да напусна болницата, помолих д-р Джонстън за помощ.

— Как да съобщя на Скоти, че няма никаква надежда?

— Искаш да кажеш, че тя не знае? — попита той.

— Знае — отвърнах бързо. Представих си как Скоти целуваше майка си и сякаш се опитваше да я съживи. — Но все още смята, че има някакъв шанс, дори след като ѝ обясних всичко. Ръката на Джоуни се раздвижи, разбираш ли? И сега не знам какво да правя.

Той седна зад бюрото си и можех да се закълна, че се стареа да не ме гледа, сякаш бях направил нещо нередно. Разочарованието му по отношение на мен беше очевидно. Дори преглътнах гордостта си и му разказах за морския таралеж и за обривите, макар че премълчах за позите ѝ пред огледалото. Той обеща, че ще говори и с двете момичета и ще ни препоръча детски психотерапевт — някои смятали, че сеансите помагат.

Клепачите на психотерапевта са увиснали, а устата му е леко издадена. Сякаш е пушил бонг. Лицето му е със слънчев загар и луничаво, чертите му са отпуснати и безизразни.

Сид седи на стол под прозореца и разлиства списание. Виждам на корицата момиче с къса червена рокля, което пълзи по капака на мустанг.

— Това е доктор Джерард — представя ни го д-р Джонстън.

— Здравейте, здравейте всички — казва д-р Джерард и последователно поглежда всеки един от нас в очите. — Ти сигурно си Скоти.

Гласът му едва се чува. Протяга ръка и Скоти също. Докторът не се здрависва с нея, а стисва дланта ѝ в едната си ръка и с другата я похлупва. Скоти се дръпва лекичко, но той не я пуска веднага.

— А ти сигурно си Алекс — казва той, чак тогава пуска Скоти и пристъпва към Алекс.

— Здравсти — казва Алекс, протяга ръка и разтърсва енергично неговата.

Д-р Джерард ми кимва леко. Виждам, че има химикалка в джоба, а към нея е прикрепен гумен октопод. Той забелязва погледа ми, изважда октопода и разиграва цяло шоу, докато се подготвя да го хвърли към мен. Оставям го да падне в краката ми и при допира с пода октоподът светва.

— Осветява ви — казва той.

Скоти го взема. Гумената играчка проблясва в ръката ѝ.

— Моята глупава играчка — казва той.

Скоти издърпва едно пипалце, после го пуска и то се прибира.

— Смешно създание е — казва доктор Джерард. — С толкова много защитни механизми. Мастилената торбичка например. Сигурен съм, че знаете за мастилената торбичка. Октоподите използват мастилото за отклоняване на вниманието, като прикритие, за да избягат от хищниците.

Доктор Джонстън гледа в пода. Сид надниква над списанието и отново се скрива зад него.

— Те могат също така да се дегизират, за да се скрият от хищниците. Някои изхвърлят отрова, а някои могат да имитират по-опасни същества — като змиорките например. Пазя го, за да ми напомня за всички наши защитни механизми — нашето мастило, нашата отрова, нашата дегизировка, — с които да избегнем онова, което би ни наранило.

Той вдига рамене, сякаш тази мисъл му е хрумнала току-що.

— Какво е това? — пита Сид. — Да не е „Octopus 101“?

Опитвам се да сдържа усмивката си; благодарен съм за намесата на Сид. Изражението му издава гордост и знам, че това се дължи на усмивката ми, на одобрението ми към него.

— Прав си — казва д-р Джерард. — Просто си бърборя. — Той допира върховете на пръстите на двете си ръце и прави колибка пред гърдите си. — Причината да съм тук е да се срещна с вас, момичета. Чувал съм толкова много за Алекс и Скоти, че бих се радвал да поговорим... ако желаете.

— Какво сте чували? — пита Скоти.

Той опира брадичка в събраните си пръсти и продължава да говори тихо и спокойно:

— Ами чувал съм, че обичате океана и музиката и че сте чудесни и талантливи момичета.

Скоти преценява искреността на думите му.

— Чувал съм и че майка ви е зле и че ще умре.

Момичетата ме поглеждат, а аз поглеждам д-р Джонстън. Изявлението е толкова просто и вярно, но все пак се стряскам, като го чувам. Изричал ли го е някой така ясно?

— Обяснимо е, че преживявате труден период — казва д-р Джерард. — Дойдох да се срещнем и да ви кажа, че ако искате да разговаряме, с радост ще се изправа заедно с вас пред настоящето без всички онези глупави защитни механизми. Бих искал да ви помогна да се справите с този период в живота си, а също и да ви помогна да продължите напред.

— Добре — казва д-р Джонстън. — Благодаря ви, доктор Джерард.

Скоти подава октопода на д-р Джерард. Той отново стиска ръката ѝ и казва беззвучно:

— Благодаря.

После тръгва към вратата и помахва на Алекс, която го гледа сърдито, сякаш е октопод, същество без вътрешен скелет, абсолютен грозник.

— Какво беше това? — пита тя, след като той си тръгва.

Доктор Джонстън наблюдава сцената с извинително изражение, но не може да признае, че съжالياва. Та нали той го е довел.

— Е, доктор Джерард е готов да разговаря с вас.

— Тоя човек ходи замаян още от „Уудсток“, човече — казва Сид.

— Е, добре. — Д-р Джонстън гледа към някакъв стол зад него. Колебае се, затова аз кимвам към стола и той сяда. — Как сте? — пита.

Алекс седи в края на леглото. Лицето на Джоуни е пепеляво, а устните ѝ са сухи и бледи. Гърдите ѝ се повдигат неритмично, сякаш сънува кошмар. Има вид на старица. Придърпвам Скоти към мен с надеждата, че напълно ми е простила за това, че я принудих да прояви обич към майка си. Тя се сгушва в прегръдката ми.

— Сигурен съм, че той е различен при сеансите на четири очи — казва д-р Джонстън. — Това беше встъпителната му реч. Не ѝ обръщайте много внимание.

— Аз го харесах — казва Скоти.

— Добре. — Потупвам я по раменете. — Ще определим час и ще говорим с него, нали?

Гледам Сид и Алекс, за да се уверя, че не правят гримаси.

— И аз ще бъда на ваше разположение — казва д-р Джонстън. — В случай че искате да ме питате какво точно ще се случи и защо постъпваме така. За всичко може да ме питате.

Усещам, че дишането на Скоти се учестява.

— Мама със сигурност ли ще умре? — пита тя.

За моя изненада д-р Джонстън казва:

— Да. Ние правим точно каквото желае майка ви. Решихме да престанем да се съпротивяваме на онова, което иска тялото ѝ. — Поглежда Джоуни и се замисля. — Постарахме се да помогнем, но установихме, че някои важни органи са увредени. Те умират или вече са мъртви.

Той извързва глава към мен, очаквайки одобрение. Не съм сигурен дали трябва да му го дам.

— Заедно с мой колега констатирахме, че тя се намира в необратима кома. Щом установихме това, трябваше да се съобразим с волята на майка ви. Желанието ѝ е да прекратим всякакво лечение, целящо да удължи живота ѝ или процеса на умирање.

— Това е най-доброто, Скоти — обажда се Алекс. — Тя не е щастлива така.

— Знам — казва Скоти. — Знам всичко.

Усещам, че се стяга.

— Мозъкът ѝ не работи.

— Искам да разбереш, Скоти — казва д-р Джонстън, — а и ти, Алекс, че не майка ви е без значение за нас; лошото е, че медицинското лечение е без значение за нея. Призванието ми е да лекувам хората, но при Джоуни това е невъзможно.

— Разбирате ли? — питам аз.

— Да — казва Алекс.

— Да — казва Скоти.

— Тя не би искала да живее в това състояние. Дори да излезе от комата, което изобщо не е вероятно...

— Ще бъде зеленчук — прекъсва го Скоти.

— Майка ви не иска да живее така — обаждам се аз.

— Вече знам всичко — казва Скоти.

— Тя получава големи дози морфин, така че не чувства никаква болка, но повече от това не можем да направим.

Просто я чакаме да умре, мисля си аз.

— Има ли нещо друго, което бихте искали да знаете?

Алекс клати глава.

— Какво ще правите с тялото ѝ? — пита Скоти.

Доктор Джонстън ме поглежда. Тълкувам го като знак, че аз трябва да отговоря на този въпрос. Стисвам раменете на Скоти. Как да ѝ кажа, че ще изгорим тялото на майка ѝ, че ще я превърнем в сива пепел? Как е възможно от нас да остане само това?

— Ще разпръснем праха ѝ в океана — казвам.

За миг Скоти престава да диша учестено, после отново започва.

— Кога ще умре? — пита тя.

Д-р Джонстън сякаш се кани пак да произнесе реч, но се отказва.

— Това е третият ѝ ден без апаратурата. Боя се, че не ѝ остава много. Но все още ще бъдете с нея известно време.

Всички поглеждаме към Джоуни.

— В такива случаи някои хора се сбогуват веднага и напускат болницата — казва д-р Джонстън. — Други остават до самия край.

— Ние какво ще правим? — пита Скоти.

— Каквото искате — казвам. — Изборът е ваш.

Доктор Джонстън става.

— Моля ви, обадете ми се, ако имате още въпроси. Каквито и да са те.

Забелязвам, че на бялата му престилка има кафеникаво петънце, но не от кръв, а може би от фъстъчено масло. Представям си го как в кафенето яде сандвич с фъстъчено масло и конфитюр и това някак ме успокоява. Джоуни обичаше фъстъчено масло върху тортиля; това беше храната, която я успокояваше. Ще ми се тя да можеше да хапне нещо. Ще ми се да можеше да изяде последното си любимо ястие като осъдените на смърт преди екзекуция. Риба тон на скара от „При Бъз“, свински пържоли от „Хоку“, овнешко с ананас, понички, сладолед и шейк с амарето. Това бяха любимите ѝ неща.

— Благодаря, Сам — казвам.

— Съжалявам — казва той и, изглежда, наистина съжалява, не само за нас, но и за себе си.

Забравям, че смъртта на пациент е провал за лекаря. Не беше успял. Не беше оправдал надеждите на Джоуни и нашите надежди.

— Няма нищо — казвам аз, което прозвучава странно.

— Ще ви оставя насаме — казва той.

Стаята утихва, след като той излиза. Алекс сяда до мен на леглото. Макар да ми се струва, че лицето на Джоуни се е смалило, че тя цялата се е смалила, съзнавам, че всъщност не се е променила толкова много. Точно това съм очаквал — че ще се състари, ще се влоши още повече, преди да си отиде. Но не е така. Тя е застинала във времето. Не мога да се отърся от усещането, че все още отговаря за нас, мълчаливо ни управлява с огромна и неподражаема сила. Погледът на Скоти е втренчен, без да е фокусиран върху нещо конкретно. Тя сякаш е в транс.

— И сега какво? — пита Алекс.

— Чакаме чичо Бари и баба ви и дядо ви — казвам. — Те ще се сбогуват днес.

— А ние какво ще правим? — пита тя. — Ще чакаме ли до края?

Сид сваля списанието от лицето си.

— Какво искате? — питам. — Какво искате вие, момичета?

Те не отговарят. Питам се дали се срамуват да кажат, че не искат да останат до края. Сбогуваме се с Джоуни от дълго време.

Чудя се как ли ще изглежда краят. Ще бъде ли унесена? Или ще се бори за живот? Ще бъдат ли очите ѝ отворени, ръката ѝ ще стиска ли нашите?

— Не мисля, че трябва да останете до края — казвам аз.

Не искам те да я видят как умира.

— Ще изберем някакъв момент да се сбогуваме. Ако искате именно това. Можем да останем тук или да си отиваме и да се връщаме, докато почувствате, че е време да си тръгнете окончателно. Само ми кажете, за да знам кога.

— Уверете се, че сте готови — обажда се Сид.

Алекс слиза от леглото и тръгва към него, но той отново вдига списанието и скрива лицето си. Виждам момичето, което пълзи по капака на колата. Ще ми се да ѝ кажа: *Защо си там? Слизай от проклетия капак и си отивай вкъщи.*

— Мисля, че планът е добър — казва Алекс. — Всеки от нас ще си избере подходящия момент.

— Очите горят ли? — пита Скоти.

Нямам представа какво ще стане с очите и не бих посмял да попитам. Мисля, че и те горят. Просто не знам.

— Какво? — пита Скоти. — Защо всички ме гледате така?

— Ще трябва да зададеш този въпрос на лекаря, Скоти.

— Не бива да мислиш за такива неща — казва Сид.

Питам се какво са направили с баща му, дали са го погребали, или са го кремирали. Чудя се дали и Сид си е задавал същия въпрос за очите на баща си.

Сърцето ми препуска, сякаш съм на сцена. Чувам гласа на Алис.
— Джоуни! — вика тя. — Джоуни!

Излизам в коридора. Скот е пъхнал ръце в джобовете си и гледа в пода, влачейки крака като малко дете. Алис е облечена официално, а може би медицинската сестра или Скот са я облекли така — с черен пуловер и дълга пола в червено и бяло. Сложила си е златните гривни и сякаш току-що е излязла от фризьорски салон. Питам се дали разбира къде се намира.

— Джоуни! Джоуни! Прокажен — виква Алис на мъж в инвалидна количка, който минава покрай нея.

Мъжът я поглежда изумено, а тя крачи напред, сякаш не е направила нищо.

— Здравей, Алис — казвам аз.

Отминава ме и продължава да върви, докато Скот не я хваща за ръка и не я въвежда в стаята.

— Бари трябва скоро да дойде — уведомява ме той.

Скот поглежда към леглото, после отива до прозореца, дръпва настрани щората и после отново я пуска. Оглежда се и застава в единия ъгъл. Сякаш придружава жена в магазин за луксозно бельо и се чуди какво да прави.

— Скоти, отстъпи на дядо ти да седне.

— Хей, Бинго — поздравява я Скот. — Не видях, че си тук. — Поглежда към Алекс и Сид. — Ти пак си цъфнал — казва той на момчето.

Скот сяда и вдига на коленете си своята малка внучка.

Алис застава до леглото, навежда се и заговаря тихо. Чувам: „Какво се получава от кръстоска между алигатор и дете?“, но отговорът не достига до мен. Продължавам да се питам: *Какво се получава?* Предполагам алигатор. Сбогом на детето. Не знам защо, но тази гатанка ме натъжава безкрайно.

Бари влиза в стаята с букет цветя и с нещо, което прилича на фотоалбум. Щом ни вижда, се разплаква. Спира пред всеки от нас,

клати глава, после се хвърля в прегръдките ни. Потупвам го с длан по гърба вместо с обичайния юмрук.

— Здравсти, синко — казва Скот.

Бари ми подава цветята, отива при леглото и застава до Алис.

— Какво решихте? — пита Скот.

— За кое, Скот?

— Последно какво решихте?

— Мисля, че ще изчакаме още малко. Когато почувстваме, че моментът е дошъл...

— Питам те какво решихте за купувача. Кого избрахте?

— Скъперник — казва Алис на гирляндата от жасмин.

Дъщерите ми също ме поглеждат заинтригувано. Не мога да понасям любопитството им. Искат да знаят колко. Колко ще получим.

— Сега ли е най-подходящото време да говорим за това?

— Колко ще вземеш? — пита Скот.

Поглеждам към Бари, търсейки подкрепа, за да накараме баща му да млъкне, но той само казва:

— Татко, сигурен съм, че можеш да го прочетеш във вестника.

— Не е нужно да чета вестника — казва той. — Мога да го науча и тук.

— Няма да говоря за това сега, Скот. Не е прилично.

— Е, ти не се вълнуваш. За теб не е кой знае какво — от тук милион, от там милион.

— Има ли някакъв проблем?

Скоти изглежда вцепенена от ужас в скута му. Понечва да стане и тя скача, но после той отново сяда. Не ме гледа в очите. Лицето му се изкривява в жестока, дразнеща усмивка.

— Смешното е, че точно когато Джоуни я сполетява нещастие, теб те сполетява щастие — ставаш богат.

— Изобщо не е смешно — казвам. — Няма абсолютно нищо смешно в това.

Вчера братовчедите се събраха около Хю, за да им съобщат новината, и аз съм му благодарен за начина, по който го направи. Без заобикалки, безпристрастно и властно. Тонът му беше делови и никой не се тръшна, нямаше и драматични въздишки. Сигурно реагираха така заради Джоуни. Щяха да протестират, ако тя беше здрава. Сега ще чакат да мине известно време. Хю направи така, че да изглеждам

смутен, но непоколебим. Да прозвуча оптимистично и смело. Ралф ме потупа по гърба. Бирата каза: „За мен това няма значение. И бездруго скоро ще умра“.

— Да, ти прояви егоизъм спрямо нея — казва Скот. — А тя ти даде всичко. Хубав, щастлив дом.

— Скот — казвам, — какъв смисъл има?

Отново поглеждам към Бари, който се е вторачил в Джоуни, и разбирам, че той е съгласен с баща си, иначе щеше да ми помогне да прекратим този разговор.

— Живеехме добре — казвам. — Повече от добре. Мислиш, че е била нещастна, защото не съм ѝ дал достатъчно? За това ли всъщност си ядосан?

— Тя искаше да има собствена моторница.

— Не можех да си го позволя! Не разполагам с толкова пари. Имаме много разходи. Живеем с моята заплата. Ще използвам пари от попечителския фонд, за да платя таксите за колеж, с тези пари плащам и за училищата им — двайсет и осем хиляди за двете. Плюс пеене и танци, летен лагер. Списъкът е дълъг.

Момичетата изглеждат стреснати и обидени. Това е проблемът с привилегированите деца — забравят, че на учителите се плаща. Забравят, че всичко струва пари: участието в пиеси, изработката на бонг в курса по стъklarство. Сигурен съм, че бедните деца знаят цената на всичко. На всяко малко, незначително нещо. Поглеждам стената зад Сид и ми се иска да я пробия с глава. Защо говоря за училищните такси? Защо се оправдавам?

— Джоуни трябваше да има собствена моторница, която да познава добре. Тогава нямаше... — Скот посочва дъщеря си.

— Първо, тя не е управлявала моторницата и не можеш да ме обвиняваш за това. Инициаторът не бях аз!

— Джоуни заслужаваше да ѝ дадеш повече — настоява той и ме гледа в очите.

Не мога да повярвам, че говори така, и то пред момичетата, и едва се сдържам. Истината напирала на езика ми. Мога да кажа на Скот, че тя ми е изневерявала, че и аз съм заслужавал повече. Мога да му кажа, че дъщеря му разби сърцата на всички ни.

— Прав си — казвам. — Тя заслужаваше повече.

И съзнавам, че това е вярно, а не само думи, предназначени да го успокоят. Поемам си дълбоко въздух, като си повтарям, че той е неин баща. Не мога да си представя някоя от дъщерите ми да лежи в това легло.

— Прав си — повтарям аз. — Съжалявам.

— За бога, не нападайте така човека — обажда се Сид.

— Да, дядо — присъединява се и Скоти.

— Татко направи най-доброто, на което е способен — казва Алекс.

Шокиран съм и се чувствам почти неудобно, тъй като се безпокоя да не би Скот да си помисли, че съм подкупил момичетата да кажат това. Единният ни фронт изглежда странно, сякаш сме някакво друго семейство. Едно от онези щастливи семейства, които съм срещал понякога. А после си мисля: Такива ли сме? Въпреки всичко не сме ли на път да го постигнем? Където и да сме, каквито и да сме, това ще съществува само при отсъствието на Джоуни. То стана възможно заради мълчанието ѝ. Мисля си как Сид бе казал на майка си, че смъртта на баща му е най-хубавото нещо, което им се е случило, и разбирам, че той не го е казал със злоба или с намерението да я засегне. Казал го е, защото отчасти е било истина, макар и болезнена. Колко смел трябва да е бил, за да ѝ го каже.

Можех да кажа на Скот, че не парите ще направят живота ми по-добър, а смъртта на дъщеря му. Дълбоко в себе си знам, че е така. Не искам да бъда в това положение, не съм желал това да се случи с нея, но сега, след като вече се е случило, сега, когато знам и какво предстои да се случи, съм сигурен, че моите момичета ще го разберат и ще станат силни и интересни личности. А аз ще бъда добър баща и ще живеем по-добре, отколкото сме смятали, че ни е писано. Тримата ще се справим добре, Джоуни. Съжалявам.

— Не избрах никого — казвам на Скот. — Не продадох нищо.

Момичетата търсят погледа ми. Алекс се усмихва. Не съм сигурен защо го прави, нито какво означава за нея решението ми, но съм доволен, че тя го одобрява.

— Задържам земята в семейството, въпреки че ще ми бъде в тежест. Ще имам много работа.

— Това не ме интересува — казва Скот.

Иска ми се да изкрещя, че я задържам, че задържам всичко, с което животът ме е изненадал, и сега по свой начин и аз го изненадвам.

Скот става и отива до Джоуни. Оглежда цветята, сякаш са книги върху лавица, и после се засмива.

— Сигурно си вбесил много хора. — Той изглежда почти горд.

— Така е. И вероятно това не е краят.

Макар че онова, което направих, е абсолютно валидно и защитено от закона, не изключвам възможността някой тъп прокурор да открие миниатюрна пукнатина и да се възползва от нея.

Алис поглежда списанието на Сид. Очите ѝ са огромни като на бухал.

— Готови ли сме да си тръгнем? — пита тя.

— Не, мамо — казва Бари.

— Защо?

— Защото, мамо...

— Да, Алис — обръща се Скот. — Готови сме да си тръгнем.

Той е стиснал ръце и се взира в дъщеря си. Момичетата ме гледат с паника в очите.

— Момичета, Сид... — казвам аз.

Посочвам вратата и те излизат с мен в коридора.

— Сега ли ще се сбогува? — пита Алекс.

— Мисля, че да.

В коридора правим няколко крачки в една посока, после тръгваме в другата. Само Скоти остава неподвижна и наблюдава. След малко се присъединяваме към нея, макар че често обръщаме погледи назад, може би опитвайки се да прикрием интереса си към ставащото в стаята. Скот е затворил очи и докосва рамото ѝ, но не говори. Бари го наблюдава също със страх и благоговение.

— Той моли ли се? — пита Сид.

— Не — казвам аз.

Алис се отдалечава от леглото и Скот поглежда към нея, после към дъщеря си, слага ръка върху устата си и стисва очи. Когато ги отваря, погалва челото на Джоуни, приглажда назад косата ѝ и поставя ръка върху темето ѝ. Накрая отива при Алис, хваща я под ръка и се запътва към вратата. Всички ние отстъпваме назад. Той ме поглежда за миг, преди да си тръгне. Познавам този поглед — на онзи прокурор, който ще загуби делото срещу мен. Това е поглед на раздражение, че

май съм се отървал от нещо. Това е поглед на глупава увереност, че съм щастливец.

Джоуни изглежда различна след сбогуването с баща си. Сякаш това я приближава с една стъпка към небитието. Трудно ще ми бъде да я гледам, като знам, че родителите ѝ никога вече няма да я видят. Всичко изглежда различно. Стоим в коридора, за да оставим Бари насаме с нея.

— Дядо не ни ли обича вече? — пита Скоти, а и аз се питам същото.

Чудя се дали той ще поддържа връзка с нас, макар че, предполагам, това ще зависи и от мен. Ще трябва да направя така, че да вижда внучките си. Ще трябва да се уверя, че има кой да се грижи за него. Мисля, че сега той е и мой. Главите на момичетата са еднакви. Забелязвам го за пръв път, бяло петънце кожа в средата на темето, а косата е усукана надясно.

— Разбира се, че ни обича. Просто е тъжен. Хората казват някои неща само когато са тъжни.

Сид продължава да гледа надолу по коридора към асансьорите и това ме разсейва.

— Аз тръгвам — обръща се към всички Бари, излизайки от стаята.

— Добре — казвам и се въздържа да не кажа: *Свърши ли? Сигурен ли си? Много бързо.*

— Може да се върна — добавя той. — Но сега си тръгвам. Ако почувствам, че има още нещо, ще се върна.

— Добре, Бари.

Той ме прегръща, а после отива да прегърне и момичетата.

— Можем да правим всичко — казва им той. — Можем да действваме както желаем, но не бива да бъдем гневни. Не можем да бъдем и гадни.

Чувал съм тези думи. Печах месо, а Естер приготвяше емпанадас и гледаше шоуто на Опра, в което една жена, чийто син бил убит, бе казала същото на семейството си веднага след смъртта му. Помня, че всъщност се загледах в тази жена, тъй като тя ми се видя силна и умна,

и аз ѝ повярвах, че наистина е казала тези думи на семейството си, повярвах ѝ, че те са имали ефект. Но те не прозвучаха по същия начин от устата на Бари. Не съм убеден, че ще имат ефект при него. Той е чел много мотивационни книги, но те са били за любовта, а не за смъртта. Мисля, че мъката и гневът ще го обземат внезапно. Ще бъдат истински и неподправени и думите няма да му помогнат. Всички ние ще понесем удара и няма да сме наясно как да реагираме. Ще ми се да знаех как да помогна на себе си и на всички хора, които ще страдат около мен.

— Е, момичета — казвам, — сега сме само аз и вие.

— И вие и аз — казва Скоти.

— И аз — обажда се Сид.

— Добре ли сте? — питам. — Да се върнем ли в стаята?

Всички поглеждат навътре, но никой не пристъпва натат.

— Това няма ефект — казва Алекс. — Сякаш само я наблюдаваме. И чакаме...

— Знам — казвам. — Знам.

Виждам как Сид гледа надолу по коридора и после поглежда часовника и мобилния си телефон.

— Чакаш ли някого? — питам го аз.

— Не — отвърща той.

Чувствам, че е разочарован от мен. Той смята, че трябва да се „изстъпя“ и да се бия с Брайън, който не можел да смачка дори зрънце грозде в плодова битка. Сид цитира рапъра Джей Зи. Смята, че ако кажа всичко на Джули, ще се почувствам по-добре. Това ме забавлява, но и натъжава, защото все още не разбира някои неща. Ако някой трябва да знае колко безполезно е отмъщението, то това е Сид.

— Може би трябва да глътнем малко свеж въздух, а? И да хапнем.

— Трябва ли да се сбогуваме като за последно? — пита Скоти. — За всеки случай.

Оглеждам стаята.

— Не. Няма нужда. Ще се върнем скоро.

Да се сбогуваме всеки път, сякаш е последен, може да се окаже мъчително, затова направо излизаме. Надяваме се, че тя все още ще бъде тук, като се върнем, и ни е страх да признаем, че може и да грешим.

Тя все още бе там, когато се върнахме от обяд, и все още е тук тази сутрин. И ние за пореден ден отново сме тук, седим в тъмната стая, наблюдаваме Джоуни, чакаме. Някои цветя като розите и жасминът са клюмнали, макар че стаята все още е наситена с техния аромат. Върховете на пръстите на Джоуни са посинели. Питам се дали някой друг го е забелязал. Вече пет дни тя живее без помощта на апаратите.

На вратата се появява Джой. Радвам се, че е тук.

— Джой — казвам.

— Мистър Кинг. Съпругата ви има посещение.

Наблюдавах как баща се сбогува безмълвно с дъщеря си, но сериозното изражение на Джой и фактът, че не ме гледа в очите, са още по-смустващи.

— Кой е? — питам.

— Една жена. Не ѝ знам името. Да ѝ кажа ли да дойде, или предпочитате да сте сами?

Опитвам се да отгатна коя може да бъде. Всички, на които казах, вече бяха тук, макар че Шели щеше да дойде отново.

— Да. Кажи ѝ да дойде.

— Добре, мистър Кинг.

Джой се отдалечава, а аз се питам дали е тъжна заради мен или за това, че вече не сме нейни пациенти и просто ни чакат да си отидем, за да могат да оправят леглото за следващите.

— Кой е? — пита Алекс.

Тя прибира косата си зад ушите и приглажда блузата си. Едва сега забелязвам колко добре изглежда. Облечена е с черен панталон и снежнобяла блуза с якичка. Сид също е с риза и дънки, но не от онези, които висят, сякаш всеки момент ще се изхлузят. Никой не им е казал да се облекат официално или прилично и аз съм смаян, но и малко тъжен, че не са имали нужда от мен за съвет. Скоти обаче все още е под моята опека, за което свидетелства огромната тениска, скриваща късите ѝ панталонки, така че изглежда сякаш отдолу няма нищо. На

гърба на тениската има надпис „ЖЕСТОК“ и картинка на питбул с пяна на муцуната, вдигнал задния си крак над една маргаритка.

— Ами ако не я искаме тук? — пита Скоти. — Сега е нашето време.

— Малко е късно вече — казва Алекс.

— Ами ако тя е от агенцията за защита на децата? — пита Скоти.

— Защо, Скоти? Защо да идват тук? — Поглеждам тениската ѝ, косата, ноктите.

— За да ни вземат.

— А защо да го правят?

— Пошегувах се. Господи, студено е.

Сид седи на същия стол и нервно потропва с крак по пода. После внезапно се успокоява, изправя гръб и на лицето му се появява доволно изражение. Поглеждам към вратата и виждам ваза с огромни бели рози, които скриват лицето на жената, но аз веднага разпознавам червеникавата коса и бледите ръце на Джули Спиър.

Тя поставя вазата с цветята на пода и поглежда към светлосиния си пуловер.

— Разлях я — казва.

Водата, която се стича по пуловера ѝ, образува петно, което странно наподобява роза със стъбло.

— Ето. — Скоти изважда болничен халат от шкафа до леглото на Джоуни. — Облечи го.

Джули се поколебава, но после отказва.

Тя бързо избърсва пуловера си, оглежда всички ни и накрая поглежда към Джоуни. Казах ѝ, че жена ми е зле, спомням си, но не можех да си представя, че ще дойде. Алекс взема вазата и я поставя на полицата в дъното на стаята, тъй като няма място до Джоуни.

— Много мило от твоя страна, че дойде — казвам. — Не очаквах...

— Знам. Едва се познаваме, но през последните няколко дни си мислех за вас, момичета, и за майка ви тук. Почувствах, че трябва да дойда.

Ръцете ѝ леко треперят. Тя слага длан върху гърдите си и си поема въздух. Хващам я за лакътя и я отвеждам към стола до Сид. Той ѝ кимва.

— Това е Сид — представям го аз. — Мисис Спиър.

— Джули — казва тя.

Той протяга ръка, тя я поема и без причина казва:

— Благодаря.

— Момчетата къде са? — пита Скоти.

Джули, изглежда, обмисля внимателно отговора си.

— Все още са на Кауаи със съпруга ми. Връщат се днес следобед.

— Приятелки ли сте с мама?

Джули поглежда Джоуни, сякаш отговорът на въпроса зависи от онова, което ще види.

— Не — казва тя. — Не се познаваме.

Алекс и аз се споглеждаме смутено, нещо, което открих, че често правим напоследък. Когато нещо е странно, дразнещо или смешно, първо поглеждам нея. *Какво прави Джули тук?*, пита лицето ми.

— Благодарим за цветята — казвам. — И за това, че дойде.

— Алекс, Скоти — обажда се Сид, — да ги оставим за малко насаме.

— Няма нужда — казвам. — Така е добре, не е необходимо да излизате.

Сид слага ръка на гърба на Алекс и я повежда към вратата. Скоти тръгва след тях, а после той затваря вратата и ме оставя насаме с нея. Трябва да кажа на Джули, че жена ми няма да се оправи, както направих и преди. Трябва да ѝ кажа да си тръгне. Отивам до леглото на Джоуни.

— Знам — казва Джули.

Тя стои до прозореца, до вертикалните щори, които Джоуни не можеше да понася. Имах такива в кабинета. „Много са обикновени“, каза Джоуни, когато се нанесохме. Бях ги купил заедно с къщата и колкото до мен, не бих променил нищо — подовете, плотовете, верандата, гаража, покрива, — докато Джоуни не ми посочи недостатъците. Тя удължи пътеката отпред, засади три вида папрат, разшири покрива, за да има навес с големи дървени пилони, така че фасадата придоби внушителен, но приветлив вид. Изхвърли мокета, свали шарените тапети в спалните, ремонтира кухнята и баните. Пазареше се с майсторите, работеше упорито и превърна старата къща в красив дом. Когато го видях, не можех да си представя, че бих могъл да живея в него в предишния му вид.

— Мат — казва Джули.

— Да, да, Джули.

— Дойдох, защото знам — казва тя. — Дойдох, защото съпругът ми няма да дойде.

Докато я слушам, неволно ровя в джоба на панталона си. Напипвам някакво топче — мъх или хартия. Питам се какво ли е.

— Разбрах, че е спял с нея. Разбрах за... състоянието й.

— Тя умира — казвам.

— Не знам какво правя тук.

— Съжалявам.

— За какво съжаляваш?

— Не трябваше да идвам при вас — казвам аз. — Не подозирах, че той има семейство. Съжалявам.

Тя гледа края на леглото, после вдига поглед към лицето на Джоуни.

— Джоуни е красива — казвам. — Това не е нормалният й вид.

Джули кимва.

— Чувствам се ужасно. Но съм толкова ядосана. — Разплаква се. — Толкова ме е яд и на двамата.

— И мен ме е яд. Макар че това е лошо чувство, особено в този момент.

Джули изтрива сълзите си.

— Кога ти го каза? — питам аз.

Тя изглежда изненадана.

— Съпругът ми ли?

— Да. След като си тръгнахме ли? Случи ли се нещо?

— Не ми е казал нищо. Сид ми се обади вчера. Двамата със съпруга ми откачихме. Можеш да си представиш.

— Сид значи. Добре.

— Просто... — Тя започва да се смее и да си вее с ръка пред лицето.

Чувствам, че би трябвало да я оставя за малко сама, вдигам поглед към тавана, но после отново я поглеждам и не мога да прикрия раздразнението си.

— Кое е толкова смешно? — питам.

— Напротив, ужасно е — отвърща тя.

— Джули, наистина съжалявам, но нищо не мога да направя. Сега искам да бъда с жена си.

— Знам — казва тя почти сърдито. — Мисля, че е ужасно, че мъжът ми не дойде. А аз дойдох... защото мисля, че не постъпва добре. Исках да кажа на съпругата ти, че съжалявам.

Питам се дали част от нея изпитва някакво удовлетворение от съдбата на жена ми. Не ми харесва как гледа Джоуни; контрастът между една здрава и една умираща жена е толкова силен. Лицето на Джули със слънчевия загар от ваканцията ѝ на плажа. Джоуни изглежда миниатюрна в сравнение с нея. Чувствам, че искам да я защита, усещам, че тя и аз сме едно, че съм лудо влюбен в нея. Искам да държа ръката ѝ и да посоча вратата на Джули.

— Той ми призна всичко — казва Джули или на мен, или на Джоуни. — Прощавам ти за това, че се опита да ми го отнемеш, че се опита да разбие семейството ми.

— Спри — казвам. — Не го прави.

Тя понечва да каже още нещо, което вероятно е репетирала, но аз няма да я оставя да напада жена, която не може да ѝ отговори. От милосърдието и добротата ѝ не е останала и следа. Самозалъгвала се е, че прави нещо благородно, но всъщност става въпрос единствено за гняв. Предполагам, че тя чувства същото, което изпитвам и аз — необходимостта да пазиш своето. Това е война. Винаги е така.

Отивам до вратата, отварям я и я чакам да излезе. Тя гледа Джоуни, а аз се питам дали не трябва да я отстраня със сила. Поглежда цветята, които е донесла, после се обръща.

— Той не я е обичал — казва тя.

— Знам, но известно време той и теб не е обичал.

Джули спира пред мен.

— Дойдох тук, но нямах намерение да се държа така. Просто обичам семейството си, това е.

— Тя ми е жена — казвам.

Джули чака да продължа, но аз нямам какво да добавя. Канех се да кажа: *Тя е любовта на живота ми. Ти можеш да си отидеш вкъщи при семейството си. Аз не мога.* Но не искам да говоря повече с нея. През последните няколко дни се опитвах да отстраня всички. Вървете си. Вървете си всички, моля ви.

Колебае се, може би се пита дали да се ръкува с мен, или да ме прегърне, но аз ѝ давам да разбере, че не искам нито едното, нито другото. Мисля си как я целунах, оставяйки своя отпечатък, точно както съпругът ѝ бе оставил своя. Призлява ми от баналното отмъщение и от мисълта, че Джули може да е последната жена, с която съм се целувал.

Тя излиза, аз затварям вратата и поглеждам цветята ѝ.

После отивам при жена си, която прилича на призрак. Сядам на леглото и вземам ръката ѝ, но я усещам като чужда. Докосвам лицето ѝ, гледам устните ѝ. Погалвам с длан челото, стигам до косата ѝ, както направи баща ѝ. Моля я мълчаливо да ми прости и после осъзнавам, че тя не е някакво божество и че трябва да произнесе думите на глас.

— Прости ми — казвам аз. — Обичам те. Заедно създадохме нещо хубаво.

Избрал съм своя миг. Не искам да я прегръщам, защото знам, че няма да ми хареса усещането, че няма да получа прегръдка в отговор, и не искам да я целуна, защото тя няма да отвърне на целувката ми. И все пак я целувам. Притискам устни към нейните, после слагам ръка върху стомаха ѝ, тъй като там, изглежда, е мястото, където чувствам любов и болка, гняв и гордост, и макар че не възнамерявах да го направя по този начин, казвам сбогом. Навеждам се, така че устните ми докосват шията ѝ, а главите ни са притиснати една в друга. *Сбогом, Джоуни. Сбогом, любов моя, приятелко моя, моя болка и мое щастие. Сбогом. Сбогом. Сбогом.*

Наливам джин и тоник в чашата с лед и поглеждам към големия прозорец, зад който се вижда живият плет, а после към канапето, където седи майката на Сид. Облечена е с панталон и блуза и имам усещането, че това не е обичайното ѝ облекло. Тя закопчава горното копче, после отново го разкопчава и оправя колието си. Поглеждам настрани, преди да е забелязала, че я зяпам втренчено.

Сметнах, че щом Сид е могъл да го направи, аз също ще мога. Беше се обадил на Джули. А аз се обадох на майка му. Така се получи.

Занасям ѝ чашата. Приятно ми е, че прие да пийне нещо. Аз също съм си налял питие, макар че е много студено и не ми се ще да докосна ледената чаша. През изминалите няколко дни на целия остров е необичайно хладно, с много дъжд и почти черни облаци — най-подходящото време за момента.

Мери държи чашата с две ръце над скута си. Сещам се, че не съм ѝ дал подложка, а тя не иска да сложи чашата направо върху дървената маса. Парченца от смачканата в ръката ѝ салфетка са полепнали по мократа чаша.

— Можете да я оставите на масата — казвам аз.

Жената поглежда дългата дървена маса пред себе си, дебелите книги: „Откриването на рая“, „Усещане за принадлежност“, Атлас на света и „Законите в Америка“. Колебае се дали да не опита да спаси напоената салфетка, но после се отказва и поставя чашата на масата. Може би осъзнава, че може да действа както си поиска. Тя не знае, че жена ми е умряла преди два дни. Въпреки че съпругът ѝ е мъртъв, а синът ѝ я е изоставил, тя има вид на победителка.

— Обикновено не пия — казва Мери. — Особено толкова рано.

— Знам.

Виждам приликата между нея и Сид в острия нос и големите, леко извити надолу очи.

— Как е той? — пита тя. — Добре ли се държи?

Представям си го как пуши трева и цигари, как плясва дъщеря ми по задника, как е безразличен към всичко, как безспирно

бръщолеви, как съсипа брака на Брайън и как си го изпроси по думите на Скоти — изпроси си юмрук в лицето от тъста ми.

— Да — отвърщам. — Много ни помага.

— Мога да ви платя — казва тя. — За храната. За всичките ви разходи покрай него.

— О, не. Не се тревожете за това.

Тя разглежда къщата ми, надниква през мрежестата врата и оглежда двора, басейна, планината. Аз също гледам натам, после я питам дали иска да проверя защо синът ѝ се бави толкова.

— Той каза ли ви защо го изгоних от къщи?

— Каза ми, че баща му е умрял. Както и че му липсва.

— Баща му не беше човек, с когото се живееше лесно — казва тя. — Но той се грижеше за нас. И обичаше Сид.

— Не се и съмнявам.

— Сигурно смятате, че съм ужасен човек, след като съм го изгонила.

Лицето ѝ е уморено; изглежда по-възрастна, отколкото вероятно е.

— Не, не смятам. Децата са трудна работа. Понякога подобно действие е единственото, което има ефект. Особено при Сид. Той не е лесен.

— Не, никак.

Тя се засмива, сякаш и двамата си признаваме, че имаме трудни деца, но не бихме искали да са различни. Виждам, че е донесла на Сид едно от онези списания, които той обича — за момичета, кацнали върху коли или яхнали мотоциклети.

— Трябва да разбере, че му вярвам — казва Мери.

Тя поглежда зад мен и вече знам, че той идва — крачи по коридора с каменните плочи, покрай снимките ни на стената, покрай полицата със съболезнователни картички, покрай черната японска саксия, която звучи като гонг при удар с дървена лъжица, увита в кърпа. Така Джоуни ни викаше на масата. „Вечеря!“, крещеше тя след силния гонг. „Вечеря!“

— Здравей, мамо — казва Сид.

Тя се изправя, но остава пред канапето зад малката масичка, сякаш търси защита. Той се приближава до мен. Ставам и го поглеждам окуражително. Сигурен съм, че не иска да изляза, но това

си е негов проблем. Приликата между нас е, че изпитваме необходимост да се помирим с мъртвите и да се опитаме да разберем какви са били приживе. Искаме да се издигнем, да направим мъртвите си монарси по-малко властни, да ги накараме да престанат да ни дават насоки в живота. Знам, че за мен това е невъзможно, тъй като те управляват живота ми от векове.

— Благодаря, че дойде, Мери — казвам.

После излизам. Чувам гласовете им. Иска ми се да чуя, че се прегръщат, но знам, че е невъзможно. Прегръдката не може да се чуе.

Алекс стои до гонга и аз я отвеждам настрана.

— Говорят ли си? — пита тя.

— Мисля, че да.

Минаваме покрай снимките на Джоуни. Не ги поглеждам, но знам в каква поредица са. Джоуни на Мауна Кеа с Алекс на раменете, Джоуни и аз на вечеря с приятели във въртящ се ресторант, където на всички ни прилоша, Алекс на мотоциклет в бананова плантация, Джоуни в лодка по бански, Скоти, надвесена над водата, преструвайки се, че повръща, Джоуни на катамаран, яхнала вълна и вкопчена в гредата, за да не изхвъркне зад борда.

Скоти лежи на канапето в хола под завивката, която е взела от леглото в стаята си. Гледа телевизия; май това е всичко, което правим през последните два дни. Събувам обувките си и сядам на канапето до нея, а после и Алекс сяда до нас. Изтегнал съм се и гледам как една прочута красива актриса получава награда за ролята си на грозна жена.

Подпъхвам няколко възглавнички под главата си и придърпвам завивката. Бих могъл да остана така вечно. Забелязвам, че Скоти отново е взела албума си. Той лежи върху корема ѝ, аз го вземам и го разлиствам. Времето тече. Времето отминава. Виждам това и по снимките — Трой на бара в клуба в деня с португалските галери, Алекс през първия си ден у дома крещи на Скоти от басейна. Има безброй снимки на Сид по време на престоя му у нас. Сид седи до басейна и чете едно от списанията си за коли, Сид яде чипс, Сид спи.

— Сид ще си отиде ли вкъщи? — пита Скоти.

— Да — казвам аз.

— Още ли ходиш с него? — обръща се тя към сестра си. — Въпреки че той отиде с онези гаднярки.

— Ние сме само приятели — казва Алекс, но после добавя в прилив на откровеност: — Всъщност не знам какви сме. Мисля, че засега просто сме заедно. — Тя сочи албума. — Имаш много негови снимки.

— Фотогеничен е — казва Скоти.

Тя си взема обратно албума и разлиства страниците като хипнотизирана. Държи го близо до себе си и не ми позволява да го докосна. Сякаш тя е пазителят на реликвите ни.

Следваща страница. Стара моя снимка в кабинета, заобиколена от изрезки с характерни за мен предмети: куфарче, бира.

Сега ще трябва да прекарвам в кабинета много време, да се запознавам със собствената си земя, да се опитвам да наваксам годините на пренебрежение към подаръците от предците ни.

Скоти ме е поставила под портретите на майка ми и баща ми. Джоуни е до мен на снимка отпреди много години, направена след състезание с кану от Молокай до Оаху, доста преди раждането на Скоти. Тя е истинско олицетворение на доброто здраве — зъбите ѝ, кожата ѝ, блясъкът на лицето ѝ са възхитителни. Джоуни е млада, хубава и щастлива и аз осъзнавам, че снимката е правена преди дори да се познаваме.

Разрошвам косата на Скоти и тя се притиска в мен.

— Ти си нашият семеен историк — казвам аз.

— Мисис Чън ще каже, че това не е истински албум с апликации. В него няма парченца плат и надписи.

— И така го харесвам — казвам аз.

— И аз.

— В колко часа ще тръгнем утре? — пита Алекс.

— Рано — казвам.

— Ами ако още вали?

— Въпреки това ще тръгнем — казвам аз. — Трябва да го направим.

Прахът е в кутия. Кутията е в лилава торбичка и когато и да я погледна, първо се сещам за скъп алкохол, а после: *Не. Това е прах. Прахът на жена ми.*

Все още не съм разбрал как са се сбогували момичетата, какъв е бил онзи миг за тях, но не искам да ги питам. Би било много болезнено за мен. Всяка от тях влезе в стаята сама. Всяка от тях каза нещо, после

излезе и потърси някакъв ясен отговор в изражението на лицето ми. После напуснахме болницата и се прибрахме вкъщи. Скоти пушна телевизора в хола. Алекс си отиде в стаята. Аз се прибрах в спалнята, но не можех да легна в нашето легло, затова отидох да гледам телевизия със Скоти. Алекс също беше там, легнала до нея, и разбрах, че това е най-подходящото място за нас. Джоуни сякаш ни беше чакала да се сбогуваме. На следващия ден умря.

На екрана се появяват образи на хора, които са работили във филмовия бизнес, но вече са покойници. Някои получават силни аплодисменти, други никакви.

Пръстите на Скоти докосват коляното ми.

— Краката ти са измръзнали — казвам.

Тя притиска цялото си стъпало и аз потръпвам от студения допир.

— Престани — казвам аз.

Тя се кикоти, а аз вдигам ръце и ги слагам върху главите им. Усещането е като при срамежливо докосване при първа среща.

Помня как вървахме с Джоуни по уединения плаж в курорта Кахала. Току-що бяхме обяждали в „Хоку“, където всеки от нас изпи по чаша вино. Помня, че вървах близо до нея, съзнателно докосвах с ръка нейната и ми се искаше да останем така завинаги, а накрая я прегърнах през раменете и бях безкрайно доволен, че тя не се отдръпна. Красивият хотел беше край нас и имахме усещането, че сме на ваканция, туристи на екзотично място. Странно е, като си помисля, че някога сме били свенливи един към друг.

— Радвам се, че не продаде земята — казва Скоти.

— Наистина ли? Защо?

— Защото тогава нямаше да я имаме.

— Един ден тя ще бъде ваша. На двете ви.

— Това е наистина много земя — казва Алекс.

Скоти отваря на последната страница на албума и от нея ни гледат принцеса Кекипи и Едуард Кинг.

— Защо са накрая? — питам аз. — Не трябва ли да са в началото?

— Май да — казва Скоти и слага ръката си върху снимката на принцесата. — Ще го направя по-късно.

— Но и така е добре — казвам. — Харесват ми и накрая.

Странно е, че мисля, че трябва да са в началото, тъй като и те са нечии потомци, върху тяхното ДНК също има отпечатъците на много поколения, следи от човешки миграции. Те не са дошли от нищото. Всеки произхожда от някого, който произхожда от някой друг, и това за мен е забележително. Не можем да познаваме хората, които са в нас. Всички ние ще имаме своя миг на върха на дървото. Матю и Джоуни. Един ден ние ще бъдем двойката на върха.

Унасям се. Не знам колко дълго съм дремал, но когато отварям очи, все още предават Оскарите и Алекс ми казва, че Сид си е отишъл, което леко ме натъжава. Каквото и да е имало между нас четиримата, вече е минало. Сега той е гаджето на дъщеря ми, а аз съм бащата. Никаква трева, никакви цигари, никакво преспиване у нас. Те ще трябва да проявяват изобретателност, за да правят секс, най-вероятно на неуютни места, също като останалите младежи. Забравям за Сид. Ние всички забравяме за него, както забравяме и какви сме били преди това. Сега наистина сме само тримата. Поглеждам към момичетата, за да видя какво е останало.

Управлявам малкото кану доста умело, порим океана на зигзаг и момичетата вече са уморени от гребането. Полинезийските ми предци биха били разочаровани от мен, от всички нас. Нямам дарбата да намирам пътя, да се ориентирам по слънцето и звездите и да насочвам лодката в открития океан. Тези умения и инстинкти са отдавна изгубени.

— Защо просто да не го хвърлим тук? — крещи Алекс през рамо. Тя седи отпред и аз виждам как мускулчетата на гърба ѝ играят.

— Плувец, тате — обажда се Скоти. — Плувец!

Виждам бялата плувна шапка да подскача към нас, но после се отдалечава към катамараните.

— Нека влезем малко по-навътре. Така ще избегнем и плувците наоколо.

— Карай направо тогава — казва Алекс.

— Старая се.

— Старай се повече. Трябва да усетиш кога ще завие. Много си бавен.

Джоуни можеше да насочва кануто направо. Сигурен съм, че всички си мислим точно това.

Опитвам се да използвам оранжевия ветропоказател за ориентир. На места скалите стърчат като разтворени челюсти. Слънцето едва прониква под сивите облаци. Водата е тъмна, а още по-тъмните форми на скалите на дъното на океана сякаш се движат под нас. Греблото ми одрасква една от тях, нащърбена като восъчна пита, и аз завивам надясно, за да навляза в по-дълбокото. Прахът е в торбичката, която е в скута ми. От време на време поглеждам към нея и изпитвам чувство за несправедливост. Не биваше тя да стои така в скута ми. Изобщо не мога да я почувствам. Мисля си за онези възможности за погребение: *Отнасят те с кану и разпръсват праха ти!*

Големи вълни се движат близо до ветропоказателя, но не се разбиват. Една минава под нас и кануто се плъзва към върха ѝ, а после рязко се спуска надолу. Носът му пори водата и когато приближаваме

към следващата вълна, която изглежда по-голяма от предишната, аз притискам по-силно торбичката с праха между краката си. Скоти пуска греблото.

— Продължавай да гребеш — подканям я аз нервно.

Трябва да използваме инерцията, за да се прехвърлим през вълната, преди тя да ни е върнала обратно със себе си. Покатерваме се върху нея, обливани от пяна, така че нищо не виждам, и от стръмното спускане всички подскачаме на седалките.

— Да се махаме от тук — казвам аз.

Момичетата са притихнали и аз чувствам, че са изнервени. Те потапят греблата си дълбоко и загребват колкото се може повече вода с крехките си тела. Китките им са във водата и се движат бързо. Гребем по-дълго от необходимото, за да се отдалечим от прибоя. Водата става още по-тъмна и сега скалите на дъното приличат на странни спящи същества. Тук е твърде мрачно, студено и самотно за място за вечен покой, но аз не казвам нищо.

Момичетата спират да гребат. Гледам плажната ивица на Уайкики. Всеки път ми се струва различна, макар че не се е променила чак толкова. Много хора, вода, сърфиращи по вълните, бял пясък като костен порцелан. Изглежда ми различно всеки път когато го видя. Днес той означава Джоуни. Плажът на Джоуни.

Хващам торбичката. Към нея има и сребърна лопатка; държа и нея в ръка и я гледам, сякаш е някаква шега.

Обмислям как да го направим.

— Алекс — казвам аз, — ела по-близо до сестра си. Може би е добре да седнеш на *амата*.

Тя се обръща, прескача седалката и се изправя в кануто, като се държи от двете му страни, за да запази равновесие. Вдигнала е мократа си коса нагоре и главата ѝ прилича на кошер.

— Ето — казвам аз, отварям торбичката и подавам на Алекс лопатката.

Тя се поколебава, после я взема и ръката ѝ изчезва в торбичката. Изважда песъчливия прах и част от него отлита. Наблюдаваме как се носи като дим и после Алекс насочва лопатката надолу. Прахът изтича на плътна струйка, бавно се разпръсва като тъмна сянка върху водата и изчезва.

Алекс подава лопатката на Скоти, а аз държа торбичката отворена. За моя изненада Скоти взема лопатката, пъхва ръката си в торбичката и я движи вътре, сякаш търси някаква награда. Мислех, че ще е уплашена. Тя изважда купчинка прах и тръсва китката си така, че прахът излита във въздуха. Наблюдаваме водата и когато не можем да видим нищо повече, момичетата ме поглеждат. Зъбите на Скоти тракат и цялата ѝ кожа е настръхнала. И двете стоят изправени в тясното кану и се опитват да запазят равновесие, докато малки вълни клатят лодката ни нагоре-надолу. Мисля си за всички прах, разпръсван отвъд приборя на Уайкики, за всичките цветя, хвърлени за покойниците, и се чудя къде ли отива всичко това. Пъхвам лопатката в торбичката и чувствам тежестта ѝ. Хвърлям праха във водата и усещам почти физическа болка. Болят ме гърлото, стомахът и ръцете. Без моите момичета не знам как щях да се държа в този момент. Не мога да ги погледна, без да се почувствам замаян. Знам, че сега плачат, и не искам да ги погледна. Ако го направя, ще се разпадна. Вземам торбичката, обръщам я надолу и от нея изпада толкова много прах, че едва ли не чувам звук, когато той стига до водата. Наблюдаваме как сивият като едър пясък прах потъва надолу. Момичетата хвърлят четири гирлянди и известно време ги гледаме как се носят по водата. Чувстваме, че сме приключили с церемонията. Гирляндите се връщат обратно и залепват отстрани на кануто. Скоти се протяга да ги отлепи и ги хвърля от другата страна. Взираме се за кратко във водата, а после се споглеждаме, сякаш се питаме: *А сега какво? Кога е редно да се върнем?*

Може би когато престанем да виждаме гирляндите. Тогава ще се върнем. Алекс сядна на предната седалка, а Скоти сядна на ръба на кануто и се обляга на *амата*. Обръщаме се към брега и гледаме цветята. В далечината виждам хора, които седят на терасата и закусват. Чудя се дали и ние не трябва да го направим, вместо да бързаем да се затворим вкъщи. Когато поглеждам отново към водата, гирляндите са изчезнали. Вземам греблото, но после чувам свирка и се обръщам към хоризонта. Виждам лодка, пиянски круиз, с група момчета, голи до кръста, окичени с розови гирлянди, с козирки на главите и питиета в кокосови черупки. Не е ли прекалено рано за алкохол? Скоти сядна на средната седалка, а Алекс засенчва с ръка очите си и гледа към лодката. Няколко вълни залюляват кануто ни.

— Хей! — чувам ги да викат. — Хей! — Махат екзалтирано към нас.

На кърмата танцуват момичета. Чувам силното буботене на музиката.

— Хей! — крещят момчетата и вдигат питиетата си, сякаш за тост.

Ние ги гледаме и те ни гледат, без да разбират мълчанието ни.

Алекс започва да гребе, Скоти също, а момчетата на лодката скандират:

— Гребете! Гребете! По-живо!

Едно момче, наклепано с крем против изгаряне, сваля гирляндата си и се готви да я хвърли.

— Покажете ни циците си! — крещи той и всички се смеят.

Насочвам кануто така, че да се отдалечим от тях. Момчетата гребат и аз не знам какво си мислят. Надявам се, че последният миг с майка им не е съсипан. Чувствам, че като греба към брега, сякаш я изоставям.

— Все още те обичам — каза една вечер Джоуни.

Това беше точно преди злополуката и ние току-що бяхме загасили лампите, но аз вече заспивах и промърморих в отговор:

— Лека нощ.

На сутринта се обърнах към нея, сложих глава на възглавницата ѝ, спомних си какво ми е казала предишната вечер и си помислих: *Все още ме обича?*

Вярвам ѝ. Вярвам, че въпреки всичко тя все още ме обичаше.

Образът на момчетата в лодката не излиза от съзнанието ми, докато се отдалечаваме от тях.

— Съжалявам — казвам аз. — За пиянския круиз. Въпреки всичко преживяхме хубав последен миг. Надявам се, че сте добре, момичета.

— Мисля, че на мама щеше да ѝ хареса — отбелязва Скоти.

— Тя май щеше да им покаже циците си — добавя Алекс.

Скоти се засмива, а аз знам, че и Алекс се усмихва.

Момчетата гребат бавно, после Скоти спира и оставя греблото си върху кърмата. Привела е гръб и гледа в скута си, а аз се питам дали не плаче. Но тя вдига ръка.

— Мама е под ноктите ми — казва.

Поглеждам и — да, така е, тя е там.

Алекс се обръща и Скоти ѝ показва пръстите си. Алекс клати глава и красноречивият поглед, който хвърля към Скоти, сякаш казва: *Свиквай с това. Тя ще бъде тук през целия ти живот. Ще бъде тук на рождени дни, на Коледа, когато ти дойде мензисът, когато се дипломираш, когато правиш секс, когато се омъжваш, раждаш, когато умираш. Тя ще бъде и същевременно няма да бъде с теб.*

Според мен погледът ѝ казва точно това; но каквото и да е мълчаливото ѝ послание, изглежда, стопля нея и сестра ѝ. Момичетата започват да гребат отново и от ритмичното движение сякаш изпадам в транс: лопатките на греблата удрят водата, плъзват се покрай корпуса, а после отново се връщат нагоре сред фонтани от пръски.

Мисля си за предишната вечер, как Скоти разлистваше албума си, как отлепи снимката на майка и после я сложи под снимките на моите предци.

— Ще я сложа накрая — каза Скоти.

Погледнах снимката на Джоуни. Не мисля, че Скоти придаваше някакво значение на този ред. Всъщност в албума ѝ няма никакъв ред и той не е фамилно дърво. Илюстрира моменти от живота ни, взети отгук-оттам, мигове, които искаме хем да помним, хем да забравим.

— Да, накрая — каза Скоти.

— Накрая — повтори Алекс.

Скоти затвори албума.

Мисля си за жена ми в края на албума, за малката ѝ снимка, която е напомняне и доказателство за един живот. Изглежда подходящо тя да има последната дума. *Какви ли са били последните ѝ думи?* Питам се и се мразя, че не знам, но предполагам, че сега тя пак има последната дума, каквато и да е тя, и от нея, от моите дъщери и мен ще започне нашият път.

Казвам им да гребат по-бързо, за да настигнем малката вълна, която ще ни отнесе до брега. Тя ни поема и ние се плъзваме над рифа и тъмните форми под нас. Трябва да изглеждаме така, сякаш се забавляваме. Някой ден и това ще стане. Насочвам лодката към брега по права линия, доколкото е възможно.

БЛАГОДАРНОСТИ

В основата на романа е разказът „Малките войни“ от първата ми книга „Дом на крадци“. Бих искала да благодаря на „Стори Куотърли“ за това, че го публикува, и на „Бест Америкън Нонрикуайърд Рийдинг“ за допечатката му.

Благодарности на Ким Уедърспун и Дейвид Форър за подкрепата и упоритата работа; на Лора Форд и на всички в „Рандъм Хаус“ — за ентузиазма и съветите ви, на д-р Франк Делън — благодаря ви за информацията относно пациентите в кома и техните семейства. Надявам се, че съм ви разбрала правилно.

Благодаря на роднините си на Хаваите, на моя пръв читател, съпруга ми Анди, чиито всестранни познания — от завещания и попечителски фондове до моторни лодки — ми помогнаха за тази книга. Благодаря ти за насърчението, за чувството за хумор, което, изглежда, винаги е полезно в работата ми.

И накрая, два реда за настоящето и миналото на Хаваите. Макар да бях вдъхновена от исторически факти и съвременни събития, книгата ми е смесица от действителни събития и художествена измислица.

Издание:

Автор: Кауи Харт Хемингс

Заглавие: Потомците

Преводач: Веселин Лаптев

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ АД — Велико Търново

Излязла от печат: 02.03.2012 г.

Редактор: Димитрина Кондева

Технически редактор: Людмил Томов

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-288-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10054>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.